

АН МЕЙДЖЪР ОЧИТЕ НА СПОМЕНА

Част 2 от „Wilds“

Превод от английски: Сергей Макаринов, 1994

chitanka.info

ПРОЛОГ

Когато една привечер Джони Миднайт, мургав деветнадесетгодишен красавец, видя сред облак прах Лейси Милър, бе поразен от невинността, беззащитността и красотата ѝ. Със закъснение осъзна, че няма начин момиче като нея да не го грози потенциална опасност в този гаден квартал. Слава богу, че се оказа тук и можеше да ѝ предложи закрила.

Въпреки трезвия си характер и прагматизъм, той бе склонен понякога да проявява неблагоразумие. Обичаше да се прави на герой.

Бе изкушен да ѝ се притече на помощ и по друга причина — слабостта му към русокоси момичета с нежна кожа и стройни крака. А тя се вписваше идеално в представите му. Само един бегъл поглед по нейното прекрасно тяло бе достатъчен да пробуди страстната му мъжка природа — мигновено, неосъзнато, неконтролируемо...

Той тъкмо се опитваше да изнесе старото любимо бюро на майка си от караваната, когато Лейси изскочи ужасена от раздрънканата бричка на един тип на име Даръл Гръмпи. Здравчаваше се, а по това време дори мъже избягваха да се мотаят навън. Кварталът се ползваше с много лоша слава.

Миднайт остави внимателно бюрото и я потърси с очи. Беше толкова по момичешки крехка и фина, че със спортното си облекло едва ли щеше да привлече вниманието му, ако не бе тази къса поличка, която едва прикриваше чудесните ѝ бедра... По дяволите! Момичета като нея не би трябвало да се показват тъй оскъдно облечени, особено тук. Особено в ползрението на закоравели момчета като него, преживели не една кървава смърт на приятели из мръсните бордеи, свикнали да взимат всичко, което пожелаят.

Миднайт потръпна. Жилите на врата му се изпънаха. Странно... Не би било проблем да има, което си пожелае момиче наоколо, но никоя досега не бе го възбуждала толкова силно.

Не, тя беше различна.

Ако бе облечена в по-скъпи дрехи, можеше да мине за едно от ония префинени чаровни създания, налягали полуголи около басейна на Дъглас, при когото работеше като спасител и градинар през почивните дни. Макар постоянно да измъчваха въображението му, той все си оставаше неудовлетворен. Стискаше зъби и чакаше деня, когато мечтите му щяха да се превърнат в реалност. Щеше да ги притежава! Както и всичко останало — собствен басейн със спасител, градинар, прислуга...

Но дори в обикновени дрехи тя си оставаше прелестно калифорнийско момиче. Грациозността ѝ изпъкваше още повече на фона на сивата улица със занемарени сгради в стил „Кралица Ана“, разделени на малки апартаменти с приземни етажи, превърнати в евтини магазинчета и барове.

Единствената еднофамилна къща бе тази, в която се нанасяше семейството на Миднайт, и къщата в съседство. Закованите с дъски улични прозорци бяха надраскани с графити. Районът бе сред печално известните в града с голямата си престъпност. Баща му беше инвалид и Миднайт току-що се бе договорил с Том Дъглас да го наеме за нощен пазач на един от своите магазини. Ниският наем на тази порутена къща беше всичко, което можеха да си позволят.

Влажният хладен въздух бе обичаен за първите есенни дни в Сан Франциско, но Джони беше без риза. Потръпваше от студ в караваната, но когато Лейси се запъти към него с онази бърза, лека и грациозна походка, усети как кръвта му отново кипва.

Помисли си дали нарочно не го прави, за да предизвиква момчета като него. Тези стройни бедра, които се полюшваха при всяка стъпка, му действаха особено възбуждащо.

Но освен красотата ѝ, впечатлиха го и огромните ѝ очи, които плахо поглеждаха към съседната къща. Лицето ѝ бе смъртно бледо.

Даръл форсира колата и изчезна. Защо, по дяволите, я заряза на улицата?

В този миг някакъв боклук прелетя край нея, тя отскочи, изпищя и се втурна към караваната. Тичаше като обезумяло от страх животинче към най-близкото убежище.

— Здравсти — промърмори Миднайт.

Пристъпи в сумрака, вперил горящ поглед в нея. Очакваше по този начин да я притесни, но тя нито се изчерви, нито се усмихна

срамежливо, както биха сторили повечето момичета. Дори не му обърна внимание.

Един на нула за нея, любовнико.

Той сви надменно рамене и се зае отново с бюрото. Ала ръцете му се бяха изпотили и гладката повърхност се изплъзна, като едва не премаза пръстите му.

Два на нула.

Опита се да запази хладнокръвие, но присъствието ѝ наблизко го изкарваше от релси.

— По дяволите! — изпъшка той.

Не обичаше да ругае или да се оплаква, но сега се чудеше как да привлече вниманието ѝ.

Но и този път не се получи.

Той изпъна врат да я проследи и жилите му болезнено се обтегнаха. Струваше си. Дяволски съблазнителна фигура. С тесен ханш и прекрасни гърди. Стъпваше с такава лекота, сякаш беше безплътна. Косата ѝ бе вързана високо с розова панделка и подскачаше при тичането.

Невинност и сексапилност — какво поразително съчетание!

Познаваше я от училището. Беше два-три класа след него. Сега трябваше да е на седемнадесет и бе толкова неопитна, че изобщо не подозираше какви мъжки апетити пробужда.

Неочаквано една голяма лапа се протегна откъм порутения вход и я сграбчи.

Миднайт я чу как изплака ужасено. Грубиянът я блъсна силно в стената.

— Недей, татко! Недей...

Устата на Миднайт потръпна нервно. Знаеше защо всички момчета я избягваха — старецът се бе побъркал, откакто жена му го напусна. Говореше се, че се заканвал да убие всеки, който се навърта около дъщеря му. Миднайт знаеше от личен опит какво е да имаш тиранин вкъщи. Баща му бе станал такъв след смъртта на Натан, брат му.

Лейси никак не приличаше на червендалестия оплешивяващ мъж, когото нарече „татко“ и чийто разплут космат корем се тресеше над колана на панталоните. Старият Милър допи бирата, избърса с

опакоето на ръката си устни и запрати кутията встрани. Повлече я навътре и затръшна вратата.

Тяхна работа, помисли си Миднайт. Но знаеше на какво са способни грубияните и не издържа. Изскочи от сянката на караваната, претича през покритата с боклуци поляна и застава пред вратата.

Розовата атлазена панделка лежеше стъпкана в прахта. Миднайт я вдигна и я приближи до устните си. Вдъхна с разширени ноздри и му се стори, че мирише на слънчева светлина и рози, на нежност и свян — все желани неща, до които никога не бе се докосвал.

— Закъсня! Къде беше, по дяволите? Кой беше с теб? — ревеше онзи зад тънката шперплатова врата.

— Никой, татко — дочу безпомощния ѝ глас.

— Лъжеш! И ти хойкаш като майка си. Видях те с него в колата.

— Даръл Гръмпи само ме докара от библиотеката, нищо повече.

— А преди това?

— Нищо, татко.

— Тогава защо изфиряса така бързо с колата? — Юмрукът му се стовари върху масата. — Отговаряй! — изрева той и запрати някакъв стол в стената.

Миднайт преглътна мъчително. Представи си картината вътре.

Гледай си работата, Миднайт! Тя сигурно е свикнала, рече си той.

Изплющя плесница.

Това не е твоя работа, няма защо да се правиш на герой, отново си повтори той. Письък.

Миднайт стисна розовата панделка. Мускулите му се напрегнаха и той натисна дръжката. Тя отново изпищя.

В този миг гневът му преля и той изрита така яростно вратата, че се разхвърчаха трески. Втурна се вътре и я завари да лежи хлипаща на пода.

Баща ѝ толкова се бе разбеснял този път, че бе я ударил.

Случваше се за пръв път. Човек трябваше да е сляп, за да не забележи как я заглеждат момчетата. Слепоочията ѝ пулсираха от болка, а лявото ѝ око щеше да подпухне и да посине. Това щеше да я принуди да не ходи ден-два на училище. Така никой нямаше да узнае нищо.

Той се бе озлобил преди две години, когато майка ѝ бе избягала от къщи. И независимо че Лейси бе изключително добро и старателно момиче — отличничката на класа, баща ѝ не се гордееше с нея. Дори не отиде на годишното училищно представление, на което тя изпълняваше главната роля в мюзикъла.

„Мамо, защо не ме взе със себе си?“ — с този отчаян въпрос заспиваше всяка нощ върху мократа от сълзи възглавница. Майка ѝ бе нежна, красива и романтична. Някога все ѝ четеше приказки за принцеси, които безстрашни принцове спасяват от зли феи и огнедишащи дракони. Обещаваше ѝ, че някой ден ще дойде и техният принц, за да ги отърве от безрадостния живот и мизерията. И той дойде, но само тя избяга с него.

И Лейси желаше да се измъкне оттук. Повече от всичко на света. Но си нямаше принц. До днес искрено бе вярвала, че баща ѝ никога няма да посегне да я удари. Пък и нямаше къде да отиде. Тук поне бе с книгите и мечтите си.

Така ѝ се струаха нещата до мига, в който Джони Миднайт нахлу през вратата. Стори ѝ се като героите от нейните книги. Юмрукът на баща ѝ замръзна във въздуха, преди да се стовари отново върху нея.

Баща и дъщеря се вторачиха в „тъмния принц“, застанал заплашително на прага.

— Пусни я! — изръмжа той и я погледна.

Жестоко стиснатите му устни мигновено се отпуснаха и Лейси забрави парещата болка около окото и гаденето в стомаха.

Баща ѝ отстъпи.

— Добре ли си? — попита я тихо Джони и пристъпи.

Никой не бе разговарял така с нея. Тя срещна тъмния му поглед, в който се четеше нежност и едва усмирен гняв. Гореща тръпка премина през тялото ѝ. Не можеше да откъсне очи от него. Същински принц от мечтите ѝ — висок, мургав и фатално красив... Тесните джинси очертаваха слабините му, силните бедра и дългите крака.

Беше гол до кръста и тя забеляза извиващия се червеникав белег върху бронзовите рамене. Стара рана от нож.

Красивото му лице излъчваше смелост и безразсъдство. Блуждаещият му объркан поглед още повече я развълнува, когато той се представи с провлечен басов глас:

— Джони Миднайт. Вашият нов съсед.

— Лейси... Лейси Милър — отвърна смутено тя.

— Познавам те — усмихна се Миднайт. — Пя в училищното шоу на талантите и взе първа награда.

Бе я забелязал! Тя също го знаеше.

Всички момичета го знаеха.

Брат му бе умрял и той живееше само с озлобения си сакат баща, който пиеше, сменяше работа след работа и постоянно обвиняваше някой друг за собствените си гафове.

Беше футболната звезда на училището. Спомни си, че дори ѝ се бе усмихнал веднъж, малко след като майка ѝ ги бе напуснала.

Бе завършил училище миналата година. Оттогава то ѝ се струваше празно. Липсваше ѝ високата му силна фигура. Все ѝ се привиждаше да слиза по стълбите на училището, заобиколен от тъпа чаровни момичета. Имаше завидна репутация. Бяха приятели с Джей Кей Камерън — безстрашен красавец като него.

Всички смятаха, че те ще заминат някъде заедно. Но бе чула, че Джей Кей си е намерил работа в хотелиерския бизнес, а Джони следваше във вечерен колеж и работеше на няколко места.

Момичетата го боготворяха и сега вниманието му я накара да се почувства като истинска принцеса.

Когато ѝ подаде мургавата си ръка, тя я пое без колебание, независимо че при други обстоятелства едва ли би се осмелила в присъствието на баща си. Усети с трепет как той плъзна пръсти по нейните и леко ги стисна.

— Сигурна ли си, че си добре?

Тя кимна и сведе мигли, забила поглед в сандалите си.

Миднайт изтри нежно една сълза от лицето ѝ и свирепо изгледа стария Милър.

— Ако още веднъж я докоснеш, ще те убия!

— Как си позволяваш да нахълтваш тук! Това са семейни работи. Според закона...

— Същият този закон не ти позволява... — Лицето му придоби жестоко изражение.

В този миг баща ѝ се втурна към телефона, но Миднайт бе побърз. Изскубна го от стената и го запрати по него.

— Не се пали толкова! — облегна се Милър на мръсната стена и процеди: — И тя е кучка като майка си!

— Не съм — прошепна Лейси задавено.

— Успокой се — погледна Миднайт измъченото ѝ лице и пристъпи. Излъчваше сигурност.

— Не съм... — нещастно повтори тя и той я прегърна с треперещи ръце през кръста.

— Вярвам ти. Обещай, че ще ми кажеш, ако отново те заплашва. — Той я погали по косата и изгледа гневно Милър. — Остави я на мира, иначе наистина ще си имаш работа с мен!

Лейси изпита безрезервно доверие в него. Джони Миднайт не се страхуваше от никого. Дори и от баща ѝ! В този момент тя не подозираше, че непоколебимата му сила може да се превърне в ужасна заплаха за нея. Но сега съзнанието ѝ бе изпълнено единствено с безумно сладките мечти, в центъра, на които стоеше той — този разгневен и едновременно толкова нежен принц.

Тя бе способна на същите романтични пориви като майка си и това ѝ вдъхваше увереност, че един ден ще се отърве от нищетата и жестокостта на света, в който бе принудена да живее.

Погледна плахо Миднайт. Той я прегърна импулсивно и независимо, че бе объркана от неочаквания изблик на чувства, Лейси се усмихна доверчиво. Плъзна ръце по гърдите му и с върховете на пръстите си усети ускорения ритъм на сърцето му. Той я притисна още по-силно.

Силата и увереността му ѝ дадоха кураж.

Тя вече не се страхуваше.

Нейният принц беше се появил!

И щеше да я освободи...

ПЪРВА ГЛАВА

Наричаха я красавицата на Америка, най-чаровната съпруга и домакиня. Осиротяло невинно дете, спасено великодушно от приказно богатия Сам Дъглас. Разкази за тежкото ѝ детство години наред пълнеха светските хроники на вестниците и избавлението ѝ приличаше на същинска приказка.

Той бе застаряващ сенатор, известен с пословичната си енергичност, а тя — последното му красиво завоевание. Открай време Сам си бе паднал по жените и удоволствията от всякакъв род и твърде късно Лейси бе разбрала, че всъщност той никога не е бил и няма да бъде нейният принц.

Бракът им се оказа един фарс.

Проливен дъжд плющеше над имението на семейство Дъглас във Виена, щата Вирджиния, и къпеше огромните вази с рози, които Лейси Дъглас бе подредила по верандата този следобед и чието сладостно ухание изпълваше въздуха.

Облечена в изискана рокля от черно кадифе, чудесно допълнена с диаманти, Лейси притихнала наблюдаваше светкавиците, които прорязваха нощното небе. Беше изпратила с една от лимузините последния си гост и нямаше откъде да знае, че един мрачен тип се бе промъкнал тайно през електронно охраняваната порта покрай лимузината.

Сега, в тишината на нощта, тя най-сетне можеше да се отдаде на размишления за решението, което отдавна назряваше у нея.

Сутринта за последен път щеше да изиграе ролята на идеалната домакиня и съпруга. Елегантният тоалет в черно, диамантената диадема, именитите гости, луксозното имение, добре планираният ѝ обезпечен живот — всичко това ѝ се струваше като ирония на съдбата, съпоставено със свободата, която бе решила да си възвърне.

Семейният живот беше ѝ поднесъл твърде много разочарования. Непосветеният в тайните би отдал тъгата в усмивката ѝ на вниманието, щедростта и топлотата, с които я обграждаха околните. Би признал също така, че богатството и славата не бяха я променили и тя продължаваше да бъде същото онова прекрасно същество, което винаги е била.

Лейси докосна с трепереща ръка тъмния прозорец и проследи с пръст стичащите се блестящи капчици. В подобни дъждовни вечери винаги си спомняше за Джони Миднайт и за деня на дипломирането си, когато бе усещала, че наистина живее, не като сегашното ѝ безсмислено съществуване. Онази нощ сърцето ѝ тръпнеше от копнеж. Джони бе станал още по-внимателен към нея, след като бе разбрал причината, поради която баща ѝ не бе дошъл на церемонията.

Гласовете от миналото не ѝ даваха покой. Тя и Джони...

Той бе само на двадесет и една, а тя — на осемнадесет. След поредното жестоко изстъпление на баща ѝ Джони я бе приютил в павилиона, недалеч от великолепия басейн на Дъглас.

Всички от семейство Дъглас, дори рижавите близнаци, бяха заминали и тогава Джони се осмели да я разведе из имението. Тя се почувства като приказна принцеса. Беше чела това-онова за сенатора Дъглас и въпреки разните слухове, благоговееше пред истински мъже като него.

Накрая Джони я въведе в малка стая с внушаващо интимност неоправено легло. Високите френски прозорци бяха притворени и те дочуваха тихото ромолене на дъжда. Гледаха стичащите се по стъклата капки и избягваха свенливо погледите си. Пред тях се простираше великолепна, украсена с копия на антични статуи, градина...

— За къде ли бързат дъждовните капки, Джони? — докосна тя стъклото с трепереща ръка.

— За никъде. Но където и да отиват, те стигат там много по-бързо от нас, глупачето ми.

— Зная, че ти ще успееш.

— Да, някой ден. Но какво ще стане, ако се измориш да чакаш и си избереш някой друг вместо мен? — Той се приближи до нея с искрящ поглед. — Господи, колко си красива! Гордея се с днешното ти изпълнение на сцената. С мен или без мен ти би могла да постигнеш всичко, мила. Та ти дори не потрепваш, когато пееш!

Той я прегърна и Лейси затаи дъх.

— Коя е най-съвършената част от теб? Копнея за нея, мила...

— Целуни ме — прошепна тя.

Топлите му устни попиха нежно една дъждовна капка, която се стичаше по лицето ѝ. Тръпки преминаха през цялото ѝ тяло. Тя желаше нещо повече от тази ласка. Но той внезапно се отдръпна. Никога не настояваше да правят любов, защото се страхуваше, че тя може да забременее и да се обрекат на бедно и горчиво съществуване до края на дните си като своите родители.

— Желая те — нави вратовръзката му около ръката си тя и го придърпа.

— Не, по-добре да си вървим.

— Но защо, Джони?! — пхна пръсти под яката тя и разкопча горното копче на ризата му.

— Знаеш защо.

Кой би повярвал, че Джони Миднайт може да се държи като джентълмен. Отначало тя се ласкаеше от това, но сега изпитваше неудържима страст.

— Не те доведох тук, за да те съблазня — каза той и хвана ръцете ѝ.

— Зная. — Винаги бе толкова мил с нея и това я караше да го желае още повече.

— Мечтая един хубав ден връзката ни да завърши със сватба, мила.

— Но в този миг аз не копнея по нещо толкова безкрайно далечно — отвърна тя отчаяно.

— Сигурно искаш да имаш къща като тази и...

— Не!

Тя жадуваше любов. Неговата любов.

— Ами какво ще стане със стипендията ти за колежа? Не желая да проваля бъдещето ти.

— Нима не ме обичаш?! — прехапа устни тя. — Не, не мога да чакам безкрайно деня, когато ще стана твоя.

Лейси прокара ръка под ризата му и плъзна длан надолу по корема. Миднайт вече пламтеше от възбуда под търсещите ѝ пръсти. Кожата му настръхна и той обсипа тръпнешното ѝ тяло със страстни целувки. Но след миг я отблъсна и се отпусна върху стената.

— Ако имаш поне малко разум, върви си!

— Защо не можем да се обичаме? — Никой никога не беше я обичал, освен Джони. Закърши смутено пръсти. Бог знае какво си мислеше за нея. Едва ли едно непорочно момиче би го пожелало така страстно. Не издържаше.

Втурна се навън под студения дъжд, обгърна мократа дорийска колона до басейна и се изсмя нервно.

— Полудя ли? Какво ти стана тази вечер? Роклята ти е станала почти прозрачна, толкова е мокра!

Усети прииждащата страст в гласа и в очите му при вида на розовите връхчета на гърдите ѝ, които се притискаха към колоната.

— Люби ме Джони, моля те, люби ме! — Тя го целуна отново с невинни търсеци устни.

Без да промълви дума, той я вдигна на ръце и я отнесе в стаята. Положи я на леглото и трескаво разкъса бялата ѝ рокля. Но нетърпението му я накара още по-жадно да вдиша горещия му мъжки мирис, тръпнеща в очакване.

Желанието му беше толкова силно, че направи всичко много бързо. Но въпреки това изпита радостно чувство, осъзнал, че вече я е имал, преди да им се е случило нещо, което да ги раздели завинаги. Само в момента, в който тя извика, той спря, за да ѝ позволи да свикне с тялото му. Но тя го целуна през сълзи и го помоли да продължи. Изгубил контрол над себе си, той се отдаде на тайнственото удоволствие на плътта и свърши. Тя простена няколко пъти и за миг си помисли, че сега го желае още повече. Ала той се отпусна и тя притихна до него. След малко ѝ каза колко съжалява и тя разбра защо, едва след като се любиха за втори път...

Тогавя той я повали бавно, като безспир целуваше гърдите ѝ. После устните му се плъзнаха по корема и продължиха надолу. Усетил неволната ѝ съпротива, той я обгърна с ръце и я обсипа с нежни думи и целувки, докато тя не се отпусна. Устните му потънаха между бедрата ѝ, като покриваха всяка част от тялото ѝ с възпламеняващи милувки.

— Съблечи ме — изрече накрая той с дрезгав глас.

Тя разкопча ризата му и я свлече от мускулестите рамене. После ръката ѝ се спусна към кръста му.

— Целувай ме, както аз те целувах!

Тя изпита неудържимо желание да направи това, което бе поискал. Беше прекрасно. Защото се обичаха.

Той се надвеси над нея и я покри с тяло. Забави нежно движенията си, за да я усети. Тя разтвори бедра и той потъна в нея. Няколко безпаметни мига продължиха да се движат, накрая той я прегърна силно и впи устни в шията ѝ, докато тялото му потръпваше конвулсивно. Обхваната от същия страстен порив, тя се изви към него и извика.

След това дълго лежаха прегърнати в тъмнината.

До сутринта се любиха още няколко пъти и всеки път тя губеше по нещо от девствената си сдържаност. Обичаше го и го желаше още повече, докато изчезнаха всички прегради на нейния свят. Вече нямаше значение, че преди Джони не бе го правила с никой друг.

Тя вярваше истински, че в огромното сексуално удоволствие, което изживяваха, няма нищо лошо, щом това ги сближаваше. Душите и телата им се сливаха и опиянени те си мислеха, че никога нищо не би могло да ги раздели.

Когато се прибираха към домовете си в студената и ветровита ранна утрин, чува тревожни сирени и хукнаха натам. Но дори за миг не им мина мисълта, че могат да имат нещо общо с разигралата се през нощта трагедия.

Малко след като бащата на Лейси бе застъпил на смяна в един от магазините на Сам Дъглас, бе избухнал пожар, докато украсявали горния етаж за предстоящо парти. Той бе загинал заедно с Камела Дъглас. Бащата на Джони, който работеше като охрана на същия магазин, също пострада и обгорял жестоко в пламъците, почина в ужасни мъки месец по-късно.

Семейство Дъглас се кълняха, че подпалвачът е изпадналият в отчаяние баща на Джони. Когато Джони реагира, възмутен от нападите, Сам Дъглас незабавно го уволни. Но за сметка на това сенаторът великодушно отвори вратите на дома си за осиротялата дъщеря на другия пазач.

Когато Лейси прие любезното внимание, Джони започна да страни от нея. Беше непреклонен и тя се почувства изоставена. Самотата я тласна още по-силно към семейство Дъглас. Така упорството на Джони предизвика поредица от събития, които унищожиха любовта им.

ВТОРА ГЛАВА

Лейси хранеше надежди, че злочестият ѝ живот ще се промени. Ала невинното момиче, което вярваше в принцове и се бе отдало телом и духом на Джони Миднайт, беше останало безвъзвратно в миналото. Сега тя изглеждаше като чаровна принцеса, за която всички вярваха, че живее прекрасно. Макар че за нея богатството не се измерваше с щастието.

Бяха изминали десет години, откакто не бяха се виждали. Тя все още продължаваше да обвинява Джони за тяхната раздяла. Бе я изоставил в най-тежкия момент. Бе я накарал да се чувства още по-самотна от преди, лишавайки я от любовта си. Тя отдавна се бе разделила с илюзиите си, че светът е пълен с благодетели. Бе разбрала, че жените трябва да разчитат преди всичко на себе си и на собствената си смелост.

От години животът ѝ протичаше в това студено и празно имение със съпруг, който никога не бе я обичал и никога не бе я любил истински, с дете, което ѝ ставаше все по-чуждо с всеки изминат ден.

Сам се бе установил да спи в самостоятелна спалня на горния етаж. Постоянно я измъчваше един въпрос. Дали съпружеският ѝ живот щеше да бъде по-щастлив, ако не бе срещнала навремето Джони Миднайт? За миг сърцето ѝ се стопли при спомена за забравените мигове, прекарани с Джони. Джони, който поставяше с усмивка венец от маргаритки в косите ѝ и я наричаше „Моята принцеса“. Джони, който ѝ обещаваше да я обича вечно...

Но Джони упорито се бе придържал към собствените си принципи и бе останал безчувствен към страховете и отчаянието ѝ.

Не биваше да го мрази вечно, макар да бе унищожил завинаги невинността и мечтателността ѝ. Не биваше да го обвинява за безсмислено пропилените години. Трябваше да се примири, че любовта им се бе оказала просто едно недоразумение. Както и бракът ѝ със Сам. Трябваше да забрави миналото и да започне живота си наново — без мъже!

Но тя имаше много по-сериозна причина, която я караше да мисли за Джони.

Лейси прибра от масичката забравения от прислугата кристален пепелник. Цяла вечер Сам бе нервничил и нито веднъж не бе я приласкал. Но това вече ѝ беше безразлично. От известно време бе престанала да проявява към него внимание и загриженост.

Тя прекоси празния хол и се спря за миг пред пианото. Някога по време на приемите изпълняваше любимите арии на Сам от „Мадам Бътерфлай“ на Пучини. Върху пианото стояха фотографии в сребърни рамки от срещите им с президента и първата дама в Белия дом. После погледът ѝ се спря върху снимката на един от заварените близнаци — те бяха само шест години по-малки от нея. Още преди да се омъжи, бе виждала Колийн и Коул да лудуват в басейна. Никой, освен нея, не бе успял да усети колко покрусен и изоставен от съдбата се бе почувствал Коул в деня на пожара, когато изгоря майка му.

Тя включи алармената инсталация, изгаси осветлението и се заключи в стаята си. Прислугата и синът ѝ Джо спяха в другото крило. Винаги бе изпитвала известен страх от тъмнината и празното пространство около нея.

Утре си заминаваше. Щеше да си тръгне и по-рано, ако Сам не бе се опитвал да я спре. Тя не можеше да понася повече заплахите му, макар да го съжаляваше. Той винаги създаваше някакво напрежение и тайнственост около себе си. Често му се обаждаха през малките часове от нощта и ѝ затваряха, ако тя вдигнеше телефона. От известно време той получаваше ненадписани пликове, изпрацани тайно по нарочни куриери. Дали не го изнудваха? Лейси бе разбрала, че си има вземане-даване и със специалните служби. В какви ли афери се бе забъркал?

Тя потръпна. Опасяваше се, че той е в състояние да я задържи при себе си въпреки волята ѝ. Но независимо от всичко, тя бе решена от утре да започне нов живот заедно със сина си Джо.

Изведнъж погледът ѝ попадна на разкъсан плик, от който се подаваха изрезки от вестник. Едно от заглавията гласеше: „Коул Дъглас избяга от психиатрията“. Някой бе надупчил изрезките с остър предмет. По-надолу прочете, че Коул е изключително опасен за себе си и за околните и че се е отправил за Вирджиния към имението на баща си.

Дали баща му бе научил за това? Или пък близначката му Колийн, която беше обещаваща млада актриса в Лос Анджелис? Лейси си мислеше дали няма да е добре да я предупреди по телефона. Тя бе станала близка с Колийн, която изстрада неимоверно тежко смъртта на майка си и умопомрачението на брат си.

Изведнъж дочу тих приглушен шум. Светна и лампичката на вътрешния телефон. Когато Сам оставаше да спи вкъщи, в знак на внимание ѝ се обаждаше, за да ѝ пожелае лека нощ. Но този път вместо гласа на Сам прозвуча нечий неразбираем брътвеж:

— Трябваше вече... да си изпратил парите.

Гласът бе заплашителен. Тръпки полазиха по тялото ѝ. Един порив на вятъра затръшна силно кепенците на прозореца.

— Вече ти ги превеждам на малки вноски. А сега се махай! — долетя до нея гърленият глас на Сам.

Нима Коул бе тук? И изнудваше Сам? Дъхът ѝ секна. За какво ли го изнудваха? Може би за онзи отдавнашен пожар? Сам нямаше нищо общо с него... Целият ѝ абсурден досегашен живот се бе крепил на това наивно убеждение.

Тя си спомни за онази кошмарна нощ, когато се прибраха двамата с Джони след споделеното удоволствие и обхваналото ги след това вцепенение пред високо издигащите се пламъци на пожара, ужасно обгорелия баща на Миднайт и двете изпепелени тела, измъкнати изпод тлеещите руини.

Джони постоянно твърдеше, че семейство Дъглас са скроили обвинението срещу баща му. Но тя не бе му повярвала.

— Не искам истината да излезе наяве — прозвуча гласът на Сам, сломен и отпаднал. — Коул, не мога да плащам повече...

Сърцето ѝ се сви от болка. По-добре никога да не бе чувала тези думи. В съзнанието ѝ изплува разгневеното лице на Джони в мига, в който тя отказа да повярва на обвиненията му.

— Въздух... — задави се Сам. Отново бе получил астматичен пристъп.

— Ще ти дам аз въздух! Ще ти отворя дупка през търбуха... — Долетя шум от падане на маса и чупене на ваза — някоя от безценните антики в къщата. Чу се боричкане и пистолетен изстрел. Лейси занемя от уплаха.

— Следващата ще бъде милата ти женичка... и онова копеле Джо, малкото ми братче... — изкикоти се сатанински гласът. — Ще падне голяма веселба.

— Психопат! — изстена Сам.

— Отдавна трябваше да го разбереш. Спи в мир, татенце.

Повторният изстрел на убиеца се сля с оглушителните гръмотевици отвън. Светлините в къщата угаснаха. Сам изхриптя задавено. Нещо тежко се удари във вратата и се строполи на пода.

Настъпи зловеща тишина. Лейси видя как нещо тъмно пълзи по пода и оцветява белия килим в преддверието. Кръвта на Сам. Втурна се към вратата. В този миг някой натисна дръжката и се опита да я отвори.

— По дяволите! Отвори, Лейси! Зная, че си вътре.

— Сам! — извика тя. — Сам!

Но чу само ударите на сърцето си. Сам беше мъртъв.

— Ще ми паднете вие двамата, ти и Джо! Рано или късно.

Джо! Лейси трябваше да спаси сина си. Хвърли се панически към прозореца, отвори го и изскочи на верандата. В същия миг онзи разби прозореца на Сам с трясък и наоколо се разхвърчаха стъкла. Една ръка с насочен към нея пистолет се показа от него. Тя изпищя и побягна.

Секунди след това проработи алармената система. Светнаха сигналните лампички и кучетата се втурнаха към къщата. Тя инстинктивно се страхуваше от доберманите, макар Сам да я бе успокоявал, че я познават и че няма да ѝ сторят нищо лошо.

Бягаше по нощница в ледения дъжд към крилото на къщата, където бе настанен Джо заедно с гувернантката и другите прислужници. Но тежките стъпки на убиеца отекваха зад гърба ѝ по прогизналата трева. Тя стигна до входа и отчаяно заудря по вратата. Извърна се и потърси с поглед своя преследвач. В този миг един черен силует като демон с искрящи очи и оголени зъби изскочи пред нея от мрака.

— Коул! — извика тя и стисна ужасено очи. Нищо не се случи.

Отвори очи и видя Нируу — един от големите черни добермани. Той бе клекнал смирено пред нея, като я гледаше с кафявите си очи. Само надигна муцуна и помириса треперещата ѝ ръка. Лейси се свлече на колене и го прегърна.

Някой отвори вратата и тя се втурна вътре със своя спасител, грабна Джо и побягна. Трябваше на всяка цена да спаси живота му. Голямото черно чудовище ги последва навън в дъждовната нощ.

ТРЕТА ГЛАВА

Макар да пристигна в Сан Франциско, Лейси се озова в ужасно затруднено положение.

Джей Кей се бе обадил на Джони и му бе съобщил в каква опасност се намира тя и че само той може да ѝ помогне.

И сега Джони караше с шеметна скорост към града. Не можеше да овладее вълнението си. Отново се бе вживял в ролята си на спасител, въпреки че ставаше въпрос за жената, която преди години беше разбила сърцето му.

Джей Кей Камерън, неговият шеф и най-добър приятел, знаеше за неизживяната му слабост към Лейси. Бе му разказал за убийството на Сам и го бе предупредил, че по всяка вероятност лудият Коул е по петите ѝ.

Миднайт напразно се опитваше да си представи как изглежда Лейси след толкова години. Дали бе все така хубава и щастлива, каквато изглеждаше на снимките във вестниците? Чувствата, които никога не бе преставал да изпитва към нея, макар да бе ги потискал дълбоко в сърцето си, отново го завладяха.

Спомни си за времето, когато Коул и Колийн — близнаците, все още бяха деца с огненочервени коси и палави сини очи. Винаги бе смятал, че Колийн е родена за лидер и че Коул просто ѝ се подчинява. Но знае ли човек — и двамата бяха толкова непредсказуеми. Бе трудно да повярва, че Коул е действал сам при убийството на Сам.

Мислите му се върнаха към Лейси. Тя от години живееше с тези хора и се бе превърнала в част от тях. Ядоса се на Камерън. С какво право се бъркаше в живота му и отново го тласкаше към Лейси? Като че ли не знаеше, че бе съсипала живота му. Бе го изоставила заради богатството и славата на Сам и възможностите, които ѝ предостави, като я въведе в обществото. А Миднайт можеше да ѝ предложи единствено сърцето си.

Нейното необикновено излъчване, интелигентност и финес я правеха идеална съпруга на политик. Лейси се радваше на особено

внимание и интерес сред висшите среди на Вашингтон. Джони бе чел неведнъж из пресата за изтънчения ѝ вкус, за изискано подреденото име, за вечерите, които даваше, и за известните ѝ влиятелни приятели... Бе разбрал, че има син. Съжаляваше момчето. То едва ли щеше да получи повече внимание от Сам. Вероятно щеше да се чувства пренебрегнато от баща си като близнаците едно време.

От малко момиче Лейси бе мечтала да стане принцеса. А Миднайт искаше тя да има нужда единствено от него. Всичко беше наред, докато един ден тя откри, че Дъглас може да ѝ предложи много, много повече от него. Отърва се от Миднайт с такава лекота, като че ли връзката им никога не бе имала стойност. Той се оказа само едно стъпало в подножието на големите ѝ амбиции.

Месец след сватбата тя му се обади по телефона.

Миднайт ѝ напомни, че е вече омъжена и грубо я отпрати. Повече не посмя да го потърси. Вече нямаха нищо общо. За нищо на света той не би се продал като нея...

Движението по това време на деня бе доста натоварено. Миднайт свърна вляво и потегли нагоре по хълма. Магистралата бе заобиколена от огромни евкалиптови дървета и високи зелени борове. От време на време се откриваше панорамна гледка към безбрежно синия океан. В далечината блестяха светлините на Сан Франциско, но Миднайт не забелязваше нищо.

Караше с шеметна скорост. Искаше да стигне колкото се може по-скоро до Стинсън, за да съзерцава хоризонта и да погледа вечната игра на вълните, дано забрави жената, без която животът му бе пуст.

Ала Джей Кей му бе казал, че тя е в смъртна опасност. Сам бе мъртъв и чудесният ѝ живот сред елита на обществото бе приключил. Струваше ли си да ѝ помогне?

— Нима ще я изоставиш в опасност? — бе го попитал Джей Кей.

Как, по дяволите, да я зареже в такова положение?

Натисна докрай педала на газта.

Зад него на съвсем малка дистанция го следваше синя тойота. Забеляза твърде късно жълтата кола в насрещното платно и ванета, който се опитваше да я задмине. Вдясно от пътя се бяха надвесили скали. Миднайт сви рязко вляво, за да избегне челния удар с връхлитащия върху него ванет. Изсвири клаксон. Спортната му кола се

размина на милиметри с жълтия седан, удари се в страничната мантинела, след това отскочи и отново се удари.

Тъкмо си мислеше, че му се е разминало, когато синята тойота връхлетя отзад. Колата му счупи страничната мантинела и полетя в бездната.

Небето и океанът се сляха в една безкрайна синева. Забеляза само как се отдели от края на скалата. И после нищо. В съзнанието му проблеснаха мигове от онази вечер, прекарана с Лейси при басейна на Дъглас. Тя с прилепнала си от дъжда бяла рокля... Бе изпил дъждовните капки от устните ѝ. Бе ѝ отнел девствеността и бе ѝ дарил безграничната си любов. Тя също му се бе врекла във вечна любов. Но всичко това се бе случило преди пожара. Преди Сам. Преди тя да разбере, че може да се възползва и от двамата. Преди да разкрие истинското си лице.

А Миднайт я обичаше безумно. Въпреки че му измени и прие парите на Сам, без да изпитва дори вина за това. Толкова години упорито се бе опитвал да я заличи от съзнанието си. Но сега, в този последен миг, преди да изгуби съзнание, се запита дали е постъпвал правилно. Дните, прекарани без нея, бяха сиви, празни и безсмислени. Тя бе единственото нещо в живота му, заради, което си струваше да живее или да умре. А той, наивникът, се бе опитвал да я забрави...

Колата се удари в скалата и отскочи, но бронята издържа на удара и не се смачка съвсем. Миднайт се блъсна във волана и главата му се удари в предното стъкло. Колата се преобърна и се закачи току на ръба на скалата, издигаща се високо над бушуващите вълни на океана.

От пътя се надвеси облечена в черно фигура, усмихна се злокобно, влезе в синята тойота и потегли.

Миднайт никога пред никого не бе признавал, че причината, поради която умее да се бие така добре, е страхът от смъртта. Той винаги бе бил борецът, спасителят, силният, и никой не би посмял да го нарече страхливец, макар че брат му Натан, любимецът на баща му, починал твърде млад при трагични обстоятелства, бе истинският герой в семейството.

Смъртта бе за него вечна тъмнина, безсилие, отчаяние, тяло, заковано в ковчег, като това на брат му, погребан и забравен завинаги. Миднайт се боеше от тъмнината и затвореното пространство. Много често сънуваше кошмари за Натан.

Но в мига на катастрофата смъртта му се стори нещо различно, нещо хубаво само по себе си — безметежност и покой. Миднайт не лежеше в ковчег, а в озарена от светлина тишина. Вместо тъмнина, наоколо блестеше ярко сияние, усещане за безкрайна свобода и безплътност.

Светът под него изглеждаше притихнал. Колата, която висеше застрашително на ръба на скалата, бе като счупена играчка. Безшумен бриз надипляше прозрачно лазурната повърхност на океана и караше тревата по камънаците да се снишава и издига, снишава и издига...

Той усети кръв да се процежда по черната му коса, но не почувства болка. Най-последно беше свободен. Борбата беше приключила. Стори му се, че поема по безкраен завихрен в пламъци тунел, който го притегляше с невероятна скорост.

Искаше да стигне колкото се може по-скоро до края на тунела, но някакъв белокоп мъж в червен халат се изпречи на пътя му. Плуваше в ореол от светлина като гигантски японски фенер. По тялото му забеляза пет ужасни черни дупки и тъмни петна около тях. Разпозна някогашния си работодател и най-голям враг Сам Дъглас. Необяснимо как, но Сам му заповяда властно да се върне назад и да спаси Лейси.

После около Миднайт затрептяха сенките на баща му, майка му и брат му Натан. Всички го молеха да се върне на земята. Някаква невидима сила го поде и го понесе назад към изхода на тунела.

Изведнъж той усети адска мъка. Тялото му бе смазано. Сякаш нагорещени до червено ножове се забиваха в плътта му, главата и най-вече челото му пулсираха в неописуеми болки. Бе дошъл отчасти в съзнание и отново се бе превърнал в обикновено човешко същество — нещастно, беззащитно и страхливо...

Не знаеше колко време бе изминало, когато дочу гласове и повдигна клепачи. Оксигенисти с прожектори се опитваха да го измъкнат от колата. С всяко откъснато парче ламарина болките му се увеличаваха. С цялата си душа пожела смъртта и отново потъна в тъмнина.

Часове по-късно дойде в съзнание. Лежеше безчувствен върху операционната маса, а от тавана блестяха силни лампи. Хора в бяло говореха бързо шепнешком.

Опита се да им каже, че не иска да живее повече. Но лицата им зад маските неочаквано изчезнаха и той отново пропадна в бездна. Когато светлината нахлу отново в съзнанието му, успя да види паниката изписана върху лицата на лекарите.

Щяха да направят всичко възможно, за да го спасят. За миг съжали младия неврохирург — висока и стройна жена, която го гледаше с ужас в очите.

После го подкараха и минаха през залата за посетители. Забеляза Лейси, цялата обляна в сълзи.

Цели десет години си бе повтарял, че сърцето ѝ е къс лед и за нея няма никакво значение дали е жив, или мъртъв.

Пребледняла и треперееща, тя тихо мърдаше устни в отчаяна молитва. Искаше да оживее с цялото си сърце и душа.

В този миг той разбра колко е грешал.

Искаше да я успокои, да ѝ каже, че смъртта не е чак толкова лошо нещо, да я докосне, да ѝ каже колко съжалява, че я е оскърбил и изоставил...

Но не можеше.

В един първокласен хотел в покрайнините на града облечен в черно мъж призоваваше на помощ дявола и сипеше клетви по Джони Миднайт. Дано умре пред очите на Лейси или поне да изгуби разсъдък си, така че Лейси да се съсипе от мъка, а той сам да пожелае края си като избавление. Нека и те да почувстват какво означава да си безсилен и ненужен. Те, които никога не са страдали, заслужават ужасни страдания!

Върху старинната масичка за чай лежаха фотографски албум и ръждясала запалка. Трофеи. Спомени. Костеливите пръсти взеха албума и разгърнаха страниците. Зацапани, огънати страници.

В началото бяха подредени снимки на „обичания и уважавания“ от всички Дъглас заедно с обаятелната чернокоса Камела, след това известният сенатор и съпругата му с двете им деца, които позираха

като задружно семейство около басейна и наредената за вечеря маса — неща, които изобщо не бяха споделяли в действителност.

Следваха черно-бели фотографии на Мъфи, шпаньола на Камела. Ръката спря върху изрезка от вестник, на която Сам прегръщаше Лейси пред камината. Откъсна омразния образ от албума и го запали. Изпита опиянение от миризмата на изгоряло, която му напомни за онази нощ на големия пожар.

Джони Миднайт никога не бе повярвал, че баща му е виновен за пожара. Покрай него и други не повярваха. На всичко отгоре Лейси бе станала член на семейството им. И всички я бяха обикнали. Всъщност не всички...

Сега Лейси и Джони отново бяха заедно. Което означаваше, че и двамата трябва да загинат.

Отмъщението щеше да бъде триумфално.

Черната фигура се чувстваше като господар на вселената, повелител на съдбата, живота и смъртта.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Миднайт дойде напълно на себе си седмица след инцидента. Главата му цялата бе бинтована. В редките мигове на просветление бегло си спомняше за едно любимо женско лице и за един нежен глас, който напевно му четеше нещо.

Нямаше фрактура на черепа, но носът му бе счупен, а левият крак — гипсиран. Нищо не си спомняше за инцидента.

Къде се намираше? Какво се бе случило с него? Ще се възстанови ли някога напълно?

Постоянно сънуваше ужасни кошмари. Виждаше се като малко момче, гонено от онова въображаемо чудовище от филма, гледан в детството му. Миднайт се криеше в килера, докато Натан се сражаваше безстрашно с него. Виждаше как малко след смъртта на Натан гангстери го хващат из тъмните паркови алеи и се гаврят с него, понеже няма вече кой да го защити.

През първия месец състоянието на Миднайт почти не се подобри. У него се загнезди едно осезаемо чувство на страх, че завинаги ще си остане слаб и беззащитен. Престанаха да му включват системи. Постепенно си възвърна паметта и способността да говори свързано, но продължи да се движи с бастун.

Един ден на вратата на стаята му се появи стройна фигура. Светлината зад нея озаряваше златистите коси като божествен ореол. Пространството около него сякаш се наелектризира.

— Съжалявам... — прозвуча тих женски глас.

Хубав глас. Някога бе го чувал постоянно около себе си. Бе чул първо него и когато дойде в съзнание. Но как болезнено го прониза. Усети нещо топло и носталгично, но същевременно потискащо и по-велико от съзнанието колко му е скъп той. Познато чувство на неудовлетворение, непреодолима загуба и разочарование от предателство се пробуди у него.

Коя беше тя?

Пожела да избяга, да изчезне завинаги от този свят, но нямаше как да го стори. Единственото, което му оставаше, бе да я съзерцава безмълвно.

Същата висока блондинка в бяла коприна и златни бижута... Заприлича му на приказна принцеса, на неговата приказна принцеса, на ангел, който си отмъщава.

Тя бе негов враг и мъчител. Не му трябваше помощта ѝ. Коя бе тя? Защо красотата ѝ го изпълваше със сляпа омраза и горчив копнеж? Защо се чувстваше унижен, че го вижда в подобно състояние?

Всяка сутрин тя му оставяше някакви снимки и бележки. На една видя смачканата си кола. Когато оставаше сам, внимателно ги разглеждаше и мислеше за нещата, които му бе казала.

„Ти си Джони Миднайт. Намираш се в болницата «Бел Виста». Днес е 14 октомври. Претърпя катастрофа. Докараха те тук на 19 август. Ти си тридесет и пет годишен. Работиш за Джей Кей Камерън...“ — безспир повтаряше тя.

Миднайт знаеше, че вече цели два месеца лежи в болницата. Но нищо не можеше да се сравни с ужаса, който изпитваше всеки път при мисълта, че никога няма да си възвърне изцяло паметта.

Спомни си, че някога я бе боготворил, но разочарование бе разсеяло всичките му илюзии.

Нервна конвулсия сгърчи тялото му, когато я видя да влиза в стаята.

— Махнете я оттук! — измъчено изстена той. — Не искам да я виждам!

Тя пребледня и прехапа устни.

— Излезте оттук! Веднага! — заповяда ѝ дежурната сестра със спринцовка в ръка.

В този миг един санитар се спусна към младата жена и грубо я изведе. Тя се блъсна в рамката на вратата и изхлипа.

— По дяволите! — изсъска Миднайт и гласът му премина в неразбираемо хриптене.

Напрегна се с все сили и се опита да се освободи от коланите, които го привързваха към леглото. Какво наистина го караше да иска да се спаси от нея и същевременно така страстно да иска да я защити?

— По-спокойно, по-спокойно! — чу се властен мъжки глас.

— Охрана! — изпищя панически сестрата. Джей Кей Камерън стоеше на вратата.

Този предател Камерън се е съюзил с русокосата, мина му през ума.

— Извикайте лекуващия лекар — нареди хладно Камерън. — Искам да знам какво става тук.

— Пациентът не може да се владее — изговори кисело сестрата.

Стройната блондинка се отскубна от санитаря и се приближи до леглото на Миднайт.

— Толкова съжалявам... — прошепна му нежно още веднъж.

Всички се отдръпнаха от Миднайт, с изключение на дежурната сестра, която го пазеше като лъвица.

— Госпожо, ако сте разумна, вървете си! Той става зъл и опасен...

— Но той е вързан! А и вие сте тук. Но дори да остана сама с него, едва ли би посегнал на мен.

— Налага се да го успокоя — приближи се сестрата заплашително със спринцовка.

— Да не сте посмели да го докоснете! Искам да говоря с него.

— Ха! — изсъска сестрата. — Това хич няма да е лесно. Той вече не е човек. Дори не може да говори.

Жив труп.

— Не говорете така! — възмути се русокосата. — Ако някой е зъл и опасен, това сте вие. — Гласът ѝ затрепери. — Джони, всичко ще се оправи, мили...

— Върви по дяволите! — задъха се той. Нямаше нужда от съжалението ѝ.

Разбра колко е беззащитен, когато останаха сами и тя се наведе над него. Много бавно плъзна ръка и преплете пръсти с неговите.

— Джони — прошепна тя. Беше толкова близо, че той усети дъха ѝ. — Аз съм Лейси. Ще отида да поговоря с лекаря и ще се върна.

— Лейси, скъпа... — стисна той ръката ѝ. — Не идвай повече! Не желая да идваш...

Тя се опита да се изправи, но той не пускаше ръката ѝ.

— Дъждовни... капки... — промълви Миднайт. — Защо винаги си спомням за капките върху лицето ти?

Една сълза се отрони от очите ѝ и се търкулна по страната ѝ. Тя се опита да я избърше, но сълзата падна върху лицето му.

— О, Джони! Колко трудно е да ти обясня. За мен също е мъчение да стоя тук. Някога си причинихме жестоки рани. Всичко между нас отдавна е свършено... Знаех, че не бива да идвам, но си помислих, че няма причина да се страхуваме един от друг, след като отдавна сме престанали да се обичаме — Още една сълза се отрони по тъжното ѝ лице. Тогава защо плачеше? За него? — Джони, искам да ти помогна като приятел. Когато чух за катастрофата и че може да не оживееш, дойдох да ти кажа... „сбогом“.

Тя отново лъжеше.

— Хайде, изплюй камъчето, по дяволите! Казвай каквото има и си върви! По-добре остани с мисълта, че съм мъртъв.

— Не си прав. През първата седмица стоях денонощно при теб, четях ти и ти говорих. Но когато излезе от кома, ми забраниха да идвам. Казаха ми, че е опасно да...

Тя бе толкова близо до него, че усети уханието на парфюма ѝ.

— Хайде върви си — промълви той.

— Джони, ти може би мислиш, че животът ми е бил идеален. — Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Защо мислиш, че ме е грижа за живота ти? Просто излез от моя!

Тя кимна тъжно и понечи да си тръгне. Но усети остра сковаваща болка да преминава през цялото ѝ тяло.

— Аз... Аз не съм... жив труп — прошепна той.

— Всичко ще се оправи, Джони! Аз съм последният човек, който ще ти се натрапва. Зная, че никога не сме си подхождали напълно.

В този миг той съзря объркания ѝ поглед и страха, че ще каже нещо, с което да я нарани отново. Нещо по-дълбоко от омразата заговори в него:

— Е, всеки от нас виждаше нещо лошо в другия, мила. Но беше хубаво, нали? Толкова хубаво, че и двамата още го помним. Хубавите неща трудно се забравят...

Тя се сепна от промяната в тона му и изтегли бързо ръката си от неговата. Тръгна си тихо и безмълвно.

Самотата, страхът и тъмнината отново го обгърнаха.

Първоначално тя не смяташе да остава дълго при него, но състоянието му бе такова, че промени намеренията си. Бе решила да напусне хотела и да се настани някъде по-удобно. Колийн ѝ предложи да се настанят с Джо в старото семейно имение на Дъглас, но Лейси предпочете да се пренесе на долния етаж в къщата на Джей Кей, тъй като там ѝ се струваше по-сигурно. Имаше охрана. Освен това изпрати Джо в едно училище с Хедър, дъщерята на Джей Кей. Сприятели се и с приятелката му Хъни и сина ѝ Марио. Постепенно се почувства добре в Сан Франциско, а също и Джо, който обикновено трудно привикваше към нови места и хора.

Но след като стана ясно, че скоро Джони ще се възстанови от катастрофата, се налагаше да напусне града, за да не го среща постоянно.

— Този град е цяло стълпотворение от хора — ѝ каза Инъсънс, лекуващата лекарка на Миднайт — но ти пак трудно би се скрила, Лейси. Къде? Бих искала да ти разкрия нещо. Преди да дойде в съзнание той непрекъснато повтаряше името ти. Говореше, че Сам го е предупредил, че си в опасност.

— Но Сам бе вече мъртъв! А сега убиецът му ме преследва — сниши глас Лейси.

— Той каза Сам. Повтори го няколко пъти Джони спомена, че единствената причина, поради която се е върнал обратно по огнения тунел, е била да те спаси.

— Тунел? Какъв тунел? — Тя почти шепнеше.

— Много е просто. Мисля, че ти си единствената причина, поради която той направи такова невероятно усилие, за да се върне отново към живот.

— Може ли опитен неврохирург като теб да вярва сериозно в подобни врели-некипели? — промълви Лейси замислено.

— Аз отчитам всичко, което би повлияло положително върху пациентите ми. Дълбоко в подсъзнанието си Миднайт вярва, че се е върнал от онзи свят заради теб. Ако си тръгнеш, може би силите отново ще го напуснат. Убедена съм, че единствено ти можеш да му помогнеш да се възстанови. Особено сега, когато е толкова несигурен в себе си, толкова отчаян.

— Цял живот е изпитвал колебания. Затова и се разделихме. Аз просто дойдох да се сбогуваме.

— Ако беше дошла само затова, едва ли щеше да останеш толкова дълго.

— Трябва да си вървя — повтори Лейси с треперещ глас и отвори вратата.

— Ако останеш, ще работим и двете за възстановяването му. И ти обещавам да отстраня онази сестра от случая.

Лейси не искаше да слуша нищо повече, запуши ушите си с длани и се втурна към асансьора. Натисна припряно копчето. И двата асансьора бяха някъде нагоре по етажите.

Тя се спусна към стълбите. Нямаше кураж. Бягаше от Джони, за да запази душевния си покой. Но най-вече бягаше от самата себе си.

Стигна портала на болницата и спря. Нощната смяна застъпваше за дежурство. В този миг погледът ѝ попадна на същата онази сестра, която се изкачваше по каменните стъпала.

ПЕТА ГЛАВА

Миднайт се събуди от тихи и нерешителни стъпки пред вратата. Дали не бе проклетата строга сестра, която непрекъснато го тормозеше? Но изведнъж усети нежно ухание на рози и видя златисти копринени коси. Целият изтръпна от вълнение. Ужасният колан, който го препасваше през кръста, бе стегнат и не му позволяваше да стане.

Беше Лейси — стройна, великолепна и влудяващо красива както винаги. Някога той изпитваше страхотно физическо удоволствие да я докосва, да бъде близо до нея. Нещо повече — обичаше я нежно и всеотдайно.

Но сега присъствието ѝ му причиняваше само тъга. Ако можеше, би избягал, но коланите го държаха здраво прикован към леглото. Беше в ръцете ѝ и можеше да разчита единствено на милосърдието ѝ.

— Не се страхувай. Сега сме само двамата — прошепна тя с широко отворени в очакване очи.

— От теб ли да се страхувам? Горещо се надявах, че вече си си отишла — отвърна сухо той.

— Лекарят ме накара да остана.

— По дяволите лекарят! Аз пък казвам да си тръгнеш час по-скоро.

— Може би ще остана, но само ако... — започна нерешително Лейси.

— Защо млъкна?

— ... само ако ти пожелаеш. Но трябва да знаеш, че според лекаря бих могла много да помогна за възстановяването ти.

— Случайно да съм те молил?

— Искам още да ти кажа, че ако остана, ще настоявам да те освободят от коланите, тъй като знаая, че не си толкова опасен, колкото си мислят тук.

Той кипна при мисълта, че в момента тя се опитва да го изнудва с предложението си.

— Махай се!

Лейси се изправи.

Наистина ще ме остави в ръцете на онова чудовище — медицинската сестра, помисли си Миднайт.

— Не би ли могла да ме развържеш... преди да си тръгнеш?

Но вратата се захлопна след нея.

— Лейси! — извика той отчаяно. Как може да е толкова безразсъдно упорит!

— Стори ми се, че ме повика — показа се тя на вратата.

— Помислих си дали не можеш да ме развържеш... преди да си тръгнеш?

— Значи все пак искаш да ти помогна, така ли? — Тя затвори вратата и се приближи.

— Нещо такова...

— В такъв случай никак не е зле да бъдеш малко по-учтив.

— Какво?! — Внезапен пристъп на кашлица прекъсна яростта му. Остра болка премина през тялото му. Лейси се наведе да му помогне да се поизправи. Копринено меката ѝ коса го погали по лицето и той се вгледа в очите ѝ. Сториха му се още по-големи и светли. Тя разкопча колана на лявата му ръка.

— Толкова си твърдоглав! Винаги държиш на своето. Дори и да виждаш, че губиш.

— Хайде, развържи и другата — измърмори той.

— Само ако обещаеш, че ще се държиш добре.

— Обещавам... — В гърдите му отново се надигна ярост.

Когато докосна ръката му, той отклони поглед. Луната се очертаваше в рамката на прозореца. Усети, че нежните ѝ пръсти треперят. Страхуваше се от него. Стоеше, прехапала устни. Спомни си, че тя правеше така някога, когато беше много изплашена. Не бе сигурна какво ще се случи, ако напълно го освободи.

Тя откопча и последния колан и той се свлече на пода. Но тъкмо когато понечи да се отдръпне, той я сграбчи здраво, независимо от болките. Искаше да я изплаши и тя сама да избяга от него. Но когато я привлече към себе си, усети непоносима болка, пребледня и се отпусна безпомощно върху възглавницата — задъхан, изтощен, унизен.

— О, Джони! — прошепна тя смирено. — Не исках да ти причиня болка.

В този миг той разбра, че състраданието и страхът ѝ само обезсилват грубостта и озлоблението му. Не трябваше да ѝ причинява мъка за нищо на света.

— Не биваше да идвам — тихо проговори тя.

— Вината е моя, мила. Сега всичко е наред.

— Не биваше да те развързвам — прошепна тя. — Трябва да си вървя.

— Недей... — притегни я той нежно към себе си. — Повярвай ми, ще се държа добре.

Тя се отпусна на рамото му, но бързо осъзна, че не бива да прави това. Понечи да стане, но той я хвана през кръста.

— Не трябваше да се връщам — повтори тя през сълзи. — Толкова сгрешихме един към друг.

— Така е. Ти дойде в неподходящ момент. Безпомощен съм — погали я по прекрасните коси Миднайт.

Така силно желаше да я подържи в ръцете си, да я докосва, да я обича... Удоволствието да я гледа и да я гали бе така силно, че усети прилив на свежи сили. Мозъкът му заработи бързо. Белите петна в изтерзаното му съзнание започнаха да се попълват.

Тя също се чувстваше по-добре близо до него. Приятно ѝ бе да усеща пръстите му, които нежно я милваха. Да остане при него беше рисковано, но трябваше да му помогне да се върне по-скоро към нормален живот.

Целуна я.

— Недей, Джони...

Целуна я отново.

Тя изхлипа тихо и тялото ѝ се отпусна. Ръцете му погалиха шията ѝ и се спуснаха надолу. Тя го докосна с колебание. Пръстите ѝ се плъзнаха по гърдите му. Закопня да отвърне със същия плам на ласките му. Миднайт усети как гърдите ѝ се стягат под копринената тъкан на роклята.

— Винаги ли си така страстна? — прошепна той.

— Само с теб. Макар че едва ли би ми повярвал.

Защо ли да ѝ вярвам, запита се той.

В този миг тя се сепна. Бе си спомнила за миналото.

— Господи, какво правя! Не бива да започваме отново, Джони!

— Остани — горещо я помоли той.

— Надявах се всичко да е някак много по-просто, да ме отпратиш и...

— Но това, което изпитваме, е много дълбоко...

— Добре! — прекъсна го тя. — Ще остана, но само докато укрепнеш. След което ще се разделим завинаги.

Той въздъхна с непресторено облекчение. Очите му се напълниха със сълзи. Повече не можеше да се владее.

— О, Лейси, преживях истински ад — без памет с размътено съзнание... Понякога ми се искаше да умра. Мислех, че никога няма да се оправя.

Лейси докосна устните му с устни, но неусетно нежният им допир прерасна в страстна целувка. Ръцете и обвиха врата му и тя се притисна към него търсейки близост.

— Но Джони, ние не можем... Аз не мога. Не трябва да започваме отново — отдръпна се след миг тя.

— Каж ми кое ни накара да се разделим? — Той все още не бе в състояние да си спомни всичко.

— Разделиха ни обстоятелствата. Всичко свърши, когато се омъжих за друг.

— Защо го направи?

— Ти реши, че така е по-добре. — В гласа ѝ имаше безкрайна мъка.

— Каж ми.

— Твърде сложно е, пък е и много късно. Може би аз направих грешка, но ти също сбърка. И двамата платихме скъпо. Но сега всичко е свършено, Джони. Не искам да говоря за нас. — В погледа ѝ се четеше и тъга, и безсилие, и гняв... — Бог ми е свидетел, че не искам да си спомням!

— Тогава разкажи ми нещо друго.

Джони гореше от нетърпение да научи нещо повече за себе си. Искеше живота си обратно. Искеше да я задържи при себе си, колкото може по-дълго.

Хвана нежно ръката ѝ. Лейси изпита едновременно опиянение и страх от удоволствието при допира.

— Не трябва да ме докосваш... — Устните ѝ потрепваха от вълнение и по лицето ѝ се застичаха сълзи.

— Както кажеш — съгласи се смирено той.

— Помниш ли — започна тя, — че когато си бил малко момче, си се боял от тъмнината?

— Познавали ли сме се тогава?

— Не, когато се запознахме, ти беше... голям.

— Голям? Искаш да кажеш шишко?!

Тя се засмя звънко. Смехът ѝ пробуди нови спомени.

Когато се запознаха, той беше на деветнадесет, току-що завършил училище.

— Имал си брат, когото си обичал много и който е починал. Казвал се е Натан.

— Разкажи ми нещо повече за него.

Задаваше ѝ все повече въпроси, на които тя отговаряше, докато в съзнанието му все по-ясно започна да изплува предишният му живот и връзката им.

На следващия ден въпросите му станаха още повече и тя го заплаши, че ще си тръгне. Паметта му бавно, но сигурно се възвръщаше.

Но някой бе решил да разчовърка старите рани.

Започна да получава анонимни писма.

Искаха да го накарат да я намрази до смърт.

ШЕСТА ГЛАВА

Кой, по дяволите, можеше да е...

Миднайт опипа с ръка дългия плик. Гневното изражение издаваше намерението му да унищожи тайнствения враг, решил отново да го раздели с Лейси, като възстанови лошите спомени.

По масичката бяха разпилени пожълтели вестникарски изрезки от предишните писма. При мисълта какво може да съдържа новия плик предпочиташе амнезията пред това, което би разбрал. Лейси му бе изменила и се бе омъжила за Сам Дъглас. Обърнала му бе гръб заради богатството на сенатора, което той не можеше да й предложи. За Миднайт това бе достатъчна причина да я прокълне завинаги.

Пликът, който държеше, по нищо не се отличаваше от предишните. Той го вдигна на светлината, за да види по-добре старателно изрязаните печатни букви, с които бе изписано името му. Миднайт бе ужасен, още преди да е научил съдържанието на новите вестникарски изрезки.

Дръпна куфарчето, което стоеше под леглото и го отвори. Извади цяла купчина подобни пликове без подател. Гледа ги дълго и накрая прибави към тях и последния. Пъхна пакета обратно в куфарчето и щракна ключалките. Лейси не искаше той да си спомни докрай миналото.

И нищо чудно.

Но Миднайт си имаше таен информатор, който методично му припомняше всичко, което се бе случило между тях.

Лейси щеше да се появи след около час и той се опитваше да се отърси от мрачните си мисли и подозрения. Беше в такова настроение, че дори се подразни от картичката, която Джей Кей му бе изпратил от Хаваите. Трудно му бе да си представи идиличната картина на предстоящата сватбена церемония на Джей Кей. Почти не съжаляваше, че не се е възстановил достатъчно, за да присъства.

Болницата приличаше на курортно място с гледката към залива и парка с фонтани. Сестрите не носеха униформи, а пациентите

обитаваха уютни апартаменти. Но въпреки всичко мястото миришеше на болница. Миднайт се чувстваше като в клетка.

Може би тягостното му чувство се подсилваше от това, че днес Лейси идваше за последен път. Постоянно пред очите му бе снимката ѝ в прегръдките на Сам Дъглас от последното току-що получено писмо.

Миднайт бе сериозно разтревожен. Кой, по дяволите, искаше истината да стигне до него? Изобщо каква полза имаше някой от всичко това?

Спомни си, че от време на време, когато беше при него, очите ѝ се разширяваха от зле прикрита уплаха. Дали тя самата не бе в опасност?

Миднайт погледна календара, на който с червено кръгче бе отбелязал датата на изписването си. Утре! Отиваше си вкъщи. Но сам.

Лейси неведнъж бе споменавала, че щом определят деня, това ще бъде последната им среща. Той потрепна нервно. Защо толкова се тревожеше? От години бяха скъсали отношенията си. Но след едномесечното ѝ присъствие край него той искаше да продължават да се виждат. Искаше тя да е винаги с него, да я вижда всяка сутрин до себе си, да спечели отново любовта ѝ. Онова, което изпитваше в момента, бе страх — вледеняващ страх от самотата.

През последната седмица се бе постарал да прикрие вълнението си. В края на краищата, бе му помогнала да възстанови паметта си! Но едва ли подозираше, че много неща бе узнал благодарение на тайнствения информатор.

Опита се да си припомни всеки ден, откакто Лейси бе започнала да го посещава. Възможно бе да е виновна за миналото, но през последния месец го бе дарила с толкова нежност и грижи, че щеше да ги помни до края на живота си.

Всяка сутрин го подлагаха на физиотерапия, а следобедите прекарваха заедно. Тя го разхождаше в количката, докато махнаха гипса. После се разхождаха из парка и разговаряха. Лейси повтаряше със завидно търпение някои от разказите си, когато той не можеше да си припомни детайли.

Ала мистериозните пликове с изрезки и снимки пристигаха всеки ден и възвръщаха ужасните му спомени. Така, независимо от мълчанието ѝ по някои въпроси, той бързо успя да възстанови всички

фрагменти от забравеното си минало. Макар че понякога му бяха необходими дни, докато ги подреди в паметта си.

Тук-там в съзнанието му оставаха празноти, но той вече бе сглобил спомените за страховития пожар и изпепелените тела на баща ѝ и на Камела Дъглас, на собствения му обезобразен баща и безкрайните нощи в болницата, докато се мъчеха да го спасят и подозренията за вина, които опозориха името му. Спомняше си негодуванието, с което посрещна решението на Лейси да стане съпруга на Дъглас. После вестниците разтръбиха надълго и нашироко интелигентността ѝ и образованието ѝ, придобито в Станфордския университет. Възхваляваха умението ѝ да се справи с огромно имение като това на сенатора и да посреща видни гости.

Миднайт си спомни и собствените си премеждия през всичките тези години, когато едва не се наложи да напусне факултета по право, как отношенията им окончателно рухнаха в деня на смъртта на баща му. После той се появи на коледното парти на Сам и го обвини за трагедията. Сам го изгони, а Лейси не пророни и дума в негова защита.

Преди два дни при сестрата се бе получило писмо с изцапана с кръв изрезка от съобщението за бягството на Коул от санаториума. А вчера получи друго, в което съобщаваха за обстоятелствата около убийството на Сам Дъглас, погребението и завещанието му. Полицията търсеше Коул, за да го разпита, а банковите сметки на Дъглас бяха блокирани, докато трае разследването.

Убийството на Сам хвърляше нова светлина върху отношенията между Миднайт и Лейси. Но той не смееше да ѝ задава въпроси за станалото, за да не я изплаши. Страхуваше се да не разруши крехкото настояще, което единствено ги свързваше.

Не искаше да се влюбва отново, но не можа да го избегне. Въпреки желанието си да я намрази, през всичките тези десет години мисълта за нея го бе преследвала неотлъчно. И макар да твърдеше, че идва при него само от приятелски чувства, той усещаше, че има нещо повече, което я караше да го прави. Той не можеше да забрави как тя самоотвержено го бранеше от безсмислено строгите изисквания на дежурната сестра, как нежно го целуваше от време на време, как прелестно се обличаше заради него, как очите ѝ го следваха навсякъде, докато бяха заедно.

Носеше семпли копринени блузи и елегантни дрехи, които съблазнително очертаваха тялото ѝ. Оставяше разкопчани горните копчета и когато се надвесваше над него, виждаше нежната гънка между гърдите ѝ. Идваше с поли малко над коляното, които му даваха възможност да се любува на стройните ѝ крака. Дори когато си отидеше, в стаята оставаше уханието на рози.

Той така се възбуждаше след всяко нейно идване, че минаваха часове, докато се успокои и се върне към ежедневните си занимания — четене на статии по право, вестници, списания, все професионални издания и документи по някои от сделките на Джей Кей. Всяка вечер четеше до късно. После гледаше телевизия.

Спомни си за разговора с лекуващата му лекарка. Тя смяташе, че до заминаването на Лейси трябва да положи максимални усилия, за да възстанови паметта си.

— Но тя съвсем скоро ще си отиде — ѝ бе казал той.

— Тя остана с теб, когато ти бе най-необходимо.

— Тревожа се за нея. Тя е толкова изплашена от нещо. А аз не знам от какво...

— Много си упорит, по-добре не говори с нея за това. Най-важното е, че вече си добре. Отсега нататък всеки може да продължи да живее самостоятелно. Тя направи каквото можа за теб.

— Мисля, че грешиш, Инъсънс. Това, че съм по-добре, може би не е достатъчно. Струва ми се, че имам още по-голяма нужда от Лейси.

СЕДМА ГЛАВА

Лейси никога не закъсняваше.

Но този път закъсня. Може би изживяваше по свой начин тази последна среща. Сигурно се страхуваше от нея. И кой би могъл да я вини за това, мислеше си с болка Миднайт. Може би той бе в по-силната позиция в случая, но едва ли притежаваше предишната сила и сигурност. Тя винаги бе живяла в приказния свят на принцеси и принцове, а не в този на някой нещастник като него, едва оцелял от автомобилна катастрофа.

Трябва да запази самообладание, докато трае срещата им.

Миднайт се приближи към огледалото и се вгледа в образа си с растящо нетърпение. Беше невероятно измършавял — изобщо не приличаше на онзи Джони преди инцидента. Тревожеше се не толкова от загубата на тегло или от белега край веждата и дясната скула. Страшното бе, ако Лейси си отидеше от живота му. Раздялата щеше да остави у него дълбоки и неизлечими рани. За цял живот.

Дочу нечийи леки стъпки отвън. Фини малки пръстчета открянаха вратата и напрежението му премина в нежна усмивка. Той остави гребена и посрещна малката осемгодишна гостенка от съседната стая, която надникна срамежливо. Забелязала усмивката му, тя се втурна към него и го прегърна.

Амелия беше красиво момиченце с дълги руси къдрици. Тя се бе оказала в центъра на престрелка, в която бе ранена. Куршумът бе предизвикал частична парализа на лицето ѝ. Трагедията се бе разиграла няколко месеца преди инцидента с него.

Тя носеше обувките си и го погледна с подканваща усмивка — приятен ритуал, който изпълняваха всяка сутрин. Той я повдигна много внимателно и заедно с обувките, чорапите, мечето и всички останали неща, които носеше, я сложи на леглото.

— Известно ми е, че вече можеш сама да си обуваш чорапите — напомни ѝ той за заниманието, което предстоеше.

Тя се усмихна гордо и започна да се обува.

— Мога сама да си завържа и връзките на обувките. Гледай, Миднайт. Малко ми е трудно, но се справям — задъха се тя.

— Много скоро ще можеш да го правиш без никакво усилие — каза ѝ той и започна да развързва бавно възелчето, което тя бе направила, след което заедно направиха фльонга.

Прехапала устни, тя се опита да завърже другата обувка.

— Видя ли, почти сама го направих? — гордо го погледна тя.

— Браво, справяш се превъзходно.

— Хайде, довърши фльонгата — подкани го тя. Изгуби търпение и отмести ръката му, за да опита сама. Успя да направи двойна фльонга, въпреки непохватността си. Миднайт се засмя одобрително. Амелия обви шията му с ръце и го целуна по бузата.

— Мисля, че те обичам, Миднайт — прошепна тя в ухото му. После се изчерви от признанието си.

Той бе толкова впечатлен от думите ѝ, че също се изчерви.

— Когато порасна, ще си намеря приятел като теб.

Колко му се искаше да има дъщеричка като Амелия.

Миднайт се зае да оправи чорапките ѝ, понеже тя не бе успяла, въпреки старанието си. Точно в този момент до слуха му долетяха забързаните стъпки на Лейси. Момиченцето скочи и се скри зад вратата, като стискаше мечето в ръце и се усмихваше закачливо.

Лейси се заговори с дежурната медицинска сестра. Всички сестри и санитарии я уважаваха и винаги очакваха посещенията ѝ. Не защото бе известната Лейси Дъглас, а просто заради самата нея.

— Как е днес Джони? — тъкмо питаше тя.

— Нещо го измъчва от сутринта, но щом Амелия отиде при него, се успокои.

Значи нещо го терзае. Колко прозрачни са чувствата му. А той се срамува да ги признае, помисли си тя.

Миднайт отново се приближи до огледалото, като се стареше да запази спокойствие, но потръпна, когато Лейси отвори вратата.

Амелия хвърли мечето, изскочи от скривалището и извика. Лейси се престори на изплашена и тримата избухнаха в смях.

— Ах, ти, малка немирнице! — закани се закачливо тя и ѝ грабна мечето.

— Днес успях да завържа едната обувка съвсем сама. Миднайт ми показва. Той винаги ми помага.

— Това е чудесно — усмихна се Лейси.

— По-добре да си вървя — рече Амелия и прегърна мечето. — Скоро ще дойде мама и ще доведе Едит. А ти пак ли не си довела Джо?

— Не, и днес не съм — отвърна притеснено Лейси.

— Изобщо ще го видя ли някога?

— Може би някой ден... — Лейси пребледня.

— Винаги казваш така.

Лейси затвори вратата след момиченцето. Миднайт не трябваше да се среща с Джо. Още повече да се интересува от него.

Мисълта, че имаха дете със Сам, го вбесяваше и потискаше. Той взе отново гребена и започна да се реши, но погледите им се срещнаха в огледалото.

— Ти си толкова добър с нея — изрече Лейси.

— Обичам децата. — Миднайт се поколеба. — Е, повечето деца. Като я гледам, изпитвам увереност. Раните ѝ бяха много по-лоши от моите. Кой знае кога ще оздравее напълно, но тя нито за миг не се е предала, дори нещо да ѝ се отдава изключително трудно. Лекарят казва, че притежава невероятна воля. Сигурно до една година ще се възстанови напълно.

— Да, чудесна е.

И ти също, помисли си Миднайт.

Сам я е докосвал и я е обладал в продължение на цели десет години, мъчително си помисли той. Дарила го е с дете. Той стисна юмруци — подобни мисли го влудяваха. Но желанието му да бъде с нея, бе по-силно от озлоблението.

Сам бе мъртъв, а Миднайт — жив. Дори да не му позволи да я докосне, никой не може да му забрани да я гледа — нежната ѝ кожа, златистите ѝ коси, огромните ѝ очи, финото тяло. Копринената и рокля отразяваше светлината и меко очертаваше формите ѝ. Главата му се замая от уханието на рози. Както винаги, горното ѝ копче бе разкопчано.

— Не изглеждаш зле — прозвуча кадифеният ѝ глас.

Той я изгледа втренчено и Лейси сведе смутено очи. Забеляза колебанието ѝ. Тя също таеше толкова тъга и болка.

— Всъщност, изглеждаш чудесно — добави тя. Когато се наведе над нея, тя отново притвори очи — предупреждение, че няма да му

позволи онова, което бе разрешавала на Сам през всичките тези години.

— Не съм толкова невъздържан, колкото си мислиш! — ядоса се той. — Може ли да повярва някой, че някога съм бил твой ангел-спасител?

— Отдавна съм престанала да мисля за това.

Защото веднъж я изоставих, упрекна се наум той.

И двамата замълчаха.

— Джони, ти наистина изглеждаш добре. Не вярвай изцяло на огледалата. Те отразяват само повърхността на нещата.

— И какво повече виждаш от огледалото?

Тя изгледа тялото му, без да се замисля, че погледът ѝ може да го възбуди.

— Виждам мъж, който може да стои изправен, да върви без ничия помощ... Възстановил с упорит труд загубеното и научил неща, които досега е възприемал като даденост. Мъж, толкова мил към едно момиченце — великодушен, смел и решителен...

— Защо бързаш да се махнеш, щом съм такъв идеален?

— Не говори така! — Тя отклони поглед.

Миднайт, престани, за бога, изстена наум той. Но какво ли е в състояние да те спре? Особено, когато го желаеш по-силно от собствения си живот.

— Е, разбирам — рече на глас. — Не можеш да се разделиш с безценните си принципи.

— Джони, паркирах колата на Джей Кей неправилно и всеки момент...

— Хич не ме е грижа за колата му!

— Ако искаш, можеш да се разходиш с мен.

Тръгна към вратата, но той ѝ прегради пътя.

— Да, искам, но след това. Сега искам нещо друго.

— Не, Джони...

— Цял месец чакам да кажеш да — привлече я той към себе си и я целуна.

В първия миг Лейси се ядоса, но нещо по-силно надделя. Не можеше да се съпротивлява нито на себе си, нито на него. Той отново бе станал силен и решителен и знаеше добре слабите ѝ места. Ръцете му стиснаха страстно нейните, а после се спуснаха по тялото ѝ.

— Джони, ти обеща — изговори тя с широко отворени очи.

— Трябва да съм бил пълен идиот! Чувствам се прекрасно с теб и много искам да разбера дали изпитваш същото към мен.

— Вече веднъж взаимно съсипахме живота си — отблъсна го тя с юмруци и неволно го натисна силно по гърдите и незарасналите съвсем ребра.

Остра болка го преряза. Той изохка и се преви. Искаше му се да закрепчи от болка, да плаче като дете...

Необходимите му бяха няколко минути да се успокои. Засрами се от слабостта си.

— Пусни ме да си вървя — прошепна тя. В очите ѝ се четяха ужас и страх.

— Ако аз мога да приема всичко, защо ти да не можеш?

Бе ужасно пребледнял. Разтрепери се, без да отделя очи от нейните. Изгуби равновесие и се облегна върху стената. В този миг тя отпусна ръце и той разбра, че вече не се опитва да избяга от него. Прегърна я през раменете и я притисна към гърдите си.

— Много си твърдоглав! Причинявам ти болка и пак не се отказваш.

— Това би трябвало да ти говори нещо. Но и ти едва ли си безразлична към мен.

— Колко пъти да ти повтарям? Та ние взаимно разбихме живота си!

— Мисля, че сега е по-различно. — Той погали меките ѝ коси и ги целуна.

— Ти ми обеща да... — Тя потръпна от допира на топлите му устни.

Целуна я по върха на носа, по скулите, по устните...

— Като си помисля, че съм се придържал към такова глупаво обещание. — Гласът му прозвуча някак грубо. — Мисля, че го изтръгна от мен в момент на слабост. Тогава все още не бях на себе си.

— Но ти ме ненавиждаше!

— Държах се глупаво — прегърна я поривисто той и отново потърси устните ѝ.

— Аз също те ненавиждах.

— За мен е от значение само настоящето. Ти си толкова мила и очарователна!

— Утре заминавам.

— Нека да мислим за днес, само за днес... — целуна я по шията той.

— Късно е да променим нещата, Джони!

— Сигурна ли си?

Целуна я отново. Тя въздъхна, притвори очи и се отпусна в прегръдките му. Отвърна страстно на целувките и ръцете ѝ се плъзнаха по тялото му. Изгаряше от желание. Притисна се силно към него и той ѝ отвърна с дълга пламенна целувка. Телата им копнееха да се слоят в сладостния дървен и безметежен ритъм на любовта.

— Какво ни прихваща и двамата, Джони? — изгледа го тя изплашено и се отдръпна.

— Това е неизбежно... — отговори задъхано той.

Искаше да каже още нещо, но телефонът иззвъня и тя се отскубна от обятията му. Отиде и вдигна слушалката.

Той се усмихна. Желаяше я безумно, но не трябваше да избързва. Времето беше пред него.

— Ще вдигнат колата, ако не я преместим до пет минути — каза тя и оправи якичката си.

— Не мисли повече за това.

— Винаги мисля за това. Всеки път, когато те видя, мила!

— Мисля, че трябва да се сбoguваме.

— Хей, нали обеща да се разходим с колата! Как може да пренебрегваш обещанието си?

— Ти наруши много по-важно обещание.

— Но и двамата го искахме.

— Не, не е в това въпросът. — Тя оправи косата си. — Ти не спази обещанието си. И аз следователно имам право да наруша моето.

— Но ти винаги си била много по-благородна от мен.

Погледът ѝ блуждаеше някъде надалече с неизмерима болка.

Той осъзна колко жестоко я бе наранил някога. Може би по-жестоко, отколкото тя него. Може би тогава бе решила да го напусне? Както сега. Този път завинаги.

ОСМА ГЛАВА

Денят бе студен и мрачен. От време на време слънцето надничаше иззад облаците. През нощта се очакваше буря, но въпреки това Лейси и Миднайт пътуваха в открита кола.

За него тази бе първата глътка свобода след месеците, прекарани в болницата. Но той не усети волността на човек, излязъл току-що сред простора. За него свободата означаваше, че ще изгуби Лейси, след което нямаше да има какво повече да губи. Не го впечатли великолепната гледка по пътя, а начинът, по който вятърът и слънцето играеха в косите ѝ.

Лейси го откара до Норт Бийч. Там той настоя да спрат, за да се насладят на Алкатраз, залива и парка, разположен под имението на Джей Кей на Телеграф Хил.

— Някога мислеше, че Алкатраз е замък... — рече той и се приближи зад нея, докато тя гледаше през бинокъла. Погали я по косите. — Помниш ли, когато излязохме веднъж и се разходихме наоколо? Целувахме се в мъглата и едва не изпуснахме последния ферибот.

Тя се отдръпна от неочакваното му докосване и очите ѝ се присвиха.

— Паметта ти явно се възвръща. Започваш да си спомняш все повече подробности. Не си ми споменавал...

— А ти да не би да ми казваш всичко, което ти идва наум? — прегърна я той и я целуна.

Тя се отдръпна леко от него.

— Извинявай — рече той иронично и я пусна. Ядоса го безразличието ѝ, но я последва в колата.

Тази малка сцена я изнерви съвсем. Потеглиха по Ембаркадеро, без да си разменят нито дума. Преминаха през Бей Бридж към Бъркли и се върнаха на пристанището, откъдето тя напазарува разни неща за ядене.

Може би Миднайт щеше истински да се наслади на разходката в парка, ако онези прекрасни моменти, прекарани с нея, не се изнизваха така бързо.

Разстлаха одеяло на тревата и седнаха да хапнат. Като че ли бе издигнала невидима стена помежду им. Тя наблюдаваше играта на момчетата наоколо и безцелното лутане на платноходките, с които бе осеян лазурния залив. А той наблюдаваше нея.

— Обичам този град — каза тя с очи, отправени към тъмнеещия небосвод. — Като малка все ми се искаше да избягам. Ще ти кажа нещо, което сигурно ще ти се стори странно. Понякога си мисля, че тогава бях по-щастлива.

— Аз също.

Преди да имаме... и да загубим всичко, довърши наум той.

Не трябваше да говори толкова. Тя сигурно и така се досещаше какво иска да ѝ каже. Сигурно вече съвсем я бе разстроил. Беше объркан, не знаеше вече какво да ѝ каже.

Слънцето залязваше и очертаваше в червено тъмните буреносни облаци, зданията и короните на дърветата. Когато тя стана и го подкани да си тръгват, силуетите им му се сториха пурпурночервени.

Стана ѝ студено и той я загърна в черното си кожено яке. В него тя изглеждаше още по-сексапилна. Стояха толкова близо един до друг, че почти се докосваха.

Знаеше, че не бива да я докосва, но ръцете му като че ли следваха собствената си воля. Повдигна брадичката ѝ и потърси устните ѝ. Тя потръпна. Не разбра дали това бе израз на страх или на желание. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, сякаш искаше да сподели за последен път чувствата му. После се сепна, отдръпна се и тръгна към колата.

— Мисля, че беше интересна разходка — прошепна преbledняла Лейси, като избягваше погледа му. — Ще запомня този ден завинаги.

— Наистина беше хубаво. Но свърши. Благодаря ти.

— Сънищата винаги свършват, Джони. Поне с моите е така.

— С моите също — произнесе той.

Сякаш денят изгуби вълшебството си. Всичко посивя. Дори красивото ѝ лице. Изведнъж повя хлад.

— Искаш ли да отидеш още някъде? — попита тя на път за болницата.

— Щом като питаш, мила...

— Къде? — промълви тя, като че ли се досещаше за това, което щеше да поиска.

— Защо да не минеш през стария квартал?

— Джони?!

— Но защо ме попита тогава?

— Това едва ли е най-подходящото място. Твърде опасно е.

— За кого?

Тя не отговори.

— Не и за двама изхабени хора като нас, мила. Та ние израснахме там, нима си забравила? О, да, точно в това е проблемът. Ти просто не искаш да си спомняш.

— Някой може да открадне колата на Джей Кей — рече тя плахо.

— Невъзможно! Хъни преподава там и често пътува с нея. Крадците я познават и едва ли биха посегнали. Те знаят кой е съпругът ѝ много добре.

— Ами тогава... — Тя прехапа устни.

— Хайде, стига вече извинения! — наклони се към нея и хвана волана.

Колата се завъртя, поднесе и едва не се блъсна в насрещния автобус. Изсвири клаксон.

— Джони!

— Стига! Ако си забравила пътя, дай на мен.

— Зная пътя! — стисна тя здраво волана.

Миднайт дръпна ръка и зърна синя кола с нагъната предна броня, която зави рязко след тях.

Съвпадение ли беше, въздъхна тежко. Може би да, може би не.

Десетина улици по-надолу той видя в страничното огледало, че синята кола ги следва, макар малко да бе изостанала. Но когато завиха, тя ги последва отново. Миднайт погледна към Лейси. Слава богу, не беше забелязала нищо.

Когато стигнаха старата им улица, слънцето вече бе залязло.

Повечето стари барове за стриптийз бяха изчезнали, но затова пък имаше повече секшопове и графити по стените.

Двете къщи в стил „Кралица Ана“, където живееха някога, бяха претъпкани с наематели. На прозорците на третия етаж висяха мръсни

пердета. Спасителните стълби бяха занемарени и целите в ръжда. Мазилката и на двете къщи съвсем се бе изронила.

— Спри!

— Защо?

— Искам да повървя и да си спомня миналото.

— Джони...

— Какво има? Нали не съм те докосвал? Нито пък те питам нещо лично? Нима пак наруших някои от пуританските ти принципи?

— Не исках да идвам тук.

— Тогава ме остави да сляза и си върви.

— Не мога да сторя това.

— Какво искаш тогава, мила?

Тя спря пред стария си дом, но не посмя да го погледне. Две деца играеха по средата на тънещата в сумрак улица. Лейси изхлипа и покри лицето си с ръце.

Защо, по дяволите, трябваше да я измъчва така? Защо, по дяволите, и той трябваше да се измъчва? Миднайт стисна юмруци. После разтвори колебливо ръце и докосна раменете ѝ. Тя скочи от колата и тръгна към вратата. Той я последва.

— Не всички спомени са толкова лоши, нали? — каза тъжно и погали косата ѝ. — Спомням си деня, в който се срещнахме. И нощта, в която бяхме заедно за първи път... Знаеш ли, винаги се вълнувам, когато вали нощем. Винаги мисля за теб, дори несъзнателно.

— Това са мъчителни спомени — преглътна тя тежко, сякаш страшна болка бе заседнала в душата ѝ.

— Не, не мисля така — прошепна той. — Имам нужда от тях. От всички — и хубави, и лоши. И от твоето присъствие... Искам да мога да ти простя и да забравя.

Тя изхлипа.

— Е, добре! — процеди гневно той. — Повече няма да настоявам. Щом искаш, върви си!

— Не, ще те почакам при колата.

Той тръгна към играещите деца. Извади двадесет долара от портфейла си и каза:

— Пазете колата! Наблюдавайте и дамата!

Момчетата изгледаха банкнотата и си кимнаха важно.

Миднайт се приближи до някогашния магазин и в този момент забеляза синята кола, паркирана в дъното на страничната улица.

Чу зад себе си леките стъпки на Лейси, спря и я изчака.

На същото това място пред обгърнатия в пламъци магазин, Сам я бе прегърнал за първи път. Докато бащата на Миднайт лежеше, обгорял до неузнаваемост, с онази фатална запалка в ръка, призната от следствието за вещественно доказателство.

Миднайт забеляза сълзите ѝ и я прегърна през раменете. Така както го бе сторил и Сам през онази нощ. Фотографите бяха увековечили този миг. Сцена, която обиколи първите страници на вестниците още на следващия ден.

Този спомен вечно го преследваше. Дали онзи мерзавец Сам я бе обичал? Или просто бе съблазнил едно младо красиво момиче, за да отклони вниманието на пресата от слуховете, че е замесен в смъртта на жена си?

— Не мога да остана повече — прошепна Лейси. — Това място е ужасно!

— За мен също. Онази нощ стояхме тук двамата, но всичко се обърна срещу нас. Дъглас беше нашият зъл гений. Нека да започнем отново от същото това място, Лейси. Мисля, че мога да ти простя за миналото, ако останем верни един на друг отсега нататък.

— Джони, това не е детска игра.

— Нима смяташ, че не разбирам? Първата съпруга на Сам намери смъртта си тук, както и нашите бащи. Моят умря бавно и мъчително. Отгоре на всичко Сам Дъглас го опозори.

— Джони, не започвай пак. Сам също стана жертва.

— Е, интересно кой поиска да убие това хубаво старо момче Сам? — процеди той иронично.

— Нямам представа.

— Ти се ожени за този мерзавец и си била там, когато той умря.

— Не ме питай за това! — Гласът ѝ затрепери.

— Защо? Нима криеш нещо? — попита Миднайт шепнешком.

— Аз не съм го убила! — В очите ѝ се четеше ужас.

— Кой тогава?

— Коул. Мисля, че той иска да премахне и мен. Това е другата причина, поради която искам да напусна Сан Франциско.

— Видя ли го онази нощ?

— Чух гласа му от съседната стая... Поне така си мисля. Кой друг би могъл да бъде...

— Вече в нищо не мога да бъда сигурен. Преди Сам да умре, си мислех, че той е подпалил къщата и е подредил така баща ми. Мислех, че е използвал парите и влиянието си, за да подкупи пресата и да прикрие следите си. Да те купи и да се прави на светец. Лицемер! Чудя се дали Сам не е затворил Коул в лудницата, за да не проговори.

— Грещиш, Джони! Сам обичаше Коул и винаги го е защитавал. Психическото му разстройство бе шок за Сам.

— Сам Дъглас се интересуваеше единствено от себе си!

— Да оставим това.

— Четирима души умряха от насилствена смърт, а баща ми бе опозорен. Искам да зная защо! И да спра този, който те преследва.

— Твърде слаб си, за да сториш това точно сега. По дяволите!

Миднайт стисна гневно зъби.

— Какво би могъл да направиш, щом не можеш да докажеш нищо?

— Лейси, някой все още е готов да продължи да убива. Ако успея да го притисна, рано или късно ще сгрещи. Искам живота си обратно. Изгубих го тук онази нощ, изгубих и теб. Искам да разбера какво точно се случи тогава и най-вече да започна отначало. С теб!

— Сам е мъртъв...

— Значи вече си свободна.

— Джони, ти винаги си смятал, че съм способна на подлост. Мислеше, че се ожених за Сам заради парите му и че бих се оженила за него, дори да знаех, че е убиец.

— Е, нима не е така?

Тя пребледня.

— Прав ли съм?

— Виждаш ли, ти си също толкова сляп, както и преди. Все още ме смяташ за слабохарактерна използвачка. — В гласа ѝ прозвуча болка. — Не мога да разбера защо не искаш да видиш истината такава, каквата е?

— Нима се ожени за Сам, защото го обичаше?

— Аз... Аз мислех, че той не е безразличен към мен. Искях да имам истинско семейство.

— Семейство с богат и известен мъж като Дъглас...

— Те ме приютиха в най-тежкия момент!

— Обичаше ли го? Да или не?

— Н-не...

— Това исках да чуя.

Очите ѝ просветнаха гневно.

— Ти бе причината за всичко! Само ти! Твоята безсърдечност ме тласна към него. Ти ме изостави! И единственото, което желая сега, е да остана сама. Някога мислех, че имам нужда от мъж, за да ме защитава, но ти ме нарани жестоко, а Сам ми се подигра с властта и парите си. Единственото, което желая, е да мога да се защитавам сама и да бъда независима.

— Но ние сме свързани и ще си останем такива завинаги!

— Не! Не... — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Миднайт я изгледа с празни очи. Нима е толкова невинна? Как може да отхвърля великодушното му предложение? Та той бе готов да ѝ прости и да я защити от убиеца на Сам? Да отхвърли него?! Миднайт изпита желание да я сграбчи и да я разтърси, докато дойде на себе си и го последва. Но инстинктивно усети, че не бива да настоява.

— Довиждане — прошепна тя. Гласът ѝ бе тих. — Всичко хубаво.

Той пребледня, но се опита да потисне вълнението си. Не можеше и не искаше да загуби отново. Не можеше да погуби сърцето, нито живота си. Тя бе всичко, което имаше смисъл за него.

От другата страна на залива проблесна светкавица и разцепи индиговосиньото небе.

Устните ѝ докоснаха неговите в прощална целувка. Той почувства, че се задушаваше. Искеше му се да смачка, да разкъса нещо.

Лейси бавно тръгна към колата.

Синьо-черните части на разглобения пистолет лежаха подредени в алуминиевата кутия под седалката. Човекът я взе като същевременно наблюдаваше как Лейси се сбогува с Миднайт.

Всичко се проваля. Става по-лошо и от нощта на пожара. Жалко, че бе започнало да вали и пожарникарите бяха успели да ограничат пожара до съседната улица. Жалко, че не бе изпепелил всичко наоколо...

Убиецът се приведе. Лейси говореше нещо разпалено. Те наистина бяха хубава двойка — високият мургав Миднайт, все още твърде силен, независимо от преживяната травма, и фината грациозна Лейси със златисти коси и семпли дрехи. Миднайт се бе наклонил, за да чуе всяка нейна дума. Това със сигурност означаваше, че Лейси и Джо ще останат в Сан Франциско.

Така е по-добре, защото Джони Миднайт също като другите заслужава да умре. Той бе заплашил съществуването на семейството му. Отгоре на всичко прозря почти цялата истина.

Обичаше и Лейси.

Жалко, че не загина при онази катастрофа. Слава богу, че мозъкът на този нещастник бе полупарализиран от амнезията... Но удоволствието на убиеца щеше да е пълно, едва когато приключеше и с тримата. Вестниците щяха да се надпреварват да разнасят новината.

Той се усмихна сатанински при мисълта за сензацията, която щеше да предизвика новото масово убийство.

После забеляза, че усмивката изчезна от лицето на Лейси. Тя се отскубна от Миднайт и се отдалечи. Той остана на мястото си безучастен. Изглеждаше по-висок и по-внушителен в здрача. Направи крачка след нея, но спря — гордостта му надделя.

Спектакълът приключва. Време е да си вървят. Влюбената двойка отново се разделя...

Кокалестите пръсти бръкнаха в алуминиевата кутия и започнаха да сглобяват пистолета.

Лейси подкара колата на Камерън и увеличи скоростта.

Миднайт сложи ръце в джобовете си и тръгна в обратна посока. Скоро приведеният му силует се стопи в тъмнината.

Нещо не е наред. Миднайт трябва да умре заедно с Лейси и Джо. Ако това не стане, този път може да разкрие цялата истина...

Значи все пак Лейси и Джо щяха да напуснат града по някое време утре сутринта.

Освен ако не им попречеше.

Но как?

Синята тойота потегли бавно. Дали да не изпрати още едно писмо, помисли си злодеят.

Щеше да пристигне твърде късно. Може би едно телефонно обаждане щеше да свърши по-добра работа.

В този миг убиецът дочу подозрителен шум зад себе си.

Мръсникът му трябва да е разбрал, че го следя...

Последва удар и задното стъкло се разхвърча на парчета. Непознатият извика и натисна бясно газта. Колата потегли рязко и Миднайт отскочи встрани.

Бе заваляло и дъждът влизаше в колата. Човекът в тойотата видя Миднайт в страничното огледало. Той ставаше все по-малък и по-малък, докато съвсем изчезна от поглед.

Убиецът трепереше. Това вече беше прекалено!

Трябваше някак да ремонтира колата, макар че нямаше да е лесно.

— Джони Миднайт, ти ще умреш — изсъска той.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Миднайт трепереше от изтощение и от острата болка в ребрата. Най-после се добра до коридора пред апартамента си. Как не може да види по-добре шофьора! Всъщност беше доста тъмно. Успя да зърне единствено тила му.

Глупаво беше, че се хвърли така безумно срещу колата. Онзи можеше като нищо да го смачка. Но в това състояние поне не можеше да усети докрай болката от раздялата с Лейси.

Той видя Амелия, която се повдигаше на пръсти, за да достигне телефонния автомат пред стаята му в края на коридора. Изглеждаше уплашена и плачеше. Защо е навън в коридора, след като в стаята си има телефон?

Миднайт затвори очи и си пое дъх. Как мразеше това място! Беше му тежко да я гледа как страда.

Не че самият той изглеждаше кой знае колко добре. Искаше му се да е по-силен, но беше страшно уморен и депресиран след раздялата с Лейси и удара в синята тойота. Последните три километра, които бе изминал пеша, го изтощиха до краен предел. Изпитваше огромно желание да си легне.

Очите ѝ бяха изпълнени със страх и отчаяние. Амелия пусна слушалката и тя се удари в стената. Той отиде до нея, коленичи и помилва лицето ѝ.

— Аз... не искам... да... ме гледаш... как плача... — Лицето ѝ цялото бе в сълзи.

— Е, и аз плача понякога, но не казвай на никого. — Сложи ръка върху рамото ѝ и я притегли нежно към себе си. — Аз също имах тежка нощ.

— Но ти... не плачеш...

— Ако знаеш колко ми се иска да заплача.

Тя спря да хлипа и той ѝ даде кърпичка, за да избърше сълзите си. Изтри очите си и погледна към телефона.

— Забравих как да го използвам. Толкова съм глупава... Толкова глупава, че сигурно никога няма да поумнея.

— Хайде, хайде — успокой я Миднайт. — Не е хубаво да говориш така. Всички забравяме по нещо, Амелия. А сега ми кажи на кого искаше да се обадиш? И не ми казвай, че е някое момче, защото съм много ревнив.

Тя се усмихна през сълзи и показа листчето с телефонния номер.

— Не, глупчо! На моята най-добра приятелка Едит.

— Първо — каза той, като наблягаше на всяка дума — вдигни слушалката.

Тя слушаше с интерес.

— Виж, направих го!

Той докосна пръстите ѝ, които се опитваха да отделят една монета.

— След това я пусни в дупката.

— О, така ли?

— А сега набери номера.

Лицето ѝ се озари от усмивка.

— Мога ли сега да направя всичко сама? — попита го доволно.

Той разроши косата ѝ и я свали долу. Наблюдаваше я как упорито се опитва да набере номера. В този миг телефонът в стаята му иззвъня.

— От един час все звъни — обади се един от санитарите.

Сигурно е Лейси. Миднайт изобщо не очакваше, че би променила решението си и би му се обадила след раздялата. Чувстваше се като влюбен до уши глупак, който е готов да ѝ прости за всичко в отчаянието си. Грабна нетърпеливо слушалката.

— Мила! — Положи невероятни усилия, за да запази гласа си спокоен.

— И на мен ми се иска да е тя — прозвуча леденостуден глас от другата страна. — Наричай ме Купидон — богът на любовта.

— Ти ли си оня от тойотата?

— Не само това. Аз ти пишех и писма.

— Върви по дяволите! — Миднайт тръшна слушалката, но в следващия момент съжали за това.

Телефонът пак иззвъня. Миднайт го вдигна нервно.

— Кой си ти, по дяволите?

— Казах ти — Купидон, богът на любовта. Знаеш ли, че тя утре заминава с детето?

— Откога я следиш, мръсник такъв?

— В случая детето ме интересува повече от нея.

— Не! Това е отвратително! Ти си...

— Лейси каза ли ти?

— Да не си посмял да я докоснеш! По-добре забрави за нея — каза Миднайт.

— Джо е нейно дете. А също и твое. И на двама ви. Трябва ли да го повторя? Ти си татенцето!

— Какво?!

— ТА-ТЕН-ЦЕ-ТО.

Миднайт си пое дъх.

— В деня на сватбата толкова й прилоша, че едва успя да се съвземе. Гадеше й се и по време на приема, понеже носеше твоето дете. Наложил се да отложат сватбеното пътешествие. Но сигурно не я обвиняваш. Кой би приел дете на друг мъж? Тя постъпи хитро. Държа се блестящо — истинска звезда. Сделката й бе перфектна. Нали си, адвокат, така че няма начин да не разбираш от тези работи. Все още щеше да работиш в кантората, ако не беше катастрофирал.

— Мръсно копеле!

Линията прекъсна.

Миднайт гледеше вцепенено. Заболя го глава. Стори му се, че стените на стаята запулсираха с ускорения ритъм на сърцето му.

Щеше да се пръсне.

Като че ли наистина полудяваше.

Изтръгна телефона от стената и го запрати в ъгъла.

Отчаянието му нямаше граници. Нима Лейси толкова го презираше? Дотолкова, че да скрие истината от него и да представи Джо за дете на Сам?

Миднайт искаше да чупи и хвърля всичко наоколо. Искаше да убива. И после да умре.

Но първо трябваше да се разбере с Лейси.

Нощта беше неприветлива. Далечното небе на Оукланд бе оплетено в мрежа от мълнии. Таксиметровата кола летеше надолу по

тъмните и тихи улици под жълтата улична светлина.

— Десет долара отгоре, ако побързаш. И още двеста, ако за твой късмет те глобят. — Миднайт гледаше шофьора навъсено.

— Както говориш, човек ще рече, че си адвокат или ченге. Но щом хвърляш толкова пари, значи си адвокат. Вие сте по-лакоми и от ченгетата.

— Как позна? — Миднайт отвори портфейла си.

— По всичко ти личи.

— Е, чак пък толкова.

На едно от кръстовищата изсвири клаксон. Миднайт остави парите отпред, облегна се на седалката и затегна колана.

— Май не ти е провървяло много — избъбри шофьорът. — Какво е станало с лицето ти?

— Хайде, без въпроси!

— Такива като теб все бързат и умират преждевременно.

— Е, невинаги.

Шофьорът продължи да говори, но Миднайт престана да го слуша. Мислеше за Джо. Беше ли Лейси способна на такава несправедливост към него? Вярно ли бе това? Нима го бе предала? Цялото му желание да ѝ прости и да забрави за женитбата ѝ със Сам се изпари.

Спомни си как тя внимателно отклоняваше темата, когато станеше дума за Джо и рязката ѝ реакция, когато споменаваха името му.

Каква е тази жена, която е способна да пази такива тайни?

Сега вече знаеше.

Жена, която бе готова на всичко заради пари. Която би го продала и то на човек, когото той ненавиждаше. Която го бе заслепила със смирение и нежност. Която се бе възползвала от амнезията и безсилието му, за да го нарани още по-жестоко. Която си играеше с чувствата му и го съблазняваше с предизвикателните си дрехи. Която му позволяваше да я целуне и да я задържи дотолкова, че да не забрави вкуса ѝ, преди да напусне живота му завинаги. Какво би попречило на една такава жена да скрие истината за детето?

Но всеки път, когато си спомняше за вледеняващия телефонен разговор, той си даваше сметка за четиримата убити. Убиецът бе на свобода и заплашваше живота на още трима.

Онзи преследваше Лейси и щеше да я убие заедно с Джо. Ако Миднайт не успее да го спре.

Таксито спря пред входа на Джей Кей. Миднайт плати и нареди да го чака.

Лейси седеше отчаяна пред масичката до коженото яке на Миднайт. Огледа се и пристегна колана на копринената си рокля. Трябваше да пригответи багажа.

Погледна към телефона.

Искаше да се сбогува с Колийн, преди да отпътува от Съединените щати, но постоянно се натъкваше на телефонния ѝ секретар. След мъчителната раздяла с Джони имаше нужда от някой, с когото да сподели страданията си и да ѝ вдъхне увереност, че решението, което бе взела, е правилно.

Лейси набра още веднъж телефона на Колийн, но никой не отговори. Постави обратно слушалката и се замисли. Възможно бе Колийн да е заминала във връзка с онази голяма роля, за която спомена на погребението.

Ръката ѝ неволно поглади мекото кожено яке, което лежеше до нея. Но изведнъж се опомни и го хвърли настрана като че ли се бе докоснала до нещо отровно. Спомни си мъката, изписана по лицето на Миднайт. Раздялата им го бе наранила. Колко безсилен ѝ се стори в искрения си гняв, че го напуска завинаги! Мисълта, че вече никога няма да види Джони, я изпълваше с нерешителност и страх от неизвестността. Дори не се безпокоеше толкова, че някой се опитва да посегне на живота ѝ. Искаше да разбере защо преживява така тежко раздялата с Миднайт, след като толкова години си бе втъпявала, че го ненавижда.

Защото през всичките тези години бе продължила да го обича силно. Без да изпита никаква омраза към него.

Разбра го в момента, когато научи, че Миднайт може да умре.

След катастрофата остана в болницата, за да се грижи за него, докато дойде в съзнание. Очите ѝ се навлажниха при спомена за онова силно и стройно тяло, което лежеше неподвижно и безпомощно. Спомни си и странното жужене на поддържащите системи, като че ли

в тях имаше повече живот, отколкото в него. Колко безсънни нощи бе прекарала до леглото му в молитви да се съвземе и да оживее.

През последния месец той се възстановяваше все по-бързо. Лейси посрещаше и най-малкия му успех с тягостно чувство от приближаващата раздяла. Колко трудно ѝ беше да се владее в негово присъствие! Изпитваше необикновено желание да го докосне и да го целуне, да му покаже колко много го обича. Да разбере, че е готова на всичко заради него. Да му прости и да забрави миналото. Да бъде завинаги при него.

И да се имат отново. Да сподели живота си с неговия.

Как можаха да се разделят по толкова жесток начин!

Покри лицето си с ръце и се разплака. Как копнееше в този миг за устните, за милувките, за тялото му! Никога не бе преставала да мисли за него. Но знаеше, че ако отново се отдаде на страстта си, никога повече не ще може да избяга от него.

Сгъна още една копринена блуза и я сложи в куфара. Молеше я за последен шанс — страстно и властно, с обич и ласка. Коя жена би устояла на горещия му порив?

Спомни си онзи негов поглед, който разпалваше страстта ѝ, начинът, по който я докосваше със силните си ръце, желанието да се любят, начинът, по който устните му...

Господи! Лейси изпита още по-силен ужас от невъзвратимата загуба. Не е ли по-добре да престане да се измъчва? Знаеше какво щеше да си помисли за нея, след като напълно си спомни за миналото.

През всичките тези години почти не бе спала със Сам.

Нито пък с някой друг. Но той едва ли би повярвал.

Колко нощи бе прекарала в безсъние, загледана самотна и неутешима в тъмнината! Колко пъти бе жадувала за истинска мъжка прегръдка? За любов? Не я потърси в нито един от многобройните си почитатели от обществото. Макар че не липсваха предложения за любовни авантюри и дори за нещо по-сериозно.

Никой друг, освен Джони не бе обичала.

Защо го напусна тогава?

Защото нямаше друг изход.

Джони сигурно ще ѝ прости за Сам. Но как да ѝ прости за Джо? Как ще се отрази евентуалната му поява в живота им? Едва ли Джо е подготвен за това. Спомни си колко хладен и безразличен бе синът ѝ

към нея след смъртта на Сам. Щеше ли да понесе появата на нов родител? Как ще се почувства, ако разбере истината? Ще промени ли отношението си към нея? През живота си бе изпитала твърде малко обич — твърде малко, за да изгуби Джо.

Не, сега трябваше да потисне чувствата си и да мисли само за детето си. Да го отведе на сигурно и спокойно място и да се посвети на него. Сам се бе постарал да ограничи взаимоотношенията им. Сега трябваше да ги възстанови, да му се отдаде изцяло. Преди да сподели чувствата си с някой друг.

И отгоре на всичко този Коул... Полицията не направи нищо да я защити. Рано или късно Коул щеше да я открие. Единственото, което ѝ оставаше, бе да напусне страната заедно с Джо.

Всичко изглеждаше логично. Откачи още една дузина дрехи от закачалките и ги разхвърли по пода. Обикновено беше подредена и организирана, но сега това нямаше особено значение.

В мивката лежаха немити съдове, а безпорядъкът в стаята на Джо бе още по-голям. Каза му да почисти и да си приготви багажа, но той сви рамене — в реакцията му имаше нещо от поведението на Джони. Промърмори в несъгласие и се качи на горния етаж, за да гледа футбол с Марио — доведения син на Хъни. Нироу, който я бе защитил в онази ужасна нощ, завъртя опашка и последва младия си господар нагоре по стълбите.

Джо трябваше отдавна да си е легнал, но Лейси не можеше да се наложи. Нямаше нужда от любовта ѝ и не изпитваше особено уважение към нея. Пък и защо ли? Повече от времето Джо прекарваше с персонала на имението и с австрийската си възпитателка, поради, което бе свикнал да се грижат за него.

Когато Лейси отделяше време за Джо, чувстваше се толкова виновна пред него, че напълно се подчиняваше на волята му. Само веднъж се разходиха заедно из Сан Франциско, след това той тръгна на училище, а тя трябваше да ходи при Джони в болницата. Но от утре щеше изцяло да му се посвети. Въпреки че той не очакваше подобно внимание. Нито пък желаше да напусне Сан Франциско.

Джо бе станал много самостоятелен и харесваше града. Прекарваше много време с Марио и Хедър. И нямаше нищо против безпорядъка.

— Поне сега ще се случва да те виждам — каза ѝ една сутрин, след като Лейси се извини за трите малки стаи, в които се настаниха.

Не говореше често с нея и тези дребнави забележки силно я нараняваха.

Беше ѝ мъчно, че предпочита да прекарва свободното си време с Джей Кей вместо с нея. Изпитваше нужда от истинско мъжко внимание и приятелство. От бащинско внимание, но всеки опит да спечели чувствата на Сам се проваляше. Това само увеличаваше естествената неприязън на Сам към момчето. Джо не знаеше, че той не е истинският му баща. Не можеше да си обясни странното му поведение и упорито продължаваше да търси така желаната взаимност.

Джони Миднайт щеше да бъде прекрасен баща. Господи! Лейси се изплаши от собствените си мисли.

Наистина щеше да бъде превъзходен баща. Джони беше изключително внимателен и търпелив с децата. Спомни си колко мило се отнасяше към Амелия, а и към децата на Дъглас. Джо, който копнееше за истински баща, щеше да благоговее пред него. А и Джони...

Но сега бе вече твърде късно. Беше поела цялата отговорност за проблемите на Джо и трябваше да търси начин да ги разреши сама.

Опита се да затвори куфара, но в този момент Нироу залая яростно от терасата на втория етаж. Беше забелязал нещо или някого на улицата.

Тя дочу стъпки, които бързо се приближаваха към входната врата. После звънецът иззвъня. Нироу се хвърли към вратата, като ръмжеше и показваше силните си зъби.

Блесна светкавица. Лейси не посмя да погледне през прозореца. Остана безмълвна в тъмнината.

Беше почти единадесет и по това време вече не очакваше никой. А и бодигардът ѝ отсъстваше точно тази вечер.

Звънецът иззвъня отново и огласи входното антре и горните етажи, където бяха разположени удобни спални помещения. През прозорците се процеждаше призрачна лунна светлина. Картините по стените и обемистите мебели придобиваха от полусенките странни очертания.

Някой заудря с юмруци отвън. Нироу отново се хвърли разярено към вратата. Лейси трепереше от страх. Устните ѝ пресъхнаха и не

смееше да промълви нито дума.

Изведнъж ударите престанаха, Нироу спря да лае и легна на земята със заплашително ръмжене.

Джо се показва на горната площадка и погледна надолу.

— Мамо, няма ли кой да отвори вратата?

— Да, да... Разбира се... — отговори му объркано Лейси. — А сега върви да се занимаваш.

Някой почука с пръстен върху прозореца.

— Лейси. Аз съм, Джони. Отвори, моля те.

— Джони — въздъхна тя, освободена от напрежението.

Мислите ѝ се върнаха към Джо. Дали това посещение нямаше да...

— Сядай — заповяда на кучето. Освободи вратата и покани Миднайт вътре.

Той изглеждаше добре, даже прекалено добре. С прилепнали по тялото джинси и бяла риза.

Небето отново се озари от светкавица. После долетя мощен гръм. Миднайт затвори вратата и я заключи.

Лицето му беше бледо от умора. Под очите му имаше тъмни сенки. Изглеждаше ядосан. Много, много ядосан.

Същата онази ярост, с която я беше отблъснал преди десет години.

— Май вали доста — промълви тя.

— Нали знаеш, че в Сан Франциско никога не вали.

— Освен когато сме заедно.

Очите им се срещнаха. Тя си спомни онази нощ. В онзи живот преди толкова години.

Нироу изръмжа заплашително. Лейси отново му заповяда да седне. Козината му цялата беше настръхнала.

— Няма да ми прости, ако му падна — присви очи Миднайт. — Както и ти. Обзалагам се, че е много по-лесно да се разберем с него, отколкото с теб.

Джони протегна приятелски ръка към него. Нироу я помириша и завъртя опашка.

— Ей, какво е станало с ухото ти, приятелче? Трябва да си срещнал някой звяр, по-зъл и по-грозен от теб?

Лейси бе впечатлена от начина, по който Миднайт набързо очарова Нироу. Думите му нямаха значение. Чуваше единствено гласа му — леко дрезгав, но нежен и мил. Подпря се на стената и прехапа устни.

Защо винаги така лесно я завладяваше? Прекалено лесно!

— Някое по-голямо куче. — Миднайт се изправи. Лицето му пребледня.

— Вече се сбoguвахме — прошепна тя.

— Да, така е — прозвуча му гласът някак сурово. В черните му очи имаше някакъв странен блясък, а тя стоеше пред него — крехка и беззащитна в копринената си рокля. — Само че забравихме нещо.

— Аз... Тъкмо стягах багажа. — Русата ѝ коса беше разбъркана. Оправи роклята си.

— Виждам — устните му потрепнаха нервно. — Все пак има много по-добри начини за една хубава жена да прекарва приятно вечерите си.

— Виж какво, имам доста важни неща...

— Аз също. — В погледа му искреше страст и желание.

Тънката ѝ копринена рокля падаше нежно по стройното ѝ тяло.

— Трябва да успеея за самолета — изчерви се Лейси. Искаше ѝ се да е облечена някак по-скромно, с нещо, което да не подчертава така тялото ѝ.

— Никъде няма да заминаваш, мила! — прекъсна я грубо.

— Джони... — погледна го с възмущение тя. Миднайт зашари с очи по велосипеда, футболната топка и една туристическа карта на Алкатраз, които Джо бе разхвърлял наоколо.

Тя забеляза любопитството му и го погледна изпитателно.

— Къде е той? — стисна зъби Миднайт.

— За какво говориш?

— Знам всичко за Джо.

Лейси онемя. Очите ѝ се отвориха широко, сякаш потвърждаваха откритието му.

— Кой? Как...

Миднайт се наведе и взе топката. Подхвърли я от ръка на ръка. Натисна скоростите на велосипеда.

— Просто знам и това е.

Тя се опита да каже нещо, но не можа.

— Не си прави труда да се оправдаваш — прошепна Миднайт и сви рамене по същия арогантен начин, както правеше и Джо.

— Нямах никакви права над него. От правна гледна точка...

— Имам всички права на баща. Не давам и пукната пара за гледната ти точка. Адвокат съм и зная добре законите, много по-добре от теб. Ще използвам всеки от тях — срещу теб. Той е мой син. Заради лъжите ти изгубих девет години. И заради онзи брак по сметка, за който бе готова да пожертваш всичко. Нямам намерение да губя повече.

— Вече си имам достатъчно проблеми и без теб.

— Нищо чудно. Той се досеща за всичките ти неизказани лъжи всеки път, когато го погледнеш, или му кажеш нещо. Дълбоко в себе си той знае истината.

— Не си позволявай да говориш така! Нима си забравил, че ти ме отблъсна?

— И справедливо.

— Ако не ни позволиш да си тръгнем, скоро всички можем да умрем, дори Джо. Казах ти вече, че някой ме преследва...

— Зная всичко това, много преди да ми кажеш. Тя наблюдаваше с ужас как Миднайт разкъса пакета и извади от него няколко пожълтели изрезки.

Всичките тези спомени...

Миднайт изтърси пликите. Снимки от пожара, известната снимка на Лейси в прегръдките на Сам по време на пожара, фотографии от дома на семейство Дъглас и сватбеното им тържество.

— През последния месец всеки ден получавах по едно.

— Защо не ми каза?

— Нали трябваше да играя според твоите правила, ако си спомняш? Както и да е, това време свърши, мила — каза ѝ студено той.

Знаеше, че думите му ще я засегнат.

— За бога! Сам получаваше такива писма преди убийството.

— Ето защо ще останеш при мен. — Миднайт захвърли с отвращение празните пликите на масата.

— Но така и ти ще бъдеш в опасност.

— Не ме е грижа. Отсега нататък това ще бъде само моя грижа.

— Не си в състояние да ни защитиш. Все още си твърде слаб...

Това беше прекалено за него. Лейси съжали за думите си. От очите му разбра, че го е засегнала на най-уязвимото място.

Но той я хвана през кръста и я притисна силно към себе си.

— Длъжен съм да ти покажа какво мога да ти сторя дори в такова състояние — каза Миднайт заплашително. — Очевидно си мислиш, че съм много слаб и импотентен.

Ръката му се плъзна по тялото ѝ — по гърдите, надолу, все по-надолу. Лейси потръпна от нежните му докосвания и изпита непреодолимо желание да му се отдаде.

Опита се да отстрани търсещите му пръсти, но нова тръпка на сладост премина през тялото ѝ. Обхвана я с двете си ръце. Беше развълнуван, а тя — изплашена. Но не можеше да му се противопостави. В прегръдките му изпитваше нещо неописуемо, а чувствата ѝ я тласкаха към нещо привидно нежелано и пагубно. Миднайт не бе забравил слабите ѝ места.

— Пусни ме — прошепна тя.

— Бих го сторил, ако мога. Но аз съм също толкова оплетен в лъжите ти, както и самата ти — засмя се с дрезгав глас той.

Тя го гледаше с широко отворени очи. Бяха толкова близо, че виждаше всяка линия, всяка тънка синя вена по кожата му, малките белези над веждите — всичко това я възбуждаше още повече. Можеше да усеща дъха му, да чува ударите на сърцето му. Толкова силно я привличаше.

— Пусни ме — помоли се отново Лейси.

— Както казах, по-скоро бих прекарал целия си живот в пъкъла, отколкото една-единствена нощ с теб. Рискувам твърде много. — В погледа му имаше много увереност.

— Ти... видиотен адвокат! Винаги си мислил, че само ти знаеш всичко, нали? Искат ли се винаги да побеждаваш! Кажете ми, кога поне веднъж си ме изслушал докрай?

— Сигурно е имало причина.

Опита се да се изскубне от обятията му, но не успя. Държеше я здраво. Този път знаеше как да пази ребрата си. Независимо от катастрофата, след която бе отслабнал, той си спомняше добре как да я задържи, за да избегне ударите на ръцете ѝ и дори да го превърне в предимство за себе си. Прегърна я страстно и повелително. Роклята ѝ се разкопча под напора на пръстите му, косите ѝ се разпиляха по

раменете. Плъзна ръка под копринената рокля и поглади кожата ѝ. Лейси почувства силна еротична тръпка. Той се изсмя.

— Престани да се съпротивляваш, ако не искаш повече — измърмори Миднайт. — Или може би точно това искаш.

— Мразя те — изхлипа Лейси, но знаеше, че това не е истина.

— Не, това не е всичко, което чувстваш към мен. — Той се изсмя някак злокобно и грозно.

— Махни ръцете си и се махай оттук!

Опита се да го удари, но той я хвана за китката. В разпрата не усетиха тихите стъпки по стълбите.

Джо надникна с любопитство отгоре и се опита да разбере какво става. Направи няколко стъпки, но в този момент застъпи връзката на една от обувките си, спъна се и полетя надолу през парапета.

Миднайт се спусна мигновено към момчето. Лейси изпищя и също се втурна към него. В този момент Миднайт го хвана. Остана за миг в ръцете му — баща и син се спогледаха в настъпилата тишина, Лейси извика плахо и покри устата си с ръка.

Лунна светлина озари черната коса на Джо.

— Ей, господине — изрече Джо с възможно най-суров и строг глас, който обикновено бе предназначен за майка му, — защо плашите майка ми?

— Мисля, че ти я изплаши много повече от мен — каза нежно Миднайт и повдигна ръце, сякаш да покаже, че няма лоши намерения. — По-добре си завържи обувката.

— И ти ли си като майка ми? Винаги ми прави забележки за това или онова.

Без да откъсва поглед от Миднайт, Джо се наведе и завърза обувката си.

После се изправи. Баща и син се спогледаха отново в тишината, занемели от откритието си. Имаха едни и същи очи!

Лейси ги наблюдаваше напрегнато, но името, което промълви Миднайт, я накара да потръпне.

Натан...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Натан...

Луната изгря отново и озари момчето с призрачната си светлина. Лейси го взе на ръце, за да се увери, че не се е наранил.

Не бе свикнал с подобни ласки и бързо се отдръпна. Това я наскърби.

Миднайт разбра, че пропастта между майка и син е навярно толкова голяма, колкото и разстоянието между него и момчето.

Джо искаше да се покаже истински мъж, но в самоувереността му имаше горда самота, каквато Миднайт бе забелязал преди много години у Коул.

Какво, по дяволите, са направили Сам и Лейси с това момче?

Джо скочи от стълбите, без да го е грижа, че обувката му пак се е развързала. Гледаше злобно като Коул, но ходеше като Натан — с леки и бързи уверени стъпки.

— Ама че работа! — каза Джо и взе на един скок последните стъпала. Пристъпи смело към Миднайт. Толкова си приличаха! — Как така имаш същата дяволска коса като моята?

— Защо дяволска?

— Нали разбираш — непокорна.

— По наследство ми е.

— Да не сме роднини?

— Това е дълга история — промърмори Миднайт, наведе се и бързо завърза обувката му. — Много дълга история.

— Да не си ми чичо или нещо такова? Настъпи напрегната тишина. Миднайт усещаше изпитателния поглед на Лейси, а също и на Джо.

— По-скоро нещо такова — отвърна Миднайт и се изправи.

— Защо не съм те виждал досега?

Лейси потръпна. Въпреки че Миднайт гледаше към Джо, тя усети надигащата се омраза в душата му.

През всичките тези години тя го бе крила от него. Омъжи се за Сам и го представи за негов син. Заради нея съсипа отношенията дори със собствените му деца. А той, Миднайт — чиста проба глупак, още я желаше.

— Попитах те защо не съм те виждал?

— Джо, стига! — извика Лейси.

Той се нацупи и я погледна с нескрита омраза.

— Време е да си лягаш, Джо — опита се да запази спокойствие Лейси.

— Винаги, когато имам сериозен разговор с някой възрастен, се отнасяш с мен като с бебе или казваш нещо глупаво, мамо.

— Защото винаги си там, където не трябва — прошепна тя, като се опитваше да прекъсне мъчителния разговор.

— Но как мога да заспя, без да разбера кой е той?

— Това е Джони Миднайт — пребледня Лейси.

Миднайт стисна устни. Тя му каза само малката истина. Но не и голямата, че той е негов баща.

— Защо те бе прегърнал така? Май ти се беше ядосал нещо. Макар че изглежда те харесва.

Това момче е дяволски прозорливо.

— Татко никога не би... — Джо го изгледа дяволито.

Миднайт се сепна.

Баща му е Сам, а аз съм просто един непознат.

— Джони е... стар приятел.

О, само това ли? Миднайт стисна юмрук. Полуистините бяха непоносими.

— Това ли е човекът, при когото ходеше в болницата?

— Да — каза смирено Лейси.

— Значи ти се грижеше за него, докато беше болен? — попита Джо някак странно. — Но защо трябваше да го правиш?

— Джо! Защо винаги искаш да знаеш толкова много?

— Просто искам да знам, мамо, а ти никога нищо не ми казваш.

— Н-не мога. А сега би ли казал лека нощ на господин Миднайт?

Така значи, бе „господин Миднайт“ за собствения си син. Това го вбеси.

— Ще ви видя ли пак, господин Миднайт? — погледна го Джо многозначително.

— Джони — поправи го Миднайт и се наведе към него. — Наричай ме Джони.

— Научен съм да се обръщам към възрастните учтиво.

— Аз не съм просто... просто един върастен. Разбра ли?

— Джони — изгледа го с любопитство момчето, — ще се видим ли пак?

— Може да си сигурен в това, синко.

Лейси прехапа устни.

— Ходил ли си в Алкатраз? — попита Джо.

— Да, с майка ти. Беше отдавна. Тогава тя си мислеше, че това е замък.

— Знам. Ще отидем ли заедно? Мама ми обеща, но все трябваше да ходи на свиждане при теб.

— Значи съм ти задължен — каза Миднайт.

— Какво ще кажеш за утре?

— Дадено.

Лейси не вярваше на ушите си.

В това време Нироу се приближи до тях и ги подуши, като гледаше несигурно ту единия, ту другия. Джони и Джо се засмяха.

— Започва да ревнува — обясни Джо. — Сигурно се чувства изоставен.

Миднайт изгледа мрачно Лейси. Лунната светлина се отразяваше в косите ѝ и очертаваше предизвикателните форми на гърдите ѝ. Тя бе за него олицетворение на сексапилност и сега след толкова години на въздържание жадуваше за това топло и изящно тяло, за приятелството и любовта ѝ. Искаше да я прегърне и да я погали.

Но и този път потисна чувствата си.

— Ревнив ли? Изоставен? Е, мога да разбера това. А ти, Лейси, чувствала ли си се някога така?

Миднайт не забеляза болката, която се изписа на лицето ѝ. И двамата се забавляваха с кучето и галеха козината му.

— Джо! — извика Лейси в желанието си да ги раздели час по-скоро. — Мисля, че беше тръгнал да си лягаш.

— Не! Не е вярно.

— Да!

Лейси хвана Джо за ръката, но в този момент кракът ѝ докосна ръката на Миднайт. Сведе поглед и се изчерви.

Миднайт забеляза това, при което тя пламна още повече.

Джо отказваше да се подчини и упорито продължи да си играе с Нироу. Просто не искаше да се отдели от новия си приятел.

За Миднайт беше ясно, че тя няма голямо влияние върху сина си. Джо не зачиташе мнението ѝ.

— Джони...

Очите им се срещнаха.

Изглеждаше толкова объркана. Как би могъл да бъде недружелюбен към нея?

— Моля те — прошепна тя. Настъпи тягостна тишина. Имаше нужда от него. Детето също.

— Моля те — повтори нежно тя.

— По-добре послушай майка си, иначе може и двамата да се озовем в колибата на Нироу — каза тихо Миднайт.

Тя страдаше също толкова, колкото и той. Миднайт усещаше това. Двамата имаха дете, което се нуждаеше от тях.

— Беше ми приятно да се запознаем — каза срамежливо Джо и подаде ръка.

— На мен също. Ще се видим утре.

— Обещаваш ми, нали?

— Разбира се.

Джо прегърна Миднайт през раменете. Лейси прехапа устни. Много рядко Джо проявяваше подобен изблик на чувства към нея. Застанал пред вратата на стаята си, той търсеше извинение да остане още малко с новия си познат.

— Мамо, сигурно Марио е заспал пред телевизора. По-добре да го събудя и да му кажа да си легне.

— Не е нужно.

— Мамо...

Лейси отново погледна Миднайт умолително.

— Аз ще се оправя с Марио — каза той и с това разреши спора.

Лейси и Джо се качиха по стълбите. Марио също си легна. Миднайт се приближи до прозореца. Таксито все още го чакаше пред къщата.

Смешно бе да принуждава детето да си ляга, след като много скоро трябваше да тръгват. Но не искаше да спори с нея пред Джо.

Съжали, че не беше настоявал за това. Така и двамата губеха ценно време. Нямаше как да разбере чий е гласът по телефона, къде се намира и какво замисля в този момент.

Лейси се върна бледа и уморена. Отиде при мивката, застана с гръб към него и започна нервно да мие приборите.

— Той ме хареса, но това май не ти се нрави — подразни я Миднайт.

— Е, добре! Харесва те! Има ли някакво значение?

— Да. За мен има. Дори в съда още в началото разбирам дали имам шанс да спечеля, или ще загубя.

— Не става въпрос за проклетите ти дела.

— Напротив, това е най-важното дело в живота ми и като че ли започвам да го печеля, скъпа.

— Не ме наричай така.

Миднайт се усмихна горчиво.

Една чиния се изплъзна от ръцете ѝ и се счупи. Лейси пребледня и остави всичко.

— Защо го подведе така? Обикновено не задава въпроси, а ти му позволи да се рови в живота ни.

— Може би именно ти трябваше да му отговориш.

— Негодник!

— Ей, ей, по-полека. Не ме карай да те питам защо го направи. Ти задържа детето ми и го представи за син на Сам. Как мислиш, че се чувствам след всичко това?

— Е, вече знаеш всичко за Джо. Видя го и го спечели. А сега можеш да си вървиш.

— Великолепно. Стягай багажа. Неговият също.

— Джони...

— Толкова сме уморени от тези истории. Стига вече. И двамата ще останете при мен.

— Но ти ме мразиш.

— Наистина ли мислиш така, мила? Скъпа моя... — приближи се той и усети нежния аромат на рози от тялото ѝ. — Мисля, че омразата е нещо твърде просто, за да изрази онова, което чувствам към теб.

Събра от пода парченцата счупен китайски порцелан.

— Внимавай, ще се нараниш.

— Как можеш да бъдеш такъв егоист?

Миднайт я изгледа невинно.

— Кой, аз егоист?

— Помисли ли какви ще бъдат последствията за Джо?

— Само за това мисля — за моя син Джо — каза Миднайт с намерение да я засегне. — Той се нуждае от мен. Знаеш ли на кого ми напомня? На брат ми Натан. Също и на Коул. А когато погледнах очите му, у мен нахлуха толкова спомени...

— Не си позволявай да говориш така!

— Това е самата истина. Никой не се е грижил за него. Въпреки демонстративното си пренебрежение, дълбоко в себе си той има нужда от твоята любов и внимание.

Както и аз, помисли си Миднайт.

— Които ще му дам, ако ни оставиш на мира.

— За сама жена е трудно да се справи с отглеждането на дете. Без баща след няколко години изобщо няма да можеш да го контролираш.

— А какво ще стане с нас? Нима ще можем да живеем под един покрив като двойка, възстановила отношенията си?

— Най-малко желая възстановяване на отношенията ни. Ти ще имаш свой личен живот, собствена стая, собствено легло. По-скоро бих спал с дявола, отколкото с теб.

— По-добре с кобра...

— Ето, виждаш ли? Ние се разбираме повече, отколкото си мислиш.

— Имаш странни представи за съвместния живот.

Миднайт не издържа и взе ръцете ѝ в своите. Знаеше, че греши, но не можеше да устои на изкушението да я погали по нежната кожа. Прокара пръсти през златистите ѝ коси, а тя стоеше прехласната и онемяла.

— Твоите представи за истина и вярност си още по-странни, мила. Аз те обичах, но ти избра Сам.

Остави я и започна да събира багажа — фино копиринено бельо, бикини, сутиени, блузки. Пръстите му докосваха всяка една дреха. Отново почувства силна възбуда.

Лейси бе права — не е възможно да живеят заедно. Но нямаше друг избор. Затвори бързо куфара, изправи го на колелцата му и го

блъсна към вратата.

— Ти ли ще събереш нещата на Джо или аз? — попита Миднайт.

— Никъде няма да ходим с теб.

— Няма да го бъде, скъпа! Тръгвате с мен, дори ако се наложи да те изведа насила оттук. Ако искаш събирай дрехите. Но аз няма да ви оставя в ръцете на онзи убиец.

— Мога сама да се погрижа за себе си.

— Може би, но аз мога да го сторя по-добре.

— Защото си мъж ли?

— Защото аз ще направя каквото трябва, за да го спра.

— Но, Джони...

Молбата ѝ бе прекъсната от шума на счупен клон пред къщата и ръмженето на Нироу. Доберманът изскочи от стаята на Джо и с няколко скока застана пред входната врата. След него се показа и Джо.

— Навън има някой — каза Джо с широко отворени от страх очи.

— Легнете на пода! — извика Джони.

Докато лежаха притаени на пода, Джони обиколи къщата и изгаси всички светлини. После отвори предната врата и Нироу се спусна стремглаво към розовите храсти в градината.

Откъм далечната страна на оградата долетя писък. Нечий източен силует се хвърли към храстите, прескочи стената и избяга от своя преследвач.

Миднайт щеше да го подгони, но Лейси го спря. Тя го хвана, цялата трепереща от страх.

— Остани, Джони! — Студеният вятър развя златистата ѝ коса.

Миднайт се поколеба за миг. Не знаеше дали загрижеността ѝ е истинска, или това бе поредната ѝ лъжа.

— Бях там, когато убиха Сам. Чух всичко. — Тя стисна ръката му.

Сам! Пак Сам. Чувството на нежност, породено от отчаянието ѝ, се разсея само при спомена за този омразен човек.

Изпълнен с ревност, Джони издърпа ръката си от нейната и я погледна безразлично.

— Е, няма нищо страшно. Може и да умра за твое щастие.

— Обичам те — каза Лейси и отново го хвана за ръката.

— Да! Но ти спеше с мен, омъжи се за Сам и представи сина ми за негов. Отгоре на това утре щеше да го отведеш завинаги.

— Обичах те дори и след онзи последен следобед. Дори и в деня на сватбата ми. Затова аз и Сам никога не станахме истински съпрузи.

Думите ѝ го разнежиха и той поиска отново да я прегърне, да я целуне, да забрави всичко, което му е причинила, да забрави всяка нейна лъжа, дори това, че тази нощ се канеше да избяга с Джо. Но въпреки това пресметливият му разум не му позволи да се отпусне.

— Ти винаги си ме лъгала.

— Обичам те — прошепна Лейси.

Би трябвало да я убие за всичко, което му бе сторила, но нежните ѝ увещания бяха по-силни от раните, които му бе нанесла.

Блесна светкавица. Излезе силен студен вятър, който тресна вратата зад него. Заваляха едри дъждовни капки. Лейси затрепери от студ в тънката си копринена рокля. Миднайт я прегърна. Тя го погледна ужасена.

— Но ти си ранен, Джони. Не бива да си тръгваш...

— Можеш да си спестиш лъжите. Сега най-важното е да се погрижим за момчето. Нищо друго няма значение за мен.

Миднайт потъна в студената и влажна нощ.

Последното нещо, което той чу, бе името си, което тя прошепна с отчаяние.

В далечината светеше надпис на такси.

Тайният посетител тичаше към колата, но доbermanът го настигаше бързо.

Още стотина метра и щеше да бъде в безопасност.

С изплезен език и оголени зъби грозният звяр бързо скъсяваше разстоянието.

В последния миг силуетът стигна таксито. Точно в този момент Джони се показва на улицата.

Силуетът отвори вратата на таксито, хвърли се в него и превъртя всички ключалки. Изсмя се истерично и извади от мокрия си джоб нещо черно и лъскаво.

Твърде късно е.

Нироу скочи към прозореца с бесен лай. След него изскочи Миднайт. Убиецът се прицели между веждите му с пистолета си.

Каква нощ!

Дръпна спуська.
Чу се само слабо изщракване.
Какво му стана?
Шофьорът подкара неуверено.
— Карай или ще ти пръсна черепа! — изсъска силуетът.
Шофьорът натисна газта.
— Накъде? — попита той едва по-късно.
— Саусалито! Пристанището!

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лейси се хвърли разплакана върху леглото. Беше силно развълнувана от преживяното и сега не можеше да се успокои. В душата ѝ се бореха хиляди гласове и всеки един бе различен от другия. Но кой от тях да последва бе въпросът, на който едва ли можеше да си отговори в студената и неприветлива нощ. След неочакваната, прекарана с Миднайт, вечер изпитваше отново силен страх от затворени пространства, като че ли тя и Джо бяха се превърнали в негови затворници.

Така се чувстваше и сега в яхтата, закотвена в залива Саусалито, където Джони ги бе приютил след ужасното преживяване. Обгръщаше ги острият мирис на сол и море.

„Ще издържи ли яхтата му на бурята и вълните?“

Лейси се наведе през илюминатора. Посрещнаха я ярки светкавици, които озариха лицето ѝ.

Кой е луд да стои по това време навън? Едва ли има жива душа наоколо.

Облече отново копринената си рокля и отиде да види Джо. Забеляза, че вратата на Миднайт е леко отворена. Застана пред прага.

Бе я принудил да остане тук въпреки волята ѝ. Опитваше се да си внуши, че той не я интересува.

Но въпреки усилията си не можеше да престане да мисли за него.

Миднайт спеше отвит, с глава отметната назад върху бялата възглавница. Обувките му бяха захвърлени на пода, но бе заспал с дрехите си.

Джо също изпитваше цялото напрежение на случилото се. Все още бе възбуден от срещата си с Джони и от приятната изненада да прекара нощта на яхтата му. И още нещо — видя я как се моли на Джони за помощ, на което той ѝ отговори с неприкрито превъзходство. Бе легнал послушно в леглото си, а Миднайт седна до него с пушка в ръка. Джо се почувства сигурно и уютно с него. Както се чувстваша повечето деца в негово присъствие.

Като си помисли, тя дори не искаше да чуе за предложението му.

Дори заспал, Джони изглеждаше напрегнат, сякаш бе готов да скочи всеки момент. Беше с бяла риза, която подчертаваше тъмната му кожа. Няколко горни копчета бяха небрежно разкопчани, въпреки пронизващия студ.

Лейси видя червеното одеяло, което бе паднало на земята и изведнъж си помисли, че той може да се простуди. Приблужи се до него, вдигна одеялото и като пристъпваше на пръсти, се наведе над него. Зави го внимателно, като се опитваше да не го събуди.

Почти спря да диша, когато завиваше широките му рамене. Испита непреодолимо желание да го докосне, да погали черните му коси, да се отпусне в обятията на силните му ръце. Независимо, че всичко между тях бе свършено.

Тя изгаси лампата и стаята потъна в тъмнина. Имаше нещо вълшебно в сребристите отблясъци на водата и непрестанния шум на вълните. В това, че беше при него...

Миднайт се размърда. Лейси замръзна на място, посребрена от лунна светлина. Едри дъждовни капки като диаманти се стичаха по прозорците. В приятната миризма на дъжда тя си спомни за онази незабравима нощ, когато му се отдаде, а той ѝ се закле във вечна вярност.

Изведнъж усети непреодолимо влечение към това стройно и мускулесто тяло, въпреки съпротивата си. Усети бремето на дългите години, прекарани в самота.

Трябва да изляза оттук, рече си тя.

Промъкна се предпазливо към полуотворената врата, но неочаквано се спъна в една от обувките му и извика от уплаха.

Изведнъж една голяма сянка се изпречи пред прозореца и закри светлината. Една тежка ръка се протегна към нея и я хвана през устата. Усети нещо хладно до гърлото си и се оказа притисната до стената. Нападателят хвана ръцете ѝ и ги изправи високо над главата ѝ. Притисна я силно върху студената влажна стена, толкова силно, че Лейси усети болка в гърдите.

Усети цевта на пушката, притисната здраво към гърлото ѝ.

— Не мърдай, докато те претърсвам!

— Джони?!

Той се отдръпна изумен.

— Кой друг да е?

Миднайт остави пушката на масата. Потърси шнура и запали лампата. В черните му очи се четеше гняв и недоумение.

— Казах ти, че някой невинен може да пострада с тази пушка! — извика ядосано Лейси. — Отначало ме принуждаваш да дойда с теб тук, на това място, уж да ме защитиш, а след това...

— Но какво, по дяволите, търсеше тук? — попита Миднайт, макар че започна да изпитва известна вина за случилото се.

Одеялото бе паднало на земята. Тя се наведе, взе го и го сгъна като грижовна съпруга.

— Тъкмо исках да проверя дали Джо вече спи.

— Но как, по дяволите, се оказа при мен?

— Аз... Аз... — Лейси остави одеялото в края на леглото.

— И не започвай пак с лъжи.

— Защо винаги мислиш така?

— Чудно защо!

Тя се изчерви при мисълта как нежно го бе завила преди малко, но той едва ли искаше да знае това. Нито пък тя щеше да му каже някога. Обърна се и тръгна да излиза.

— Извинявай! — каза той неочаквано.

— Какво? — Гласът ѝ не беше вече толкова уверен.

— Не исках да те изплаша — прошепна той. — А и тази пушка... Беше под възглавницата.

Взе одеялото и я изгледа. Като че ли не му се вярваше, че може да е влязла в стаята заради самия него.

Изглеждаше някак странно и опасно привлекателен в мрака.

— Чух звук и... — каза тя с наведена глава. — Нищо повече. Просто исках да видя Джо.

— За трети път? — попита я учудено и настоятелно.

Значи все пак не е спал толкова дълбоко, колкото си мислеше. Лейси се опитваше да избегне изпитателния му поглед.

— Опасно бе да идваш тук.

— Разбирам.

— Можех да те нараня — каза Миднайт със загриженост в гласа.

Някаква невидима стена я отделяше от него — недоверието, с което се отнасяше към нея, невъздържания му гняв, собствената ѝ обида, че я бе принудил насила да дойдат с него на яхтата, независимо

от рисковете. И цялото това неудовлетворение, което я измъчваше. Неочакваната топлина в очите му, загрижеността, която почувства в гласа му, засилиха още повече болката от безвъзвратно изгубеното и така мечтано щастие.

Приблужи се до нея. Лейси отстъпи и лампата освети червенината на врата ѝ, където я бе притиснал с пушката.

Миднайт съжали искрено за болката, която ѝ бе причинил. Когато се приближи съвсем, Лейси усети силните му ръце върху раменете си. Придърпа я към себе си, но без да откъсва поглед от черните му очи, тя инстинктивно го отблъсна. Но търсещите му пръсти допряха нежно червенината, причинена от оръжието. Тя извика и се дръпна рязко назад, като се опита да запази самообладание.

— Отгоре на всичко те и нараних. Утре мястото ще посинее. — Миднайт я погледна виновно. — Не те обвинявам, че се изплаши от мен. Сам съм си виновен. Просто не трябваше да те насилвам да идваш тук.

— Н-не... — отвърна му неуверено. — Не това е причината.

— Тогава?

Лейси погледна надолу и трескаво помисли.

Защото, когато съм с теб, винаги мисля за онова, което се случи между нас. Защото не мога да не мисля за теб, за кожата ти, за нежните ти докосвания, за вниманието ти, за любовта ти — всички онези безценни неща, които пропилях. Защото все още не мога да повярвам, че останах при теб тази нощ, защото толкова много те обичам!

Тръгна си, но Миднайт я спря на вратата.

— Лейси!

И у двамата имаше някаква гордост, която не им позволяваше да се държат естествено. Но тя забеляза нежността в погледа и непреодолимото му желание да я прегърне.

Той бавно смъкна роклята ѝ и я притисна към себе си. Тръпки на жадувана сладост преминаха по тялото ѝ. Тя извика тихо с тръпнещи устни.

Колко очарователна изглеждаше разсъблечена. В този миг Лейси не осъзнаваше това. Но за него тя бе станала същата онази нежна и мила любима. В нея нищо не напомняше за онази съпруга от висшето общество, която, както Миднайт си мислеше, го презира.

Лейси затвори очи, като че ли бе в плен на някакъв приказен сън. Миднайт я хвана през кръста и отново я притисна към себе си с властни, но нежни движения, които я възбудиха. Никога не бе чувствала така силно привлекателната топлина на тялото му.

— Лейси... — промълви той.

Допря устните си до нараненото място, усещайки нежния ѝ мирис. Целуна я по затворените очи, по веждите, и всеки път устните му оставяха леки огнени следи по кожата ѝ.

— Лейси — каза ѝ смирено и я докосна, — имам да ти кажа толкова много неща.

Колко много неща имаше да му казва и тя... Изведнъж долетя изплашеният вик на Джо. Той я пусна и се огледа наоколо.

— Мамо! — долетя отново гласът. Лейси изскочи навън и той я последва.

Джо се беше изплашил от нещо.

Нироу заплашително ръмжеше до него.

— Какво ти е, момчето ми? — прегърна го Лейси и за пръв път той не се възпротиви на ласката ѝ.

— Чух някакъв странен шум отвън! Не можах да запали лампата — притисна се Джо към нея.

Джони се опита да я запали, но също не успя.

— Какво е станало, дявол да го вземе? Сигурен съм, че работеше. Май е от крушката. Още сега ще я сменя.

— Защо ти е оръжието? — попита Джо и посочи карабината на Миднайт.

— Откъде знаеш какво е това, момчето ми? — намръщи се Лейси.

— От татковия каталог. Освен това Джони ми я показва, като я чистеше.

Тя се извърна към Джони и видя как лицето му се изкриви в нервна гримаса само при спомена за Сам.

— Джони, казах ти да не плашиш детето с това.

— Мисля, че понякога е полезно да се погледне истината в очите — отсече Миднайт. — Та той съвсем не се изплаши от пушката, за разлика от теб. Сигурен съм, че Джо трябва да знае какво е това. Ако не му кажеш, един ден сам ще разбере — децата не понасят тайните.

Те искат да знаят всичко и проникват навсякъде. Едва ли Сам е държал каталога за оръжие на масата.

— Беше на горната полица в кабинета му — поправи го Джо.

Миднайт я погледна и разтвори ръце, сякаш за да подчертае колко е прав.

— Искам да махнеш пушката отгук, Джони!

— Не ставай глупава, мамо! Сигурен съм, че онзи също е въоръжен.

— Точно затова не трябваше да идваме тук.

— Точно затова трябваше да се погрижа за вас — отговори Джони след дълга пауза.

— Не мога да споря и с двама ви — прошепна Лейси.

Те се спогледаха доволно.

— Ще донесеш ли крушка, мамо?

— В кухнята са. В долапа над печката — каза Миднайт и намигна на Джо.

На връщане от кухнята тя чу уверения глас на Джо:

— Ще ми се и аз да имам карабина като твоята. Така наистина ще бъда в безопасност.

Лейси се почувства излишна пред очевидното им разбирателство. Миднайт се бе навел над Джо и му показваше пушката. Подкани го да я пипне.

— Мисля, че те предупредих — рече строго Лейси.

— Защо не ни оставиш на мира, мила?

— Защото — преглътна тя — мразя оръжията.

— При положение, че са навсякъде, невежеството може да се окаже много опасно. Повярвай ми — каза спокойно Миднайт.

Остави ме да го науча на това, от което има нужда, сякаш я молеха очите му.

Едва ли можеше да има по-естествена молба от тази, но това я изпълни с още повече ужас и вина за пропилените години, прекарани без Джо.

Джони беше баща и мъж. Имаше неща, на които само той можеше да го научи.

Тя стана и тръгна към вратата. Излезе от стаята и се облегна на стената.

— Мислиш ли, че съм страхливец? — долетя до нея гласът на сина ѝ.

Той почти никога не ѝ говореше.

— Защото малко се изплаши ли? — попита Миднайт. — Не.

— Винаги ме е било страх от тъмнината.

— Аз също се страхувах като дете. Имах по-възрастен брат Натан, който никога не се страхуваше от тъмното. Но той знаеше, че се боя и винаги намираше начин да ме изплаши още повече. Опитвах се да не се издавам, но той знаеше. Братята винаги добре познават слабите си места. Измисляше какви ли не ужасни истории за праисторически чудовища, които приличаха на гигантски прилепи, връхлитащи през прозорците в стаите на малките деца.

Но как може да говори така на едно изплашено момче, помисли си Лейси възмутено.

— Ама наистина ли? — попита Джо с нескрито любопитство.

— Не, просто Натан имаше много богато въображение. Няма такива животни.

— Разбирам.

Дъждовните капки падаха тежко върху покрива на яхтата. Лейси също се увлече от разказа на Миднайт. Не беше разказвал подобни истории преди.

— И така, една нощ някой влезе в къщата. Натан взе бухалката за бейзбол, а аз... аз страхливецът се затворих в килера. Натан ме извика на помощ, но аз запуших ушите си, за да не го чувам. Онзи беше два пъти по-голям от него, но Натан познаваше апартамента, издебна го и го халоса.

— Бухалка като моята ли?

— Да. След това Натан стана героят на блока, а аз — страхливецът. Натан ме защитаваше от всички, докато накрая не го убиха. И тогава трябваше сам да се защитавам, но аз се страхувах, толкова се страхувах след смъртта му... Семейството ни вече не беше същото без него.

— Как умря той?

— Някой го блъсна с велосипед-бегач. Изобщо не намериха виновника.

— И още ли те е страх?

— Не и след катастрофата.

- Ще останеш ли с мен, докато заспя?
- Затвори си очите и не мисли за онези чудовища.
- Как разбра, че мисля за тях?
- Просто знам — отговори Джони усмихнато.
- Какви са на цвят?
- Червени дори пурпурни.
- Имат ли човки?
- Да, и дълги зъби.
- А перушина?
- Малко.
- А лепкави ли са?
- Май е време да спиш.
- Ти си истинският ми баща, нали?

Така направо, без ни най-малко да го очаква! Лейси преглътна тежко в настъпилата тишина в очакване Миднайт да каже нещо.

За известно време се чуваха само едрите дъждовни капки по покрива.

- Да — каза Джони с безкрайна обич и нежност.
- Лейси онемя.
- Как така нито веднъж не дойде да ме видиш?
  - Не знаех, че си мой син.
  - Ще останеш ли завинаги при нас?

Лейси се изсмя истерично. Джо не можеше да предположи, че и двамата желаеха невъзможното.

Пристъпи към прозореца и подпря чело на него зашеметена.

— Трябва да попиташ майка си — долетя гласът на Миднайт.

Тя проследи с пръсти пътя на капките. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Наведе глава и заплака силно и неутешимо.

— За къде бързат капките, мила? — прошепна той в тъмнината.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

— За къде бързат капките, мила? — попита повторно Миднайт. Въпросът му събуди у нея болезнени спомени от онази нощ преди пожара. Сърцето ѝ се сви. — Знаеш ли, някога се държах като истински глупак. Прости ми. Невинаги постъпвах както трябва. Просто бях само един глупак на двадесет и една. А те обичах. Поне си мислех, че е така. Но се оказа, че милото и невинно момиче, което обичах, никога не е съществувало.

— Но и ти не стана принцът-спасител от мечтите ми, Джони Миднайт. Много бързо се отказа от мен.

Джони прехапа устни.

— Имах достатъчно причини, за да постъпя така. Може би стана по-добре, че разочарованието дойде, когато все още бях млад. Започнах да гледам по-трезво на живота и да възприемам превратностите като нещо обикновено. И всичко щеше да е наред, даже и след катастрофата, ако не бях научил, че си майка на сина ми, който дори не е чувал за мен.

— Веднъж ти се обадох по телефона, малко след женитбата, но ти се държа, толкова студено. Бях изплашена и объркана. Какъв смисъл имаше да ти казвам, след като толкова ме презираше?

— Какъв смисъл ли?

Лейси поклати глава. Не искаше да разкрива дълбочината на чувствата, които изпитваше към него. Отдръпна се, но той я хвана и я прегърна в тъмнината. Попи с уста едрите като дъждовни капки сълзи върху бледото ѝ лице.

— Боже мой! — Притисна я към себе си, като я галеше нежно по лицето. — Защо сълзите ти ме безпокоят така силно. Всъщност, аз съм този, който има нужда от състрадание. Да не зная нищо за Джо през тези проклети девет години и всичко това заради теб! Да вярва, че е син на Сам! Ти ме подлъга да приема стипендията за Станфорд, за да уча право с проклетите пари на Дъглас. Би трябвало да те мразя. И

може би наистина те мразя. Но, господи, колко силно те желая, въпреки всичко.

Миднайт се опита да задуши чувствата си. Зарови глава в косите ѝ. Докосна с горещи устни врата ѝ и усети как тя потръпва от милувките му.

— Лейси — прошепна с глас, задавен от гняв и обида, — знаеш ли какво ми причиняваш?

Тя почувства раздвоението му. В него се бореха и гняв, и непреодолимо желание.

— Господи, как се разкъсвам!

— Аз... Аз не желая да страдаш заради мен — прошепна тя и се опита да се освободи от него.

Ръцете му се затвориха около нея и той отново я притисна към себе си. Беше изключително възбуден.

— Нито пък аз — каза Миднайт.

— Но как, след като ме презираш толкова много?

— Не зная...

— Ти беше толкова студен към мен. Каза ми, че съм мръсница като майка ми. Винаги си спомням с обида за това. За омразата и безчувствието ти. За онова унижително пренебрежение.

Миднайт я докосна с горещи устни. Езикът му потърси нейния и устните им се сляха в страстна целувка. Взе я и я пренесе на леглото.

— Тогава не ме интересуваше изобщо каква си. Желаех те повече от всичко друго на света. Но ти се интересуваше единствено от пари. Те означаваха всичко за теб.

— Не!

Той я изправи и за втори път смъкна роклята от раменете ѝ.

— Трябваша ти само шест месеца при Дъглас, за да разбереш, че не съм достатъчно достоен за теб. В нощта, когато почина баща ми, позволи на Сам да се изгаври с мен и да ме изхвърли като мръсно куче от дома си. Копоите му ме повалиха на земята. Един от тях ме настъпи по врата и ме изрита по стълбите. Стоях повален пред вратата повече от час, целият в кръв, но ти не благоволи да дойдеш.

— Аз... Аз не знаех... — каза тя засрамено. — Бях объркана и не знаех какво да правя. Толкова много неща се бяха случили между нас. Ти бе така затворен в собствената си болка. Така мрачен всеки път, когато се срещаме. Развали успеха си и се наложи да прекъснеш

следването си. После стана докер и започна да прекарваш повечето от времето си в онази компания. Пиеше всяка вечер. Не ми се обаждаше по цели дни. А всеки път, когато се срещяхме, беше нервен и ядосан. Не бях сигурна дали ме обичаш още. Онази нощ, когато Сам те изхвърли, бях много разочарована от теб и същевременно трепетно очаквах коледното парти у дома му. Толкова исках да им докажа, че мога да бъда истинска дама, а ти дойде и се нахвърли грубо върху него, решен да развалиш цялата вечер.

— Баща ми почина онази нощ — каза сухо Миднайт.

— Но защо не ми каза тогава?

— Бях толкова ядосан — ти се интересувахте от тях много повече, отколкото от мен. С всеки ден изглеждаше все по-впечатлена от Сам и от парите му.

— Съжалявам за онази нощ. Но не и за това че научих нещо за нравите на висшето общество. Нито пък за това, че се опитвах да те поучавам, когато смятах, че това може да е добре за теб.

— Но ти стигна твърде далече. Изцяло се преобрази. Прекарваше цялото си време с онези сноби, а после се омъжи за Сам.

— Ти се отнасяше ужасно към мен, Джони. Спомняш ли си последния ни следобед, прекаран заедно. Току-що се бе дипломирал.

Той кимна и по лицето му се изписа горчивина. Тези последни часове, прекарани с нея, бяха сред най-мъчителните му спомени. Тогава желаше само възмездие и се беше възползвал от доверието ѝ.

— Джони, аз забременях от теб последния път, когато правихме любов. Как може да ме обвиняваш, че не съм ти казала за Джо, след като точно в този ден ме нарече мръсница и ме изгони?

— В този ден се чувствах много по-зле от теб — отговори ѝ Миднайт.

— Тогава ми се обади за пръв път след смъртта на баща ти. Дойдох при теб изгаряща от желание, защото толкова дълго те бях чакала. Обичах те много, Джони.

— Е, да, ти дойде заради секса и си го получи — процеди Миднайт през зъби. — Макар че вече имаше намерение да се омъжиш за Сам.

— Омъжих се за него, защото бях сама, защото те изгубих. Бях млада и много неща ме впечатляваха тогава. Постоянно пишеха за него по вестниците и списанията. Мислех, че е почтен човек, но по-късно

се оказах излъгана. Бе внимателен към мен. Само ти преди него се отнасяше с такова внимание към мен, но после стана груб и студен. Ти дори не ме поглеждаше при случайните ни срещи в университета. Мислех си, че не те интересувам повече.

— Исках да скъсаме, особено след като разбрах, че си се продала на Сам.

— Исках да ти помогна. Ти работеше толкова много, само за да преживееш някак. Стипендията ти беше предоставена анонимно и мислех, че никога няма да разбереш. И досега не знам защо Сам ти каза.

— Защото искаше да зная, че ме е купил по същия начин, както и теб.

— Исках да ти дам просто една възможност да бъдеш това, което искаш.

— Адвокат, машина за пари, нали? В случай, че малкият ти роман със Сам приключи неблагоприятно. Затова ли се държи така дружелюбно в деня на дипломирането ми? Още ли не беше сигурна с кого ще слушиш повече?

— Джони! — Тя се обърна рязко. Искаше да го прегърне, но гневният му поглед я спря. — След като правихме любов с теб за последен път, аз... казах на Сам, че не бих могла да се омъжа за него, защото те обичам, че никога не мога да му бъда вярна съпруга, че съм бременна и че трябва да си вървя от там. Той използва затрудненията ми, за да ме убеди да се омъжа за него. Каза, че детето ще има нужда от баща. Но никога не сме били истински мъж и жена. Той не се отнасяше добре с Джо, защото му напомняше за теб.

— Сигурен съм, че за жена като теб парите са били достатъчна причина.

— О, Джони! — Лейси нямаше сили да продължи и се обърна към прозореца, за да прикрие сълзите си. — Понякога си толкова наивен и безразсъден.

Докосна леденото стъкло и потръпна от студенината му. Представи си отново онзи последен следобед, които прекараха заедно. Лежеше блажено отпусната в ръцете му, след като дълго бяха правили любов. После той се беше надигнал и произнесъл онези ужасни думи, които още кънтяха в съзнанието й...

— Баща ти ме предупреди що за птица си — сладострастна мръсница като майка ти, която се продава на първия попаднал насреща ѝ стига само да пусне повече от другите. Но страстта ще ти изневери, защото ти ще пожелаеш онова, което само аз мога да ти дам. И ще линееш с всеки изминат ден, защото ще се омъжиш за Сам Дъглас вместо за мен.

Беше погладил още веднъж тялото ѝ, докато тя тръпнеше в любовно опиянение. Бе се приближил до нея и я бе целунал, след което беше произнесъл с възможно най-безразличния си глас:

— На мен се пада честта пръв да те поздравя с предстоящата ти сватба. Чудесен избор, любима.

— Никога няма да се омъжа за него — беше прошепнала Лейси.

— О, ще се омъжиш, ще се омъжиш.

И тя се омъжи заради Джо.

Дъждът продължаваше да се сипе върху яхтата. Лейси покри лицето си с ръце. Искаше да спре сълзите, но не можеше. Силата на преживяното през онзи следобед, който си спомняше толкова често, не бе изгубила въздействието си върху нея.

Но споменът за безсърдечието на Миднайт се преплиташе със спомена за страстните дни, прекарани заедно. Беше ѝ дал да разбере, че дори в грубостта си бе способен на нежност, че имаше мигове, когато само топлите ѝ устни върху неговите, само нежният допир на телата им имаше значение за него.

Дори когато се кълнеше, че я ненавижда, ѝ се отдаваше с всичките си чувства и нежност.

Тя все още го обичаше.

В деня на отмъщението си той я бе унизил, като бе използвал чувствата ѝ — дори онова, което беше най-съкровеното — обичта ѝ към него.

Може би сега беше неин ред да му отмъсти. Тя изтри сълзите си и пое дълбоко въздух. Сви рамене и го погледна.

— Най-много от всички трябва да знаеш, че жена като мен търси в мъжа нещо повече от пари. — Приближи се към него в полуздрача с решителен поглед, който го накара да отстъпи назад към стената. — Е, сега ми е дошло до гуша от пари и ти си единственият мъж, от когото все още се интересувам. Ти обсеби живота ми, Джони Миднайт. Мразехте и те обичах. Но най-вече силно те желяех.

Нещо в гласа ѝ го възбуди силно.

Тя го докосна леко с пръсти. Ръцете ѝ се спуснаха по тялото му, после се сключиха около врата му.

Той потръпна от удоволствие и от непреодолимо желание да се любят.

Лейси се усмихна, усетила въздействието на милувките си, и го целуна.

— Лейси, какво правиш, по дяволите?

— Знаеш много добре какво правя.

— Лейси!

— Ш-шт! Защо ме доведе в спалнята си, ако нямаш намерение да правиш любов?

— Не зная.

— Е, тогава ще трябва да ти покажа, както ти ми го показва онзи последен следобед. Може би не си единственият, които се е опитвал да си отмъщава в спалнята?

Миднайт видя изящните извивки на тялото ѝ на сребрилата светлина. Тя го погледна с широко отворени, влажни очи и се усмихна.

— Знам, че след тежки наранявания, пациентите се чувстват доста напрегнато. Може би се страхуват повече, отколкото е необходимо.

— Това не те засяга! — повиши глас Миднайт възбуден от предизвикателното ѝ поведение.

— Не мисля така — прошепна Лейси, доволна, че толкова лесно се бе хванал на уловката ѝ.

Отпусна се в ръцете му, но той не можа да се отърве от сковаността, която го обзе. Прокара пръсти по раменете му, а после — по врата, по ушите, по косата...

— Ти си единственият мъж в живота ми — каза Лейси. — Бях омъжена за Сам, но никога не съм го обичала. Каквото и да съм сторила, както и да съм те наранила, ти и само ти си единствената любов в живота ми. Ти си единствената любов в живота ми...

Миднайт изучаваше с нескрито любопитство красивото ѝ лице и оня нежен блясък в погледа ѝ.

Единственият мъж в живота ѝ...

Гърлото му се сви.

Боже мой! Толкова силно се ненавиждаше в този момент за това, че прояви слабост да повярва на лъжите ѝ.

Нима го взима за някой малоумен нещастник, който може да се хване на приказките ѝ? Как да забрави, че тя планираше да замине с Джо завинаги?

— Не говори повече! — процеди Миднайт. В гласа му прозвуча отчаяние и болка.

Лейси изхлипа.

— Люби ме, Джони — прошепна тя.

Нежният ѝ глас премина като тръпка през тялото му. Миднайт се поколеба.

Тя видя страшния поглед, който ѝ отправи, и не му попречи, когато я притисна към себе си.

Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ.

Сега то бе по-различно — по-хубаво отпреди. Гърдите ѝ бяха поналетени, страстта ѝ — още по-голяма.

Неговата също.

Обхвана го неудържимо желание. Пренесе я на леглото и отметна завивките. После разкъса бельото ѝ.

Беше толкова възбуден, че нямаше време за нежности.

Легна върху нея с устни впити в нейните. Тя извика от болка и въпреки че тялото му бе силно напрегнато, за да проникне по-дълбоко в нея, той я облада бавно и внимателно.

За миг Миднайт остана неподвижен, но усещаше топлината на тялото ѝ. Бе ѝ причинил физическа болка. Тя самата му каза, че почти не бе се любила със Сам. Беше му казала истината, поне по-голямата част от нея. Да, тя не беше правила често любов.

Започна да я целува нежно, по-нежно от всеки друг път. Ръцете му се плъзнаха по меката ѝ кожа с такава страст, че Лейси я усети с цялото си тяло, с душата си — така силно, че изхлипа безгласно.

Той искаше да я окуражи, да я защити както преди, да я обича. Внушаваше ѝ това с устни, с ръце, със силното си тяло.

Миднайт гореше от неудържимо желание. Задиша още по-ускорено. Когато отново я облада, тя го придърпа страстно към себе си, впи пръсти в силния му гръб, преди да осъзнае, че може да го заболи. Той обсипа горещите ѝ устни, ушите ѝ, раменете ѝ с още по-горещи целувки, като че ли нямаше да може никога да ѝ се насити.

След миг двамата толкова се възбудиха, че чувствата им кулминираха във вулкан от страсти и ритъм.

Малко по-късно той я притегли към себе си. Потното му тяло се отпусна в топлината на нежната ѝ прегръдка. Направи всичко прекалено бързо, но това беше най-приятното физическо удоволствие, което някога бе изпитвал.

Лейси се опита да стане, но той я хвана нежно за кръста, придърпа я към себе си и я задържа в обятията си — без да казва и без да обещава нещо.

Изгаряше от желание да започнат любовната игра отново. Спомни си, че и тя никога не се задоволяваше само от първия път. Интимните му докосвания я възбудиха и тя отново го пожела.

Този път не бързаше и тя се почувства по-добре. Знаеше, че ще е внимателен и че ще я пази. Без обещания и без обяснения — подвластен на страстта, даже непокорната му воля беше безсилна пред нея. В този миг Лейси се превърна в част от тайнствения безшумен ритъм на пламтящата му плът.

Дали подозираще, че устните му желаят така страстно само нейните, че тялото му се отдава така именно само на нея, че чувствата му към нея са много по-дълбоки от обикновената възбуда? Не, той не искаше тя да разбере дълбочината на онова, което изпитваше към нея.

Лейси бе казала, че иска възмездие. И си го получи. Не искаше в никакъв случай да разбере колко слаб и уязвим се чувстваше в този миг. Ако тя искаше да го заслепи така силно със сексапилността си, също така силно той желаше да запази в тайна неотразимото ѝ въздействие върху него. Обичаше я безумно. С всяка своя частица, с всичко, което му принадлежеше. Но Миднайт не искаше да издава чувствата си.

По-късно, когато опиянението от насладата премина, вместо да зарови лице в косите ѝ и да я целуне нежно, той стана от леглото със същото онова безразлично и студено изражение, както в онзи далечен ужасен следобед.

Лейси трепереше от студ. До нея лежеше Миднайт с ръце, вдигнати зад главата. Страшно я заболя, че сега, след като ѝ се бе наситил, вече не изпитва нужда от близостта ѝ.

Как може да се отнася към нея с такова ледено безразличие след невероятните им ласки?

Джони ѝ бе предал възбудата си. Беше проявил нескрита нежност. Но в момента, когато всичко свърши, като че ли тя загуби значение за него.

Миднайт не помръдна, когато тя придърпа завивката към себе си. Лейси знаеше, че не е заспал. Лицето му бе напрегнато и умислено. И той като нея гледаше с отворени очи в непрогледната тъмнина.

Тя си спомни за онези години, когато с безгрижие се отдаваха на любовта си. Бяха млади и наивно сигурни един в друг. Това, което ѝ липсваше сега, бе именно онази неоспорима духовна връзка помежду им.

— Щастлива ли си, Лейси? — достигна до нея студеният му глас.

— Какво искаш да кажеш? — попита го озадачена.

— Нали търсеше отмъщение в леглото? И си го получи. Показа и на двама ни, че реалността не е толкова привлекателна като фантазиите ни.

— Защото тогава се обичахме.

Как ѝ се искаше да не постъпва така жестоко с нея — просто да я вземе в прегръдките си.

Но той не помръдна от мястото си. Лейси се изправи.

Завивките паднаха и за миг Миднайт се вгледа в голото ѝ тяло. После се обърна на другата страна, като че ли не можеше повече да я понася.

Лейси се облече бързо.

Видя, че Миднайт си обува джинсите, когато отвори вратата. Изчака за малко отпред с надеждата, че ще я последва.

Вместо това, тя чу как леглото изскърца под тежестта на тялото му. С някакво отегчение или може би отвращение. Матракът изскърца отново, когато Миднайт се обърна на другата страна.

Нямаше да дойде.

Колко силно желаше да се върне и да легне при него!

Но Лейси продължи надолу към каютата си. Когато отвори вратата, вътре беше студено, доста по-студено, отколкото в стаята на Джони. Прозорецът беше отворен и леглото ѝ цялото бе мокро от дъжда. Някой затвори вратата зад гърба ѝ. Една тъмна фигура стоеше зад нея и преграждаше единствения изход.

— Джони?

Но мъжът пред вратата бе твърде млад, за да е той.

Лейси се опита да извика, но не успя да изрече нито дума.

— Не се плаши, Лейси, само аз съм тук — каза той с ужасяващ шепот. Коул Дъглас се доближи към нея. Лицето му беше изпито и бледо, но в очите му имаше много злоба. Лейси стоеше вцепенена, безмълвна, като че ли бе уловена в клопката на истински кошмар. Успя да извика, едва когато ръката му се протегна към шията ѝ. Той я стисна грубо, но Лейси го изрита с всичка сила. В този миг един силен порив на вятъра залюля яхтата и те полетяха надолу. Коул я повлече към пода и студеният му ръце се вкопчиха в гърлото ѝ. Ще ме задуши! Лейси затвори примряла очи. В този миг вратата се отвори с трясък и Джони се втурна с карабина в ръце. Лейси извика и той удари Коул така силно, че онзи моментално се свлече на пода.

Странно, наистина, но Коул изобщо не изглеждаше страшен проснат на пода.

— Джони! — едва изговори Лейси.

Миднайт ѝ помогна да се изправи. Опипа лицето ѝ и се увери, че не е пострадала.

После коленичи пред Коул и провери пулса му.

— Повикай ченгетата. Не е добре. Да дойде и линейка. Той е още момче, а аз съм го ударил дяволски лошо.

— Опита се да ме убие.

— С какво? Та той няма оръжие! — Миднайт я погледна изпитателно.

— Душеше ме! Джони, той уби Сам. Щеше да убие и мен, ако не беше го изпреварил. Добре, че ни взе при себе си.

— Така ли? — учуди се Миднайт.

— Да, сега вече сме в безопасност. И всичко ще се нареди. Можем да живеем без страх за живота си.

— Искаш да кажеш поотделно, нали? — Гласът му прозвуча сухо и цинично.

Тя изведнъж разбра какво имаше предвид — беше изчезнала причината, поради която се налагаше да бъдат заедно.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Миднайт се събуди и усети в памучните завивки нежният аромат на рози — любимия парфюм на Лейси. Той се смесваше с миризмата на току-що приготвено кафе. От кухнята се чуваха гласовете на Лейси и Джо, които си тананикаха някаква мелодия. Нироу ръмжеше дружелюбно. Сутринта бе толкова хубава и обещаваща, че Миднайт не искаше да я разваля със спомените за пропуснатите години и пропилените чувства.

Не желаше да си тръгват. Това беше сладкият живот, към който се стремеше, след годините, прекарани в самота и огорчение. Искаше да има хубави спомени с тази жена и детето им. Искаше да узнае всичките им забавни привички, всичките им мечти. Но как?

Постоя за малко в леглото, като се наслаждаваше на звънкия глъч, който пристигаше откъм кухнята. Знаеше, че ако отиде там, може би ще наруши хармонията. Погледна часовника — беше почти един.

Миднайт скочи бързо от леглото и отвори прозорците. Гъста сива мъгла обвиваше яхтата — дни като тези го потискаха. Затвори прозорците припряно. Нищо чудно, че бе спал толкова дълго и дълбоко — цели девет часа. Беше привикнал сестрите да се грижат и да влизат при него по всяко време. Освен това беше страшно изморен от невероятното напрежение през изминалата нощ. За пръв път играеше на „руска рулетка“ с маниак. Коул бе нахълтал в стаята на Лейси и я бе нападнал. Същият този Коул, търсен от полицията и психиатрите. Да не говорим за сексуалното удоволствие, което не бе изпитвал от години, при това с жена, която мислеше, че ненавижда.

Инъсънс го беше предупредила да не се натоварва емоционално. Беше оцелял по чудо.

Сложи си джинсите. Болеше го навсякъде. Но Миднайт усети някаква лекота при спомена за Лейси и удоволствието от голото ѝ тяло, от допира на ръцете и устните ѝ по кожата му. Само този спомен бе достатъчен, за да преживее отново опиянението и възбудата от нощта.

Беше си сложил ризата, когато Лейси се появи на вратата в розова блуза и джинси. Споменът от страстната нощ бе жив също толкова силно и у нея. Той разбра това от червенината по лицето ѝ и бързия поглед, който отправи към леглото, където се бяха любили.

Това бе добър знак за него. Косата ѝ бе прибрана отзад. Така изглеждаше по-млада, като че ли се връщаше в първия ден на запознанството им.

Да, някога тя беше негова и сега отново я искаше.

— Да поговорим за снощи — каза той интимно, за да ѝ подсказже, че става дума за любовното им преживяване, а не за Коул.

— Съжалявам — каза тя. — Извинявай! Нахвърлих се така върху теб, въпреки че ми даде ясно да разбере, че не ме желаш. Повече няма да се повтори.

— Лейси!

— Закуската е готова — рече тя и излезе от стаята, преди той да успее да даде израз на чувствата си.

Каква глупава идея! Едва ли би могъл да я задържи при себе си само със секс, но при всички случаи нямаше да я пусне да си тръгне.

Миднайт се почувства отново самотен и объркан. Разбра, че сега е негов ред да предприеме нещо. Лесно бе да я накара да остане тук след нощта, в която Коул допря пистолета между очите му. Но сега опасността беше отминала и тя щеше да си тръгне с Джо, ако Миднайт не измислеше нещо, което да я спре.

Можеше да се направи на болен и прекрасно знаеше как да стори това след трите ужасни месеца, прекарани в болницата. Но това не беше начинът. Не искаше да го съжалява, а да бъде истински мъж в очите ѝ. Миднайт чу как Джо говори на Нироу по своя очарователен детски начин и изведнъж разбра, че именно той е ключът към проблема. Най-сигурно беше да я накара да се чувства виновна за сина им. И трябва да се чувства виновна, по дяволите!

Миднайт подсвирна същата мелодия, която Лейси и Джо си припяваха сутринта. Разтвори вестника, но бързо го сгъна и го остави настрана. Зае се с яйцата с такова видимо удоволствие, че Лейси се усмихна неволно.

Джо сложи настрана чинията с яйца и си намаза филия с масло. Погледна го заговорнически, когато Лейси стана за още кафе.

— Нали обеща да ме заведеш в Алкатраз? Само че мама не ми позволи да те събудя — каза Джо с предварително подготвена гримаса.

— Казах ти да не говориш за това, Джо — извика Лейси панически. — Сигурна съм, че Джони е изтощен след вчерашното преживяване.

— Оценявам загрижеността ти — каза Джони предразполагащо и я погледна така, че тя се изчерви — Аз също съм малко... И всички мускули ме болят. От доста време не съм правил толкова много неща. А ти?

Миднайт се усмихна.

Лейси, която в този момент поднасяше кафето, се изчерви силно.

— Какво ще кажеш, ако отидем след ден-два, Джо? — попита Миднайт, без да откъсва поглед от Лейси, като се чудеше дали нарочно е оставила горните две копчета на блузата си разкопчани.

— Би било чудесно, татко!

Лейси подскочи от вълнение и бутна чашата с кафе, която се счупи на пода.

Миднайт се отдръпна от масата, за да се предпази от кафето, което се стичаше на пода.

— Разиграваш ме нарочно, нали, Джони?

— Не, просто заради кафето — измърмори той с престорена невинност, наведе се и започна да събира счупените парченца китайски порцелан.

— Знаеш, че Коул е в ареста и няма защо да оставаме повече при теб. Невъзможно е да останем, като се има предвид как стоят нещата между нас.

— Би могла да останеш, ако желаеш — каза той меко.

— Не е толкова просто.

— Би могло да е.

— Искам да остана с Джони, мамо — каза Джо и прегърна баща си, като че ли, за да го защити от поредната ѝ атака. — Защо се отнасяш така зле с него?

— Какво ще кажеш за това, Лейси? — попита Миднайт. — Имаме доста работа двамата с Джо.

Миднайт притисна момчето към себе си. Лейси стоеше ужасена.

— Измамник! Знаеш, че не мога да се справям с Джо! И няма друг начин, след като вече си му обещал. Е, добре! Но само още за

няколко дни и то... само заради Джо.

— Това е — каза тъжно Миднайт.

— О, мамо!

Джо пусна Миднайт и се втурна към Лейси. Бе толкова впечатлена и развълнувана, когато я прегърна срамежливо и скри глава в скута ѝ. Нямаше представа как да се държи при създалото се положение.

После Джо излезе с Нироу. Лейси не каза нищо, дори не му направи забележка, че не е закусил. Миднайт видя напирещите сълзи в очите ѝ.

— Обикновено не ме прегръща. Всъщност никога не ме е прегръщал — каза тя развълнувано.

Той стана и отиде при нея. Още няколко драматични момента като този и тя щеше да бъде негова. Ще прекарват нощите в едно легло. Миднайт беше почти уверен, че всичко ще се нареди много полесно отсега нататък. И сигурно щеше да е така, ако Колийн не се бе появила час по-късно. Тъкмо щяха да тръгват за поликлиниката, всички заедно, като истинско семейство. Вече бяха почистили всички цветя, повехнали по време на престоя му в болницата.

Той изтръпна в момента, в който я видя — рижа коса и стройно тяло, облечено в черни джинси. Мислеше, че вече е приключил сметките си със семейство Дъглас.

Но когато Колийн се появи така неочаквано, Миднайт разбра, че може би това няма да е последната им среща. Настроението му се развали съвсем, когато видя, че Колийн пристига с пътна чанта.

— Кой я е канил? — попита той ядосано.

— Дръж се прилично — отговори строго Лейси. — Аз я поканих. Помислих си, че няма да е лошо, ако имаме придружителка.

Може би именно тази забележка го изпълни с особена неприязън към Колийн. Може би, защото тя винаги създаваше големи проблеми. Може би, защото приличаше на Коул и се чувстваше виновен, че го бе подредил така лошо. Или може би причината изобщо не беше у Колийн. Може би щеше да обвинява всеки, който се намесеше в живота му с Лейси. Каквато и да беше причината, Миднайт нямаше вече настроение за разговори.

Не му оставаше нищо друго, освен да си държи езика зад зъбите и да я изтърпи, щом като Лейси я беше поканила. Усмихна се насила и

се отправя към яхтата. В края на краищата сигурно щеше да ѝ омръзне бързо и да си отиде.

Учтивостта му бе толкова пресилена, че той се втурна с облекчение, когато телефонът иззвъня. Джей Кей се беше завърнал от сватбеното си пътешествие и сега му се обаждаше. Камерън ги покани на гости за следващия ден и се заинтересува как са двамата с Лейси. Искаше му се да поговорят по-надълго, но вниманието му бе привлечено от разговора между Лейси и Колийн.

— Дойдох веднага, след като получих бележката ти — каза ѝ Колийн. — Не мога да ти опиша колко си отдъхнах след задържането на Коул. Сега всички сме в безопасност. Ужасявах се при мисълта, че може да нападне и мен.

Има нещо фалшиво в излиянията ѝ. Всички знаеха, че Колийн е дяволски безстрашна. Защо, по дяволите, бе толкова загрижена за Лейси? Защо, след като вече има свой собствен живот, пристига така бързо още след първото обаждане на мащехата си?

— Още не съм си резервирала хотел. Значи има надежда.

— Не, не, поканих те да останеш при нас.

По дяволите! Миднайт затвори телефона опечален и си записа за вечерята с Джей Кей за следващия ден. След катастрофата беше придобил навика да записва всичките си ангажименти. Не беше в добра форма — и физически, и умствено, — за да импонира на възбудата на Колийн.

— Извинете ме за разговора. Джей Кей се е прибрал от сватбеното си пътешествие и ни кани утре на гости.

— Може ли и Колийн да дойде? — попита Лейси.

По дяволите!

— Разбира се — отговори ѝ студено, като се надяваше Лейси да забележи несъгласието му.

Колийн посрещна мрачния му поглед с нервна усмивка. С тази къса прическа съвсем приличаше на Коул.

— Радвам се, че съм с вас, Джони — каза Колийн, но той усети, че зад тази учтивост се крие студенина.

Разбира, че не е желана тук и въпреки това...

Миднайт имаше неприятен спомен от нея. Винаги се бе опитвал да не отдава толкова голямо значение на детинското ѝ обяснение в любов. Бе дошла веднъж в стаята му с багажа си.

Жена, която мразеше...

— Съжалявам за брат ти — каза Миднайт безизразно.

Знаеше, че е студена и коравосърдечна по характер и тази студенина сега се омотаваше около него като отровна змия. Почувства странно напрежение, отпусна се отново във фотьойла и се опита да прикрие вълнението си.

— Е, все пак доста му провървя. Но не и на бедния таксиметров шофьор, който лежи в моргата.

Колийн пребледня и нервно оправя косата си.

— Изглеждаш неспокойна — каза ѝ Миднайт.

— Н-не. Изморена съм от пътуването. Пък и се притеснявах за Коул.

— Май изместваш темата.

— Как е Коул? — попита Колийн.

— Коул е под наблюдение в болницата — обясни Лейси и предупреди с поглед Миднайт. — Ще го върнат в психиатрията, веднага след като дойде в съзнание и отговори на някои въпроси. Да се надяваме, че ще може да обясни какво точно се е случило през онази нощ по време на пожара и защо е сторил всичко това. Ще го разпитват и за Сам.

Колийн пребледня още повече. Лейси я подкрепи.

— Като си помисля, че отново ще затворят Коул на онова място!

Миднайт не хареса начина, по който Колийн се опря на ръката ѝ.

— Обичаше да го настройваш и се забавляваше, когато вместо теб хващаха него — продължи Миднайт още по-предизвикателно.

— Тогава бях дете. Сега съжалявам за това.

— Само не ми казвай, че си станала добра и грижовна сестра на стари години — настоя Миднайт. Той се забавляваше от ситуацията, в която бе попаднала. Надяваше се, че ако продължи да се държи така, ще си тръгне. — Е, ако това е истина, ще възстановиш вярата ми в човешката природа. Малко хора стават по-добри с годините.

— Джони, защо си толкова... — започна Лейси ядосано.

Гореше целият от яд. Защото не я искаше тук. Защото след всичките тези проклетни години, искаше да остане само с нея и Джо.

— Няма нищо — каза Колийн учтиво.

Миднайт се ядоса още повече на добронамереното ѝ поведение, защото знаеше, че е фалшиво.

— Джони харесваше Коул повече от мен — продължи Колийн съпричастно. — А и той е преживял много повече неща от нас. Сега е развълнуван и аз напълно го разбирам след всичко, което стори Коул и което се опита да ви причини... Нали съм негова близначка.

Толкова ли не можеше Лейси да я прецени?

— Вече говорихме за това, Колийн — каза загрижено Лейси. — Ти нямаш нищо общо с неговата лудост.

— Искам да го видя, докато съм тук — прошепна Колийн. — Да го уверя, че каквото и да му се случи, той има сестра, на която може да разчита.

— Сигурна съм, че можем да уредим това — каза Лейси.

— Не! — почти извика Миднайт.

— Джони, какво те прихваща днес?

— Просто мисля, че идеята не е добра. — Той стана и започна да ходи из стаята.

Настъпи тягостна тишина.

— Сигурна съм, че Джони има право — промърмори Колийн с разбиране. — Е, а сега, след като нещата са наред, смятате ли да заживеете заедно или...

— Това изобщо не ти влиза в работата — изгледа я студено Миднайт.

— Ще прекараме заедно още няколко дни — каза Лейси. Ще останеш с мен, докато си тръгна, след което ще си потърся самостоятелна квартира. Очите им се срещнаха. Посланието ѝ беше ясно: „Ако искаш да ни виждаш с Джо, по-добре се дръж прилично с нея.“

— Къде ще спя? — попита ведро Колийн.

— В моята стая — каза Лейси и се усмихна на Миднайт.

Тези думи му прозвучаха като проклятие.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Двадесет и четири часа, прекарани с милозливите преструвки на Колийн, бяха достатъчни, за да опънат до крайност нервите на Миднайт. Двадесет и четири часа, прекарани с Лейси, и да не може да я погледне или докосне, без Колийн да се намеси с някой безсмислен въпрос или предизвикателна забележка. Искаше да покаже на Лейси колко добър и внимателен може да бъде в любовта си към нея. Вместо това, сега бе невъздържан и груб. Лежеше по цяла нощ буден в леглото си с мисълта, че тя е в съседната стая — с Колийн.

А когато заспа, му се присъни, че Лейси прави любов с него. После се събуди целият разтреперан — толкова я желаше и толкова мразеше Колийн в този момент.

На другата сутрин се държа още по-лошо, което направо вбеси Лейси. До такава степен, че Миднайт почти се зарадва, когато отидоха на парти на верандата в дома на Джей Кей, въпреки че Лейси все още бе ядосана от държанието му и умишлено го избягваше.

А времето безмилостно течеше.

Той стоеше притеснен до Хъни и Инъсънс и се опитваше да поддържа някак разговор. Дори прояви интерес към една картина на Рейвън, брата на Хъни, който бе изчезнал преди време.

— Бих дала всичко, за да видя Рейвън отново — каза Хъни.

— Кога изчезна той?

— Понякога е невъзможно да се възстановят старите отношения, независимо че са били искрени, колкото и да желаем това — отбеляза Миднайт с горчилка в гласа. Забеляза, че Лейси разговаряше оживено с един от новите адвокати на Джей Кей.

Хъни го погледна обидено. Разбра, че е сбъркал и че я е засегнал незаслужено.

— Извинявай — каза учтиво Миднайт, като се оглеждаше за Лейси. — Нямах предвид брат ти.

Той се отдалечи и потърси с поглед Колийн, която пристигна по-късно и му хвърли една от онези победоносни усмивки, с които му

даваше да разбере, че знае добре какво върши. А после изчезна някак доста мистериозно.

Въпреки това, му бе крайно неприятно, че тя беше някъде наоколо. Като че ли бе все същото онова немирно хлапе, готово да извърши някоя непоправима глупост, ако за миг откъсне поглед от нея. Задължението му да наглежда малката Колийн беше нещо като бомба със закъснител. Но сега чувстваше, че този път може би подготвя нещо наистина по-отвратително. Миднайт се опита да се успокои, че тези му предчувствия са само плод на болни фантазии. В края на краищата, тя вече не бе дете.

Джей Кей дойде при него и му подаде подвижния телефон.

— Търси те лейтенантът, който се занимава със случая Дъглас — каза Джей Кей. — Ако мога да ти помогна с нещо...

Миднайт кимна с глава. Подкрепата, която му бе оказал Джей Кей, имаше огромно значение за него.

— Моите хора ще бъдат скоро при вас. — Гласът на лейтенанта прозвуча напрегнато. — А дотогава се пазете добре.

— Какво е станало? — Миднайт притисна плътно слушалката към ухото си.

— Коул Дъглас умира.

— Знаех, че съм го ударил ужасно зле — пребледня Миднайт.

— Не. Тя го направи. Преди малко.

— Кой?

— Сестра му. Прилоша му, след като тя напусна стаята. Мисля, че му е била някаква инжекция. Нещо с бавно въздействие. Лекарите се опитват да го спасят, но смятат, че няма надежда.

Миднайт се огледа наоколо. Лейси говореше все така оживено с онзи адвокат, но от Колийн нямаше и следа.

Нито от Джо.

В този миг той разбра всичко. Бомбата със закъснител щеше да избухне всеки миг.

Той погледна надолу и видя една фигура с червена коса облечена в черно да излиза навън заедно с Джо. Водеше го към синя тойота.

— Джо! — изкрещя той.

Колийн хлопна вратата откъм детето, после погледна към него и му махна весело с ръка. Тя наистина се усмихваше, но в сините ѝ очи имаше много омраза.

— Джо!

Миднайт се втурна към изумената Лейси, хвана я за ръката, блъсна сервитьора, който разнасяше шампанско и я задърпа надолу по стълбите към фоайето и гаража.

— Къде, по дяволите, отива Джо с Колийн? — извика той, без да обръща внимание на неодобрителния шепот около него.

— В Алкатраз. Бяха толкова отегчени от вечерта. Мислех, че няма да е зле и за двамата. Мислех, че това би ти спестило ходенето с...

Миднайт я задърпа надолу.

— Какво ти е, Джони?

— За всичко е виновна тя — Колийн! През цялото време е била тя. Нито Сам. Нито Коул. Откакто ударих Коул, все си мислех, че нещо не е в ред. Това усещане се засили с идването на Колийн. Трябваше да се доверя на инстинкта си. Тя е убила майка си, бащите ни, Сам — всички! Преди няколко минути се е опитала да убие и Коул. И ще бъде също толкова безмилостна към Джо.

— Мисля, че през онази нощ във Виена чух гласа на Коул.

— Тя е актриса и за нея не представлява трудност да имитира други гласове.

Втурнаха се в тъмния гараж. Миднайт скочи в спортната кола на Джей Кей и запали двигателя.

— Кажу ми на Джей Кей и полицията къде съм. Ще ти се обадя покъсно по телефона от колата.

— Ще дойда с теб — каза Лейси, докато отваряше вратата на гаража.

— Не, по дяволите!

Опита се да я спре, но тя скочи в колата.

— Лейси!

— Джони, може да ти потрябвам.

— Защото мислиш, че съм се побъркал ли?

— Не... но искам да ти докажа, че не съм вече онова момиче, което те заряза заради Сам, независимо от причините. Трябва най-сетне да разбереш колко силно те обичам и че винаги съм те обичала и каквато и опасност да съществува за теб и за Джо, искам да я споделя с вас.

— Слизай! Не бих рискувал живота ти, само заради някакви твои приумици.

— Джони Миднайт, ти не си единственият, който иска да си докаже, че е смел!

Сега Миднайт разбра, че и нейният живот е бил празен и безсъдържателен през всичките тези години, прекарани с Дъглас. Погледите им се срещнаха и той усети прилив на нежност и разбиране за онова, което бе преживяла. Беше готов да ѝ прости за всичко. Но сега нямаше време да мисли за това.

Стисна решително волана и форсира колата.

Миднайт застигна синята тойота на Голдън Гейт Бридж и я последва плътно. Джо им махна радостно, без да разбира опасността, в която се намираше. Когато Колийн сви към Там Джънкшън, Миднайт усети смътно чувство на приближаваща опасност. Продължи да я следва неотлъчно.

Спомни си за катастрофата, но кой знае защо в този момент би дал всичко, за да не минава оттук.

Магистралата извиваше покрай евкалиптови дървета. Завоите бяха трудни за тойотата, но не и за колата на Джей Кей.

Когато наближиха кафявите пясъчни хълмове с остри камънаци по крайбрежието, го обхвана някаква странна паника.

Наближиха завой.

Завоят!

Как, по дяволите, Колийн знаеше това място, след като дори и той не си спомняше ясно за него?

В съзнанието му проблесна споменът за идващата насреща жълта кола, ванета в платното срещу него и синята кола отзад, която го следваше прекалено отблизо. Спомни си как беше връхлетял върху страничната мантиanela, докато синята тойота го бе ударила отстрани.

Преднамерено.

След като се беше измъкнал от полусмачканата кола, бе видял едно женско лице, което му се усмихваше злорадо отгоре.

Колийн, помисли си Миднайт.

— Джони, пази се! — извика Лейси. — Тя зави и сега кара право срещу нас!

Миднайт не разбра кога е отпуснал съединителя, докато тойотата се бе скрила в далечината, където бе направила обратен завой и

набираше скорост в насрещното платно.

Лейси извика и закри очи.

В последния миг той зави вляво и избегна челния удар. По другото платно нямаше коли. Миднайт зави обратно и подгони отново тойотата.

— Но тя иска да ни убие! — извика ужасена Лейси.

— Всъщност тя ми направи една малка услуга, Лейси — каза той. — Сега разбирам защо исках толкова да оцелея.

— Защо?

Как можеше да е такъв глупак! Но сега нямаше време да ѝ обяснява. Нито пък да я моли за прошка.

Той пушна едната си ръка от волана и потърси нейната. Пръстите им се сплетоха както правеха някога. Както само те си знаеха.

В допира на ръцете им и в очите им имаше много, много любов и доверие.

Беше се върнал обратно към живота заради нея.

Беше преживял цялата болка от катастрофата единствено заради нея.

Но сега мислеше само как да останат живи, за да може по-късно да сподели всичко с нея.

Когато Миднайт скочи върху палубата на яхтата, Колийн го чакаше с пистолет в ръка. Прикриваше го с книга и се люлееше на един от шезлонгите.

— Къде е Джо? — попита Миднайт. Безпокоеше се, че с момчето може да се е случило най-лошото.

— Вътре е. Поне засега е само завързан — усмихна се Колийн. — Предстои ни малко пътуване. Сигурно няма да имаш нищо наprotив да се присъединиш? Но преди това ще ти се наложи да се върнеш за Лейси. Без първата дама на семейството компанията няма да е пълна.

— Ти си луда!

— По-скоро ексцентрична — отговори доволно Колийн. — Можеш да ме смяташ за човек, който си е избрал по-различен начин на живот. А, моите поздравления! Не очаквах, че така умело ще се справиш с магистралата. Мислех, че работата ти е спукана. Но в края

на краищата, толкова по-зле за теб — ако питаш мен, по-добре да беше умрял по-бързо.

Миднайт направи заплашително крачка към нея, но овладя чувствата си.

— Казах, доведи Лейси! — процеди Колийн през зъби.

Миднайт се взря в сините ѝ очи.

— Или Джо ще умре още сега.

Миднайт вдигна ръка и махна на Лейси, която го чакаше при колата.

Смъртоносно повикване, помисли си той.

Надяваше се, че е успяла да се обади на ченгетата, както се бяха разбрали.

Сега всички бяха на яхтата.

Моторът заработи и яхтата направи кръгово движение, като се наклони на една страна.

— Вдигай котва! — нареди Колийн.

Истинско чудовище.

Нямаха друг избор, освен да ѝ се подчинят.

Когато стигнаха залива, Колийн му заповяда да се насочи към Голдън Гейт Бридж. Цял ден бе духал студен вятър и имаше вълнение. Яхтата подскачаше по вълните.

— Пригодена е за тихи води — измърмори Миднайт. — Няма да издържи.

— Надявам се — усмихна се Колийн. Погледна към командното табло. Настрой я на автоматичен пилот и влизайте в каютата. Веднага! И двамата!

Последва ги с пистолет в ръка. Джо седеше завързан за един стол в салона с кърпа върху очите. Лейси инстинктивно се втурна към него, но Колийн я удари с пистолета и тя залитна настрани. Нироу ръмжеше зад съседната врата от стаята на Джо.

Върху масичката лежаха фотоалбум, ръждясала запалка и фотоапарат. До тях — две чаши пълни с кока-кола.

— Седнете — каза Колийн. — Заповядайте от колата. Не, първо разгледайте албума. Позабавлявайте се. Няма много време.

Яхтата се тресеше от вълните. Миднайт разглеждаше албума вцепенен. Прилоша му още повече.

В него бяха запечатани величието и падението на семейство Дъглас — слава, богатство, пари и същевременно пълното несъответствие на характерите им. Те не знаеха как да обичат, как да се радват. Разбиваха живота на всеки, до когото се докоснеха, дори своя собствен. Бяха осакатени души.

Колийн грееше от гордост. Приличаше на малко щастливо момиче. Червените коси падаха над веждите ѝ.

— Защо?! — попита Миднайт, изумен от ужас. На една от страниците бяха заснети обгорелите тела на пострадалите от пожара, в момент, когато ги вкарваха в линейката.

Колийн ги изгледа самодоволно. Чувстваше се като актриса, която изпълнява главната роля.

— Аз бях виновна за скандала в магазина през онази нощ. Изпратих на татко една от снимките, които Коул направи на нея и любовника ѝ — за да може тя да се страхува, а него — да изнудвам. Татко точно поддържаше гирляндите и ѝ показваше как да аранжира магазина, когато пред очите му се изпречиха снимките. Той побесня от гняв. Беше страшно ядосан. Мама каза, че ще ни напусне и ще ни даде в пансион. Изсмях се, когато я помолих да не го прави. Тогава реших, че трябва да умре.

Колийн погледна ръждивата запалка.

— Откраднах я, докато Коул и баща ти играеха на карти. Последвахме татко надолу по стълбите, за да му се примолим да не ни праща в пансион, но той ни отговори, че му е дошло до гуша от всички нас. Видях остатъците от украсата, пръснати по пода.

Коул излезе навън и тогава ми дойде блестяща идея. Излях разредителя за боята и го запалих. Не е за вярване колко лесно и бързо стана всичко. Когато пламъците плъзнаха по горните греди, съжалих, че не разполагам с повече разредител, за да подпаля целия свят. Тогава баща ти заслиза надолу по стълбите. Косата и дрехите му горяха. Когато ме погледна в очите, се изсмях.

— Чудовище!

— Разбра, че аз съм го направила и се изплаших, че може да ме убие. Но той падна в краката ми. После се появи татко и пъкна запалката в ръката му.

Колийн намигна затворнически.

— Казах на татко, че Коул е предизвикал пожара. Коул стоеше унил, понеже се срамуваше, че е направил снимката на мама и не каза нито дума в своя защита. Но той се почувства наистина зле, когато му казах, че е също толкова лош, колкото и аз, защото сме близнаци. Крещеше от ужас, че не е като мен. Точно тогава получи онова умопомрачение. Така работите съвсем се наредиха, защото състоянието му бе доказателство, че той е извършил пожара. По този начин можех години наред да изнудвам баща си. Убих го, когато Коул избяга от психиатрията. Така подозренията паднаха изцяло върху него. А Коул дойде при теб с единствената цел да те предупреди за мен.

— О, Господи! — изплака Лейси. — През всичкото това време те мислех за приятелка. Не мога да повярвам...

— Преди да умре, татко дойде в съзнание и спомена името Дъглас — каза Миднайт. — Мислех, че е имал пред вид Сам.

— Когато ти дойде на коледното тържество и обвини татко в палежа, отново се изплаших, че някой може да разбере истината. Погледна ме, сякаш всичко ти бе ясно. Не трябваше да го правиш.

— Не е нужно да убиваш повече — каза тихо Миднайт. — Вече никъде не можеш да се скриеш.

— О, трябва да се скрия и ще успея. Още повече, че всяка история си има край. Трябва ми само последната изрезка. Обичам да правя сензации за първите страници на вестниците. В крайна сметка двамата с татко много си приличаме. Ще потопя тази черупка под Голдън Гейт Бридж заедно с всички ви, а аз просто ще изчезна. Имам пари от татко, фалшив паспорт и всичко необходимо, за да започна отново.

— Как можа така да се преструваш, че ме обичаш — извика Лейси. — И Джо.

— Пусни ги — каза Миднайт. — Убий ме и потопи яхтата, но ги пусни! И ще получиш изрезката си.

— Глупак! Та аз я мразя много повече от теб. Когато се появи, тя ми отне всичко, което ми принадлежеше. Всички се прехласваха пред нея — татко, баба... Журналистите си въобразяваха, че е великолепна. Ти също я обичаше. Никой не ме забелязваше в нейно присъствие. Никой не ме обичаше, заради, което си платиха. Сега ще ми платиш и ти.

Приблжиха Голдън Гейт Бридж. Яхтата се мяташе върху вълните. Изведнъж Лейси се хвърли срещу Колийн, но тя я удари с пистолета, преди Миднайт да успее да реагира. Лейси падна на пода. Колийн щеше да я удари още веднъж, но вместо това насочи пистолета срещу Джо, за да спре атаката на Миднайт.

— Какво ще кажеш за още една игра на „руска рулетка“, нали си късметлия! — ухили се злобно тя.

— Не и с живота на Джо — каза Миднайт.

— Но сега искам да отвинтиш капачките за морската вода под мивката и душа... А, и тази за охлаждането на мотора.

— Зная къде са.

— Тогава отвори ги, по дяволите!

Тя насочи пистолета срещу него, докато той отвинтваше капачките. Колийн стреля и направи няколко дупки на пода.

Когато се върнаха в салона, Лейси и Джо бяха изчезнали. Помещението се пълнеше с вода.

— Къде са, по дяволите! — извика Колийн озадачена и насочи пистолета срещу Миднайт. — Ама че ноц!

Тъкмо се готвеше да натисне спусъка, когато чу гласът на Лейси.

— Ето ме, Колийн — каза тя студено зад гърба ѝ.

Колийн се обърна и стреля. В същия момент стреля и Лейси — с карабината на Миднайт.

Колийн залитна назад, простреляна в рамото. Миднайт скочи върху нея, като се опита да избие пистолета ѝ. Колийн го ритна силно в ребрата. Миднайт се сви от болка, но запази самообладание. Пистолетът ѝ гръмна отново.

Джо и Нироу се втурнаха в стаята.

Лейси изпищя от ужас.

Чу се агонизиращ глас.

— Джони! — извика Лейси, падна на колене и запълзя към Миднайт. — Джони!

— Няма ми нищо — каза той и се изправи бавно като се държеше за гърдите. Опита се да се усмихне, но се получи нещо като гримаса. Държеше в ръцете си пистолета на Колийн. По килима имаше кърваво петно от раната ѝ.

— Да се измъкваме от яхтата, преди да е започнала да потъва — каза Миднайт и подкани Колийн да стане. — Джо, прибери албума и

запалката. Може би ще ѝ ги дадат да им се наслаждава, след като полицията си свърши работата, докато гние в някой затвор или психиатрия.

— Не! — изпъшка Колийн.

Излязоха на палубата. Посрещна ги леден вятър. Тогава Колийн внезапно се дръпна, изплъзна се от ръката на Миднайт и се отблъсна от яхтата. Извика и падна сред ледените вълни.

Дълго време се взираха надолу, но напразно.

Яхтата се наклони. Миднайт помогна на Лейси, Джо и Нироу да слязат в спасителната лодка. Скочи последен и отрязва въжето. След това изстреля две ракети със сигналния пистолет.

Към тях се приближаваха пет моторни лодки. Миднайт прегърна здраво Лейси и Джо, за да ги защити от вълните. Недалече от тях се люлееше яхтата, която бавно започна да потъва.

— Защо не го целунеш, мамо? Няма да гледам. — Кажи му, че ще се омъжиш за него.

— Но той дори не ме е питал за това.

Миднайт я хвана за ръката и я притисна силно към себе си. Гледаше я в очите и си мислеше колко много я обича.

— Дълга живота си на теб. Любовта ти бе по-силна от страха, от сляпата ми ярост, от дългите тягостни часове в болницата. Лейси, аз ти причиних толкова страдания. Виновен съм за всичко, което се случи.

— Недей!

— Ти бе единствената причина, която ме върна към живот. Искан отново да бъда с теб. Несправедливо те мразех заради женитбата ти със Сам. Напуснах те, точно когато носеше в себе си нашето дете. Мразех те без причина с години. Не искам просто прошка от теб — каза той меко, — аз те моля за прошка...

Очите на Лейси преливаха от любов и нежност. Цялата сияеше.

Джо затвори очи, както беше обещал, в очакване да се целунат.

Но Лейси погали Миднайт по лицето.

— Всичко, което има значение, е, че ти се върна при мен.

— Ти и Джо сте единственото, заради което си струва да живея.

— Винаги ще си с нас отсега нататък.

— Омъжи се за мен.

— Обичам те! — произнесоха Миднайт и Лейси почти едновременно и страстно се целунаха.

Джо отново затвори очи.

Но той бе толкова доволен от развързката, че тайно разтвори пръсти и ги погледна. Сякаш времето беше спряло.

ЕПИЛОГ

Сан Франциско трептеше в мараня. Миднайт бе имал тежък ден. Затвори вратата на колата и се запъти нагоре по стълбите към красивата си бяла къща, кацнала живописно върху Туин Пийкс. Нито двуетажната къща бе замък, нито той — принц, но Лейси му бе казала, че животът ѝ с него е по-прекрасен и от приказка. Тя прояви завиден вкус и превърна къщата в истински дом, като с това го накара да ѝ се възхищава още повече.

Бяха изминали девет месеца от катастрофата, девет месеца, откакто Лейси отново се върна в живота му и три месеца, откакто се ожениха и заживяха идилично. Лейси и Джони не започнаха съвместния си живот като обикновена новобрачна двойка. Те имаха деветгодишен син, който не понасяше да го гледят, ала обожаваше да ходят в Алкатраз.

Коул бе оцелял и живееше наблизко.

Животът, изпълнен с любов, е прекрасен!

Миднайт остави кюфарчето си и отвори входната врата. Очакваше Лейси да изтича и да го посрещне. Винаги го правеше. Вместо това, чу гласа на Марио.

— Изненада!

Миднайт влезе в хола и съгледа щастливо прегърнати Джей Кей и Хъни, която бе в напреднала бременност. До тях стояха Хедър, Амелия и Инъсънс. Погледът му обаче се задържа на Лейси — бе толкова красива в свободната си копринена рокля. Все още само той знаеше, че отново е бременна.

— Изненада! — извикаха всички в хор, но нейният глас се извиси над останалите.

Тя се втурна към него и се хвърли в обятията му. Той усети топлината на тялото ѝ и жадно вдъхна нежното ухание на слънце и рози. Всички наоколо усмихнати заръкопляскаха.

— Какъв е поводът? — попита Миднайт недоумяващо.

— Ние самите! Днес се навършват шест месеца от нашата сватба.

— Но ние го празнуваме всеки ден, скъпа — прошепна в ухото ѝ той.

— И всяка нощ — отвърна тя шепнешком. — Тази къща винаги ще бъде пълна с щастие и с деца — нашите деца...

Миднайт я погледна с безмерна любов и забравил, че не са сами, страстно и продължително я целуна. Сърцето ѝ потръпна в опиянение и тя пламенно отвърна на целувката му.

Двамата дълго останаха така прегърнати, с озарени от щастие лица. Струваше им се, че са преминали дълъг път през мрачен тунел, обгърнати от бушуващи пламъци и вихри.

Би пребродил и ада, за да я намери отново, помисли си той.

Тя сякаш прочете мислите му и върху устните ѝ потрепна ангелска усмивка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.